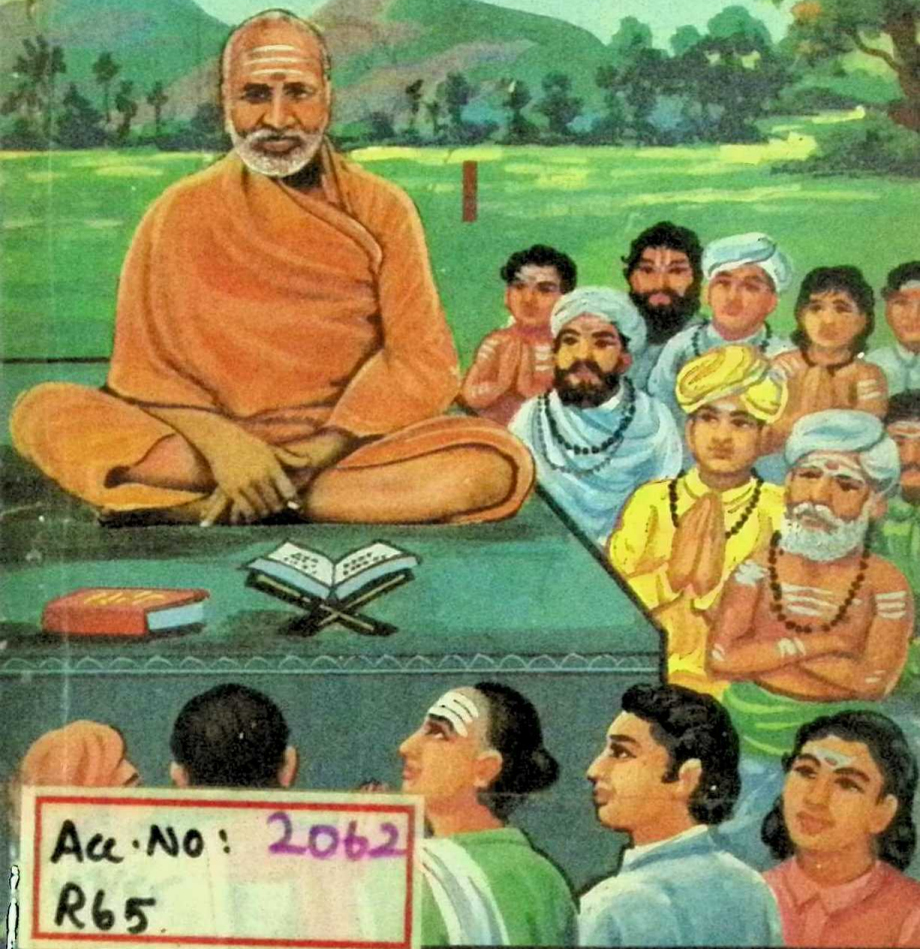
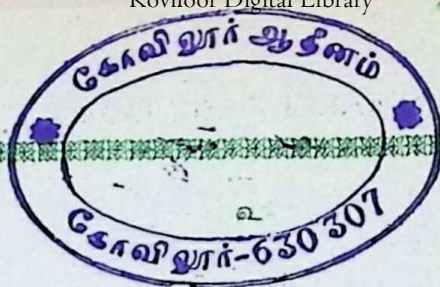

அருள் விருந்து

இயற்றியவர்: ஸ்ரீமத் சுவாமி சீத்பவானந்தர்.

சிவமயம்

ஸ்ரீ சோலை ஆண்டவர் துணை

ஸ்ரீ அகிலாண்டேஸ்வரி துணை

ஆங்கீரஸ் வருஷம் தை மாதம்
16-ஆம் தேதி (29—1—1993) அன்று
அண்ணாமலையைப் பிள்ளை கூட்டிக்
கொண்ட விழாவில் கலந்துகொண்டு
சிறப்பித்தவர்களுக்கு அன்பளிப்பாக
வழங்கப்படுகிறது.

அன்புள்ள,

அரு. அண்ணாமலை

மோகன விலாஸ்,

பள்ளத்தூர்.

52-2

அருள் விருந்து

முதல் பாகம்

2062

प्रज्ञानं ब्रह्म

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண தபோவனம்

திருப்பராய்த்துறை - 639 115

திருச்சி மாவட்டம்.

1992:

1992 -

11/00

தபோவனத் தொடர் 18

முதல் பதிப்பு 1992

5000

பிரதிகள்

திருப்பராய்த்துறை ஸ்ரீராமகிருஷ்ண தபோவனம்
காரியதரிசியால் பிரசுரிக்கப்பட்டது.

உரிமை பிரகரிப்பாளருடையது

விலை ரூ. 11-00

தபோவன அச்சப்பள்ளி, திருப்பராய்த்துறை.

அருள் விருந்து -

1. எவனிடம் அருள்தாகமும் தியானமும் அதிகமாக இருக்கின்றனவோ அவன் ஈசுவரனை வெகு சீக்கிரத்தில் காண்பான்.

2. உலகத்தவர்க்கு நீ தொண்டனாகில் உலகத் தவர் உனக்குத் தொண்டர் ஆவார்கள்.

3. நீ உடலில் அணியும் உடையைவிட மேலானது முகத்தில் அணியும் மலர்ச்சி.

4. நாம் எல்லோரும் கடவுளின் குழந்தைகள். மண்ணுலகில் நடமாடும் தேவதைகள் நாமே. பேரானந்தம் நமக்குச்சொந்தம். இதை உணர்தல் வேண்டும்.

5. தரித்திரத்துள் பெரிய தரித்திரம் அதிருப்தி. திருப்தியடைந்திருப்பவனே செல்வன்.

6. உடலின் தேவைகளைப் பெருக்குவதே கேடுகளை வளர்ப்பதற்கு முதற்காரணமாகிறது.

7. மனிதனுக்கு தன்னைப்பற்றிய எண்ண மில்லாதிருக்கும்பொழுது அவன் மூலம் அரும்பெரும் செயல்கள் நிகழ்கின்றன. அப்பொழுது அவன் ஆதிக் கம் மிகப்படைத்தவனும் ஆகிறான்.

8. உள்ளத்தில் எழுகின்ற ஆசையானது தூய தாகவும் ஆழ்ந்ததாகவும் இருக்குமானால் அது நிச்சய மாகவே நிறைவேறப் பெறுகிறது. இது சான்றோர் அனைவருடைய அனுபவமாகும்.

9. மெய்ப்பொருளை அறிதற்கு உற்ற உபாயம் மிக எளியது என்றும் இயம்பலாம்; கடின

மானது என்றும் இயம்பலாம். ஆணவம் பிடித்தவனுக்கு அது இயலாத காரியம்; குழந்தையின் பாங்குடைய வனுக்கோ அது மிக எளிது.

10. அறிவு ஓங்குமளவு பேச்சு குறைகிறது; அறிவு இறைவனுடைய திருவடியை எட்டிவிட்டால் எஞ்சியிருப்பது மௌனம்.

11. இன்பத்தைப் புறவுலகினின்று நாம் பெற முடியாது; நம் மன நிலையினின்று நாம் அதை உணர்கிறோம்.

12. மனிதன் கடவுளாக மாறியமையக்கடமைப் பட்டிருக்கிறான்.

13. மொக்கு தன்னை மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. மலரோ தன்னை உலகுக்கு அளிக்கிறது. முகமலர்ச்சியிலான் தன்னை மறைத்துக்கொள்ளட்டும். முகமலர்ச்சியுடையான் உலகுக்குரியவனாகிறான்.

14. மெய்ப்பொருளை நோக்கி நெடும் பயணம் போய்க்கொண்டிருக்கிறோம். மனத்தகத்து அமைதியுடையார் அப்பயணத்தை விரைவில் நிறைவேற்றுவர்.

15. கல்லாத ஒருவன் எருதுபோன்று வாழ்வைக் கொண்டு செலுத்துகிறான். அவனுடைய உடல் பெருகிறது, அறிவு வளர்வதில்லை.

16. மனதுக்குகந்த செயலை மடையனும் மிக மேம்படச் செய்துவிடுவான். ஆனால் எல்லாச் செயல்களையும் மேம்பட்டவைகளாக மாற்றவல்லவனே

மேலோன். செய்தொழிலில் அற்பமானது எதுவுமில்லை.

17. பரத்தை நோக்கி சத்திய மார்க்கத்தில் செல்லும் யாத்திரிகன் தீமைக்கு அடிமைப்படுவதில்லை; நன்மைக்கு அவன் தலை வணங்குகிறான்.

18. புல் பூண்டு நிலையிலிருந்து மானுட நிலைக்கு நீ வந்துள்ளது உன்னுடைய இச்சாசக்தியாலேயாம். நீ அதை மறுக்கமுடியுமா? அதே இச்சாசக்தி உன்னைத் தெய்வ நிலைக்கும் எடுத்துச் செல்லும். ஒழுக்கத்தால் இச்சாசக்தியைத் தூயதாக்கு. பிறகு தெய்வநிலைக்குப் போவது எளிது.

19. உலக விஷயங்களை நாடிச் செல்வதனால் மனம் சிதறி விரயமடைகிறது. அதை ஈடுபண்ண வேண்டுமானால் பாரமார்த்திக வாழ்க்கையை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

20. மானுட சேவை ஒப்பற்ற ஆத்ம சாதனமாகிறது என்பதை உணரும் காலமொன்று ஒவ்வொருவனுக்கும் வருகிறது.

21. வெற்றிகளில் பெரிய வெற்றி தனது சிற்றியல்புகளை வெல்லுதலாம். தன்னை வென்றவனை தேவரும் தானவரும் நரரும் ஒன்றும் செய்ய முடியாது.

22. சோதனைகளைச் சமாளிக்குமளவு ஒருவனுடைய பண்பாடு ஒங்குகிறது.

23. செலவில்லாத கொடை முகமலர்ச்சி; மகிழ்வுடன் அது ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது.

24. தற்பெருமை கொள்பவன் தாழ்த்தப் படுவான். விவேகத்தால் தாழ்வுற்றிருப்பவன் மேலோன் ஆவான்.

25. மரணத்துக்கிடையில் உயிர் ஓங்குகிறது; பொய்க்கிடையில் மெய் மேலிடுகிறது; இருளக் கிடையில் வெளிச்சம் ஒளிர்கிறது. உயிராகவும் உண்மையாகவும் ஒளியாகவும் இருப்பது கடவுள். மேலும் அப்பொருள் அன்பாகவும் நலனாகவும் நிலவுகிறது.

26. இனிதில் இனிது இன்சொல். நொண்டி ஒருவன் எப்படி நொண்டி:யானான் என்று அவனைக் கேட்கலாகாது.

27. இயக்கம் ஒன்றுக்கு நன்மக்களால் வலிவு உண்டாகிறது. ஏனைய உபகரணங்களெல்லாம் பிறகு எளிதில் வந்தமைகின்றன.

28. இயற்கையின் பேரமைப்பில் ஆணவத்துக்கு இடமில்லை; ஏனென்றால் அது தன்னலத்தியாகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

29. உனக்கு ஈசுவர தரிசனத்தில் விருப்பமிருக்குமானால் அவனுடைய திருநாமம் ஓதுதலில் திடமான நம்பிக்கைகொள்.

30. பிரபஞ்சத்தில் இறைவன் நிறைந்துள்ளான். நமது உள்ளத்திலும் அவனது நிறைவை நாம் உணர வேண்டும்.

31. பகிர்முக விஷயங்களில் ஒழுங்கு இல்லாதவனுக்கு அந்தர்முகமாகவும் ஒழுங்கு இராது.

அருள் விருந்து

5

32. முகமலர்ச்சியை வழங்குபவனுக்கும்
லாபம், ஏற்பவனுக்கும் லாபம்.

33. அமைதியாக நடப்பவர் நெடுந்தாரம்
போகின்றனர். அருள் நாட்டம் அமைதியே வடி
வெடுத்தது.

34. செல்வத்தை உடையவன் செல்வந்தன்
ஆகான்; செல்வத்தைச் சீராகச் செலவிடுகின்றவனே
செல்வந்தன்.

35. அணைந்துபோன விளக்கு இன்னொரு
விளக்கை ஏற்றிவைக்காது. தன்னிடத்தில் உணர்ச்சி
வேகம் இல்லாதவன் பிறர்க்கு உணர்ச்சியூட்ட முடி
யாது.

36. கஷ்டம் என்பது மனிதனுது தன்மையை
விளக்கிக்காட்டும் உரைகல் ஆகும்.

37. பகை வேண்டுவாயானால் நண்பர்களுக்கு
நீ மிக்கான் ஆவாயாக. நட்பு வேண்டுவாயானால்
உன் நண்பர்கள் உனக்கு மிக்கார்களாகட்டும்.

38. இறைவா, நான் நரகத்துக்கு அஞ்சி
உன்னை வணங்குவேனானால் என்னை நரகத்தில்
ஆழ்த்திவிடு; சுவர்க்கம் வேண்டுமென்று உன்னை
வணங்குவேனானால் சுவர்க்கத்திலிருந்து என்னை
விலக்கிவிடு. உன்பொருட்டே உன்னை நான்
வணங்குவேனானால் உன்னிடத்திலிருந்து என்னை
விலக்கிவிடவேண்டாம்.

39. கடவுள் நமக்குச் சொந்தம். அவரை
உபத்திரவப்படுத்த நமக்கு உரிமையுண்டு.

40. ஒளியால் கண் கெடும்; ஒளியால் காது அடைபடும்; சுவையால் நாவு நசிந்துபோம். ஆகவே பெரியோர் பொறிவாயிலில் போவதில்லை. அன்ன வர்க்குற்றது ஆன்மநெறி.

41. மின்னல்போன்று நொடிப்பொழுதில் வழங்கப்படுவது முகமலர்ச்சி. பின்பு அது ஆயுளெல்லாம் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது.

42. தோல்வி என்பதை அறியாதது அன்பு. நெடுநாளாக்குப் பிறகாவது அன்பின் விளைவு இன்பகரமான வெற்றியாகும். அயலானை அன்புடன் நேசிக்க உனக்கு இயலுமா?

43. துளித்துளியாக நீர் விழுந்தாலும் ஜாடி நிறைந்துவிடுகிறது. சிறிது சிறிதாக நலத்தை ஏற்றாலும் ஒருவன் சான்றோன் ஆய்விடலாம்.

44. உலகம் தருகிற இன்பத்தை ஏற்றுக்கொள்ள அவாவுறுகிற மனிதன் அது தருகிற துன்பத்தையும் ஏற்றுக்கொள்ள ஆயத்தமாயிருக்க வேண்டும்.

45. நம்மிடத்துச் சிறிது விசுவாசம் ஐிருக்கு மாயின் எங்கும் இறைவனையும் அவனது அன்பையும் காணலாம்.

46. ஊக்கம் குன்றிய செயல், அரைகுறையாக முடித்த விரதம், நிர்ப்பந்தத்தால் நடாத்திய தூய வாழ்வு-- இம் மூன்றும் நன்மை விளைவியா.

47. ஆழ்ந்து தியானம்பண்ணுவதால் தியான மூர்த்தியின் சொரூபம் வெளியாகும். அது பக்தனுடைய உள்ளத்தில் நன்றாய்ப் பதியும்.

48. உனக்கு அமைதியளிப்பவன் நீயே.

49. தன்னைத்தான் அறிந்துகொள்ளுதற்கு மனிதன் உயிர் வாழ்ந்திருக்கிறான்.

50. ஆத்மமுன்னேற்றமே முன்னேற்றங்கள் அனைத்துக்கும் முதற்படி.

51. மௌனத்துக்கு நிகரான நண்பன் கிடையாது. மௌனம் என்னும் நண்பன் ஒருநாளும் நம்பிக்கை துரோகம் செய்யான்.

52. முகமலர்ச்சி இல்லாது நிறைநிலையடையும் பணக்காரனில்லை. முகமலர்ச்சி வழங்கமுடியாத ஏழையில்லை.

53. பணம் சம்பாதிப்பது வாழ்வின் குறிக் கோள் ஆகாது. அது உணவையும், உடையையும், உடல் வசதியையும் மட்டும் தரவல்லது. மனிதன் அடைய வேண்டிய பெருநிலை வேறு உண்டு.

54. சுயநலம் என்னும் பிசாசு மனதை விட்டு ஒரு புறம் வெளியேற, மற்றொரு புறம் தெய்வீகம் மனத்தினுள் வருகிறது.

55. என்னளவில் நான் அற்பனாயிருக்கலாம்; ஆனால் என் வாயிலாக உண்மை வெளியாகும் பொழுது என்னை யாரும் வெல்லமுடியாது.

56. உன்னைப்பற்றி விளம்பரம் பண்ணாதே, உலகுக்குத் தொண்டுபுரி.

57. வீண் பேச்சு வேண்டாம், பயன்படுவதைப் பேசு, அல்லது பேசாதிரு.

58. பிறர் பொருளை விரும்பாதே, பிறரைப் பற்றிப் பொறாமைப்படாதே, பிறர் ஆக்கத்தைக் கண்டு மகிழ்வடை.

59. சான்றோரைச் சான்றோரே அறிவர்.

60. கடவுள் ஒருவர்; அங்ஙனம் மானுட வர்க்கம் ஒன்று. மன்னுயிர்க்குப் பணிவிடை செய்பவனது உள்ளம் இறைவனது ஆலயம்.

61. உயிர்கள் அனைத்தும் இறைவனுடைய சொரூபம் என்பதை உணர்க.

62. விலைகொடுத்து வாங்க முடியாதது, யாசகமாக ஏற்கமுடியாதது, கடன் வாங்க முடியாதது, திருட முடியாதது, எடுத்து வழங்காவிட்டால் பயன்படாது போய்விடுவது எது?— முகமலர்ச்சி.

63. அமுதுகொண்டிருப்பவன் எதையும் அடைய முடியாது. ஆற்றல் படைத்திருப்பவன் எதையும் அடையமுடியும்.

64. தன்னிடத்துள்ள தெய்வத்தன்மையில் நம்பிக்கை வைக்காதவன் நாஸ்திகன்.

65. முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களின் மீது நம்பிக்கை வைத்திருந்தும் உன்மீது நீ நம்பிக்கை வைக்காவிட்டால் நீ ஒன்றுக்கும் உதவாதவன் ஆய்விடுவாய்; நீ விமோசனமும் அடையமுடியாது.

66. தூக்கம் பிடிக்காதவனுக்கு இரவு நீண்டதாய் விடுகிறது. களைத்துப்போயிருப்பவனுக்குப்

பாதை நெடுந்தூரமாகி விடுகிறது. நல்வாழ்வு வாழத்தெரியாதவனுக்குப் பிறவியோ பெருங்கடல் போன்றதாய் விடுகிறது.

67. முன்னேற்றமடையாதிருப்பது மிருகம். முன்னேற்றமடைய முயலுவது மனிதன்.

68. ஆசாபாசங்கள் உன் உள்ளத்தினுள் புகுந்து கொண்டு உன்னைத் தாக்கும்பொழுது தெய்வத்தினிடம் பரிந்து விண்ணப்பம் செய். அப்பொழுது அவன் துணைபுரிவதை நீ உணர்வாய்.

69. குழந்தையின் எளிமையில் தெய்வீகம் திகழ்கிறது. பக்தனுடைய பாங்கும் அத்தகையதே.

70. மனம் கூத்தாடும் வேளையில் ஆத்ம சொரூபம் உள்ளபடி ஒளிர்வதில்லை; கலங்கப் பெற்றது போன்று ஆய்விடுகிறது.

71. இவ்வுலகம் கடவுளுக்குரியது. அது உனக்குரியதன்று. நீ கடவுளின் தொண்டன். அவருக்குப் பணியாற்ற உலகினுள் வந்துள்ளாய்.

72. நீ நண்பன் என்பதை உனது முகமலர்ச்சி விளக்குகிறது.

73. மக்கள் அடக்கம் பயிலுமளவுக்கே நாடு முன்னேற்றமடைகிறது.

74. வெறுமனே ஆலயத்துக்குப் போய்க்கொண்டிருப்பதால் ஒருவனுக்கு சமயவாழ்க்கை வாய்த்து விடாது. ஞானமும் பக்தியும் பெருகவேண்டும்.

75. கடவுள் உண்டு. இங்கு இப்பொழுது நாம் அவருடன் இணக்கம் கொள்ளலாம்.

76. நல்லது அல்லாததைச் செய்வது மிக எளிது. தனக்குத் தீங்கு செய்து கொள்வதும் மிக எளிது. நல்லதைச் செய்வது மிகவும் கடினமானது.

77. சுயநலத்தை மறந்துவிட்டுப் பிறர் நலத்துக் காக உழைப்பது ஒன்றே நானறியும் சமயநெறியாகும்.

78. தன்னிடத்தில் தெய்வத்தன்மையில்லையென்று எண்ணுபவன் நாஸ்திகன்.

79. என் பெருமைக்காகவென்று நான் எதையும் செய்யமுடியாது. ஆனால் கடவுளிடம் நான் கருவியா வேனாகில் செயற்கரிய செயல் என்மூலம் நிகழும்.

80. உள்ளத்தில் உறுதியை உண்டுபண்ணுவது எல்லாம் சமயக்கோட்பாடு ஆகும்.

81. எல்லாம் இறைவன் செயல் என்று உணர்பவருடைய உள்ளத்தில் துன்பத்தைப் பற்றிய உணர்ச்சியில்லை.

82. நீ பித்தம் பிடித்தவன் ஆக வேண்டியிருந்தால் கடவுள் பித்தம் பிடித்தவன் ஆகுக.

83. படிவு என்னும் பயிற்சி இளைஞர்க்கு அமையாவிட்டால் நாடு முன்னேற்றம் அடையாது.

84. துன்பங்கள் அனைத்தையும் அகற்றுதற்கு இயற்கைத்தாய் நல்கும் மருந்தொன்று உண்டு -முகமலர்ச்சி.

85. பிரார்த்தனையின் வாயிலாக நமது மனத்தை நாம் பெருநிலைக்குப் பணிவுடனும் அன்புடனும் அழைத்துச் செல்லுகிறோம்.

86. பிறர் பொருட்டு உழைத்தல் மூலம் உன்னை நீ மறக்குமளவு, நீ தெய்வ சான்னித்தியத்துக்குப் போகிறாய்.

87. பயணத்தின் முடிவுக்கு வந்தவனுக்குத் துன்பமில்லை. வாழ்வு என்னும் பயணத்தின் குறியை அடைந்தவனுக்குப் பந்தமில்லை. தளைகளெல்லாம் அவனுக்கு அவிழ்ந்துபட்டுப் போகின்றன.

88. இயற்கையில் ஒவ்வொன்றும் புறப்பட்ட இடத்துக்கே வந்து சேருகிறது. வெறுப்பு வெறுத்த வனிடம் வந்து சேருகிறது. அன்பு நேசித்தவனிடம் வந்து சேருகிறது.

89. இன்பத்தை இவ்வுலகில் தேடியவைவது வீண். அது உன்னிடத்திலேயே இருக்கிறது.

90. தற்செயலாய்க் கிடைத்த செல்வத்தைக் கொண்டு மனிதன் உலகத்தைச் சிறிதுகாலம் ஆளலாம். பெருவாய்ப்பாய்க் கிடைத்த அன்பைக் கொண்டு உலகை எப்பொழுதும் ஆளலாம்.

91. மனச்சோர்வு என்பது நரகத்தின் முதற்படி; உற்சாகம் என்பது சொர்க்கத்தின் வாயில்.

92. பேச்சு தன்னளவில் பொருளற்றது; வெறும் வாய்ப்பேச்சினாலல்லாது வாழ்க்கையின் மூலம் புகட்டுவதே உண்மையான போதனையாகும்.

93. நாட்டத்தினுள் தலைசிறந்தது அருள் நாட்டம்.

94. மாறாத அன்பும் அசையாத நம்பிக்கையும் நல்கும்படி இறைவனை நீ வேண்டிக்கொள்.

95. யோகத்தில் ஆனந்தம் கிட்டவில்லையென்று போகத்தில் பிரவேசிப்பது முறையோ? அமிர்தம் அகப்படவில்லையென்று அமேத்தியத்தை அருந்தலாமோ?

96. உடைந்த சேகண்டியில் ஓசை வருவதில்லை. சினத்தை வென்றவனுக்கு சொல் சுருங்கி விடுகிறது.

97. புறவுலகில் நீ படைத்துள்ள பொருள் மதிப்புக்குரியதன்று. மனத்தகத்து நீ படைத்துள்ள மாண்பே மதிப்புக்குரியது.

98. நல்வாழ்வுக்கேற்ற தீர்மானத்தை தினமும் புதுப்பித்துக்கொள். தகாத எண்ணங்கள் மனதை வந்து தாக்கும்போது நெறியினின்று நழுவாதே.

99. உள்ளத்தைத் தூயதாக்குதலே நல்லோர் செயல். நேர்மையும், அமைதியும், புனிதமும் வடிவெடுத்திரு.

100. நீ செய்வதெல்லாம் தத்துவத்துக்கு அல்லது உண்மைக்கு விளக்கமாகுக.

101. ஒவ்வொரு கணப்பொழுதையும் நன்கு பயன்படுத்துபவன் அறிவையும் ஆக்கத்தையும் பெறுகிறான்.

102. உள்ளத்தினுள்ளே உள்ள கோணல் வெளி யுலகில் தோல்வியாகத் தோன்றுகிறது.

103. நாம் தாக்கப்படும்பொழுது நமது தன்மை தோற்றத்துக்கு வருகிறது.

104. பூவிலிருந்து பிஞ்சு உண்டாகும் பொழுது பூவின் இதழ்கள் தாமே விழுந்துவிடுகின்றன. தெய்விகம் உன்னிடம் வளரும்போது மானுடச் சிறுமைகள் தாமே அகன்றுவிடுகின்றன.

105. உயர்ந்த கருத்து ஒன்றை உள்ளத்தினுள் வாங்கிக்கொண்டால் போதும். அதன்மூலம் மேலோன் ஆய்விடலாம்.

106. கடவுளைக் குறித்து தியானம் பண்ணுவது மேலானது. மக்களைக் கடவுளாகக் கருதி அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்வது அதிலும் மேலானது.

107. அமைதியைக் கொண்டு சினத்தை வெல்லுக. நலத்தைக்கொண்டு கேடதனை வெல்லுக. உலோபத்தை கொடையால் வெல்லுக.

108. செல்வமில்லாதவன் வறிஞன் ஆகான். சோம்பல் உடையவனே வறிஞன் ஆகிறான்.

109. வெறுமையுடனிருப்பவன் அறிவை வளர்க்கிறான். அவசரப்படுபவன் தனது அறிவின்மையை விளம்பரப்படுத்துகிறான்.

110. குழந்தைபோன்று கள்ளம் சுபடமற்றிருப்பவன் மிகமிக மேலோன் ஆகிறான். எளிமை மனிதனை உயர்த்துகிறது.

111. தனது நிஜசொருபத்துக்கு ஏற்ப நடந்து கொள்ளாதவன் அழிந்துபட்டுப்போகிறான். தனது பேரியல்பை வெளிப்படுத்துபவன் பெரியவன் ஆகிறான்.

112. மாறுபாடு அடைந்துகொண்டே வருவது வாழ்க்கையைப் பற்றிய மாறாத கோட்பாடு ஆகும். முரண்பாடு போன்ற ஒழுங்குப்பாடு இதுவேயாம்.

113. ஒரு பொருள் உள்ள பாத்திரத்தில் இன்னொரு பொருளைப் போட முடியாது. மனம் என்னும்பாத்திரத்தைக் காலி செய்து கடவுளிடம் கொடுத்துவிடு. அருளை நிரப்பி வைக்க அவர் அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்வார்.

114. ஒருவனுக்கு உண்மையான பக்தியும் அருள் தாகமும் உண்டாகுமானால் அவனை உய்விப்பதற்கு ஏற்ற ஞானகுருவைக் கடவுளே அனுப்பி வைக்கிறார். அதைக் குறித்து யாரும் கவலைப்பட வேண்டிய தில்லை.

115. உலக நன்மைக்கு உழைப்பவனிடத்து அறநெறி தழைத்தோங்குகிறது.

116. ஆலமரம் ஓரிரவில் வளர்ந்து விடுவதன்று. மனபரிபாகம் நினைத்த மாத்திரத்தில் வந்துவிடுவதன்று. பல்லாண்டு பல்லாண்டு அதைப் பண்படுத்திக் கொண்டே வரவேண்டும்.

117. இயல்பாக அதிகாலையில் எழுந்திருப்போர் ஏதேனும் ஒரு துறையிலாவது மேலோர் ஆவது திண்ணம்.

118. மனுஷத்தன்மை என்னிடத்து இல்லா விட்டால் அரசனுடைய ஆபரணம் எனது கீழ்மையை மறைக்காது. மனுஷத்தன்மை என்னிடத்து இருக்கு மாயின் நான் கட்டியிருக்கும் கந்தை என்னைக் கீழ்மைப்படுத்தாது.

119. அஞ்சாதவனும் ஆசைப்படாதவனுமே உண்மையான மனிதன்.

120. மிகைபட்ட செல்வத்தில் அழுந்திக் கிடப் பவன் கூண்டுக்குள் அடைபட்ட பறவை போன்ற வன். அவனுடைய வாழ்வு விரிவடைவதில்லை.

121. வியாகூலப் பட்டுக்கொண்டிருப்பவனுக்கு ஞானமில்லை. இடையறா முகமலர்ச்சியோ பிரார்த் தனையிலும் பெரியது. இன்பநிலை இறைவன் அருகில் நம்மை எடுத்துச் செல்கிறது.

122. மேகம் நீங்கியபின் திங்கள் உலகுக்கு வெளிச்சம் தருவது போன்று மனத்தகத்து மாசு நீங்கப் பெற்றவன் உலகுக்கு இன்னமுது ஆகின்றான்.

123. நாம் எல்லோரும் தெய்வத்தின் குழந்தைகள் என்றால் அக்காரணத்தை முன்னிட்டே ஒருவரோடு ஒருவர் சகோதர பாவனை கொள்ளவேண்டும்.

124. உலகப்பற்று ஒழியுமளவு தெய்வப்பற்று அதிகரிக்கிறது.

125. கடவுளை உன் தந்தையென்று தொழுது விட்டு, உன் அயலானைச் சகோதரன் என்று பாராட்ட மறுத்துவிட்டால் நீ உண்மையாகத் தெய்வத்தைத் தொழுதவன் அல்லன்.

126. நாம் ஆத்மசொருபம் எனறால் அனுபூதியில் அதை உணரவேண்டும்; வெறுமனே அதைப்பற்றி நம்பினால் போதாது.

127. தன்னைத்தானே தூயவனாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். ஒருவன் மற்றொருவனைத் தூயவனாக்கி விட முடியாது.

128. பொருளுக்கேற்ற விலை கொடுக்க வேண்டும். கடவுளை அடைய விரும்புபவர் நல்வாழ்வு என்னும் விலை அதற்காகக் கொடுக்க வேண்டும்.

129. வீட்டுக்குள் காலியிடம் இருப்பதால் அது குடியிருக்க உதவுகிறது. உன் மனதை அங்ஙனம் காலி பண்ணு. பிறகு அதனுள் தெய்வம் குடியிருப்பதை நீ காண்பாய்.

130. உயிர்களுள் வேற்றுமை காண்பவன் மனிதன்; ஒற்றுமை காண்பவன் தெய்வம்.

131. நாம் அடைந்துள்ள யாவும் நமது எண்ணத்தின் விளைவாம்.

132. மேலாம் நாட்டம் வீண் போவதில்லை; உயரிய தீர்மானம் பழுதாவதில்லை.

133. கட்டடத்தில் உள்ள செங்கற்களை இணைத்து வைப்பது சுண்ணாம்புச் சாந்து, சமுதாயத்தில் உள்ளவர்களை இணைத்து வைப்பது சுயநலப் பற்றின்மை என்னும் பெருநிலை.

134. உலகத்தினின்று நீ ஏற்பது குறைவாகவும் உலகத்துக்கு நீ வழங்குவது அதிகமாகவும் இருக்கட்டும்.

135. பக்தி தாய் போன்றது; ஞானம் தந்தை போன்றது. சுத்த பக்தியும் சுத்த ஞானமும் ஒன்றே.

136. கேடுகள் அனைத்துக்கும் பிறப்பிடம் பல வீனம். வலிவற்றவன் தீமைக்கு ஆளாகிறான். வலி வுடையவனைத் தீமை எதுவும் தாக்காது.

137. கருத்து வேறுபாடு இருக்கலாம்; அதை முன்னிட்டுக் கசப்பு இருக்கலாகாது.

138. எதைச் செய்தாலும் முழு ஆற்றலுடன் செய்யவேண்டும்.

139. இறைவனுடைய அருளுக்குப் பாத்திரமான வனே மேலோன்.

140. ஆசை என்பது ஒருவகை நோய், அதைக் களைதல் வேண்டும்.

141. சஞ்சலப்படுகின்றவனுக்கும், பெருநெறியை அறிந்து கொள்ளாதவனுக்கும், சீற்றம் கொள்கின்றவனுக்கும் ஞானமில்லை.

142. பேசாது மௌனமாயிருப்பவன் மீது உலகம் பழி சுமத்துகிறது; மிகைபடப் பேசுபவன் மீதும் உலகம் பழி சுமத்துகிறது; அளவுபடப் பேசுபவன் மீதும் உலகம் பழி சுமத்துகிறது. பழி சுமத்தப் பெறாதவன் பாரினில் இல்லை. ஆதலால் புகழையும் இகழையும் பொருள்படுத்த வேண்டாம்.

143. பண்டைக் காலத்துச் சமயம், புதிய சமயம் ஆகிய அனைத்தையும் நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். எல்லாப் பாங்குகளிலும் பரம்பொருளை நான் போற்றுகிறேன். மதுதியில் முஸ்லிம் போன்று வணங்குவேன். கிறிஸ்துவ ஆலயத்தில் கிறிஸ்தவன் போன்று தொழுவேன்; பௌத்த விஹாரத்தில் புத்தரிடத்திலும் தர்மத்தினிடத்திலும் சரண் புகுவேன்; மனத்தகத்து ஹிந்துபோன்று பரம்பொருளைத் தியானிப்பேன்.

144. கனமானது கீழே போகிறது; இலேசானது மேலே வருகிறது. அசையாப் பொருள் பின்னணிக்குப் போகிறது; அசையும் பொருள் முன் வந்து நிற்கிறது. சான்றோன் நடுநிலையினின்று பிறழ்தலுமில்லை, அமைதியை இழப்பதுமில்லை.

145. இருப்பதும் இறப்பதும் உன் கைவசத்தில் இல்லை. இறைவன் ஆணைப்படி ஆகுக என்று தெளிந்து, உன் கடமையைச் செய்து கொண்டிரு.

146. நீ ஆற்றல் மிகப்படைத்தவன். அரும் பெரும் செயல்களைச் சாதிக்க உனக்கு இயலும். உன்னை நீ நம்பியிரு. உன்னுள் தெய்வம் இருக்கிறார்.

147. வெறுமனே ஆலயத்துக்குப் போய்க் கொண்டிருப்பது சமயப்பற்றுக்கு அறிகுறியல்ல. தன் னையும் தன் தலைவனையும் தெரிந்து வாழ்க்கையைச் செப்பனிடுவது சமயப்பற்று ஆகும்.

148. சத்தியமும் சீலமும் உடையவன் சான்றோன் ஆய்விடுகிறான். ஆத்மசக்தி அவனிடத் திருந்து தோன்றுவதாகும்.

149. நிலத்துக்கு நீர் பாய்ச்சுபவன் நீரை மடை மாற்றுகிறான். கொல்லன் இரும்பைக் காய்ச்சி நிமிர்த்துகிறான். தச்சன் மரத்தை உருவாக்குகிறான். தவ விரதமுடையோர் தங்களையே செப்பனிகின்றனர்.

150. துன்மார்க்கத்தில் சிக்கல்கள் பல உள. சன்மார்க்கமோ மிக எளியது.

151. நன்கு நடப்பவன் தூசியைக் கிளப்பு வதில்லை. நன்கு பேசுபவன் வாதப் பிரதிவாதம் செய்வதில்லை. நன்கு வாழ்பவன் குழப்பத்தை உண்டுபண்ணுவதில்லை.

152. தற்பெருமை கொள்வது சோம்பலுற்றி ருப்பதைவிடக் கொடியது.

153. முக்தபுருஷனே மற்றவர்க்கு முக்தி மார்க் கத்தைக் காட்டவல்லவன் ஆகிறான்.

154. செயலற்றுக் கிடப்பவன் செத்தவனுக்குச் சமானம்.

155. மஹாசக்தியை ஆராதிப்பவனுக்கு சக்தி உண்டாகிறது.

156. மதவெறி வேண்டாம். பிறர் கொள்கைக்கு அனுதாபம் காட்டு, பின்பு உன் கொள்கையில் உறுதி படைத்திரு.

157. சீரான நிரைகோல் பண்டங்களின் நிறை யை உள்ளபடி எடுத்துக் காட்டும். நடுவு நிற்கும் மனது உண்மையை உள்ளபடி உணர்கிறது.

158. தன் பொருட்டுப் பாடுபடும்பொழுதெல்லாம் ஒருவன் கீழ்மையடைகிறான். பிறர் பொருட்டுப் பாடுபடும் பொழுதெல்லாம் ஒருவன் பெருநிலையை அடையப் பெற்றவன் ஆகிறான்.

159. பெருநெறி பிடித்தொழுகுபவன் பெரிய வனே, பெருநெறியினின்று வழுவியவன் மீண்டும் பெருநெறியைப் பின்பற்றுவானாகில் அவன் முன்ன வனைவிட மேலோன்.

160. தோல்வி யென்பது மனநிலையைப் பொருத்தது. எல்லாச் செயல்களினின்றும் பாடம் கற்பவனுக்குத் தோல்வியில்லை.

161. மருள் நிறைந்த மக்கள் மனிதனுடைய செயலை மதிப்பிடுகின்றனர். அருள் நிறைந்த சான்றோர் மனதின் இயல்பை மதிப்பிடுகின்றனர்.

162. பொய்யானதையெல்லாம் காலம் துடைத்துவிடும். ஆனால் மெய்ப்பொருள் யாண்டும் நிலை பெற்றிருக்கிறது.

163. நாளைக்கு நமக்கு என்ன நிகழப்போகிறது என்பதை அறியாமல் இருப்பதால் இன்று நாம் இன்புற்றிருக்க முடிகிறது.

164. பிறக்கும் சிசு உண்மையில் சிசு அல்ல; சிசு உருவத்தில் வரும் பழைய ஜீவன்.

165. அறியாமையால் பிழை செய்து விடுவது மனித இயல்பு. ஆனால் திரும்பத் திரும்ப அதே பிழையைச் செய்வது மூர்க்கர்களின் இயல்பு.

166. ஆத்மஞானம் என்னும் பாதரசைக் கிப்போட்டுக் கொண்டால் உலகம் என்னும் முள்காட்டில் தயங்காது நடக்கலாம்.

167. மதங்களுக்கிடையில் உள்ள கருத்து வேற்றுமைகளைப்பற்றிக் கவலைப்படாதே. எல்லார்க்கும் அன்பாயிரு. உனது மார்க்கத்தில் மேல் நோக்கிப்போ.

168. உறுதியற்ற கயவரே பாபம் செய்கின்றனர். வீரர் யாண்டும் செயற்கரிய நல்வினையாற்றுகின்றனர்; நிறைவிலே நிலைத்திருக்கின்றனர்.

169. பற்று வைப்பதும் ஓரம் சார்வதும் ஒன்றே. அன்னவர்க்கு விவேகம் வளர்வதில்லை. நடுவு நிற்பவர்க்கே விவேகம் வளர்கிறது.

170. தீமையைக் கொண்டு தீமையை அகற்ற முடியாது. வெளிச்சம் இருளை அகற்றுவது போன்று நலமே கேட்டை நீக்கவல்லது.

171. மக்களுக்கிடையில் உயர்வு தாழ்வு பாராட்டாதவன் பொறாமைப் படுவதில்லை. பொருளை மதியாதவன் திருடுவதில்லை. பொறிவழியே புலன்களில் செல்லாதவன் சஞ்சலப்படுவதில்லை.

172. வினையாற்றிக் கெட்டுப் போனவர் சிலர் உண்டு; ஆனால் சோம்பித் திரிந்து மேன்மையுற்றார் யாருமில்லை. சோம்பலே மனிதனுக்குச் சத்துரு.

173. சோம்பியிருப்பவனும் ஓய்வு எடுத்துக் கொள்பவனும் வெளிப் பார்வைக்கு ஒன்று. மன நிலையில் அவர்களுக்குக்கிடையில் நெடுந்தாரம்.

174. பிறர் நம்மை வஞ்சிக்க முடியாது; நம்மை நாமே வஞ்சித்துக் கொள்கிறோம்.

175. வனத்தில் உள்ள விஷப்பாம்பு அல்ல நம்மைக் கொல்லுவது; மனத்தில் உள்ள நச்சுப் பாம்பே நம்மை நாசம் செய்கிறது. மனம் திருத்தப் பெற்றவர் மாண்புறுகின்றனர்.

176. ஸ்பரிசுவேதி பட்டால் கீழான உலோகம் தங்கமாய் விடுகிறது. பிறகு அது குப்பையில் கிடந்தாலும் தங்கமே. கடவுளை அடைந்தவன் எந்நிலையிலும் பரிபூரணனே.

177. வெறிபிடியாத ஊக்கமுடையவரே உயர்ந்த காரியங்களைச் சாதிக்க முடியும்.

178. தலைவனாகவேண்டுமென்று விரும்பித் தட்டிழிந்து போனவர் பலர் உண்டு. தலைவனாக விரும்பாதே. தொண்டனாக விரும்பு.

179. மெய்யன்பு நம்மிடத்து இருக்குமானால், இறைவனுடைய அருளால் எல்லாம் நிகழ்ந்து வருகின்றன என்பது விளங்கும்.

180. பொருளற்ற பல சொல்லில் பயனில்லை. மனமடங்கச் செய்யும் ஒரு சொல் உத்தமமானது.

181. மேலோர் யார், மற்றவர் யார் என்பதைக் கண்டுபிடித்து விடலாம். முன்னேற முயன்று கொண்டிருப்பவர் மேலோர் ஆகின்றனர்.

182. கடவுளின் தொண்டர்களே சமுதாயத்துக்கு நல்ல தொண்டர் ஆகின்றனர்.

183. உன்னுடையவை என்பனவற்றையெல்லாம் விட்டுவிடு. தெய்வத்தின் மகிமை பிறகு உனக்குச் சொந்தமாய்விடும்.

184. சிருஷ்டியில் வேற்றுமையிருப்பதனால்தான் வாழ்வு நடைபெறுகிறது; அழகு உருவெடுக்கிறது; பொருள்களைப் பற்றிய கலைஞானம் புலப்படுகிறது.

185. இயற்கை யென்னும் பொதுநூல் ஆயிரம் பேருக்கு ஆயிரம் விதமான பாடங்களைப் புகட்டு கிறது.

186. உள்ளத்தைத் தூயதாக்கு; வெறுப்புக்கு அதனுள் இடம் கொடுக்க வேண்டாம்; உயிர்கள் அனைத்தையும் அன்பால் அணைத்துக் கொள்.

187. உயிர்களை யெல்லாம் இறைவன் சொரூப மாகக் காண்பது ஒன்றே பந்த பாசங்களினின்று விடுபடுதற்கு உற்ற உபாயம்.

188. இவ்வுலகம் உனக்கு இன்பம் ஊட்ட வல்லதென்றால் இது உன்னை அழச்செய்யவும் வல்லது என்பதை மறவாதே.

189. எல்லாம்வல்லது எண்ணம். அனைத்தும் எண்ணத்துக்கு உட்பட்டவைகள். எண்ணம் இறை வனிடத்திருந்து வருகிறது. தூய எண்ணமும் இறை வனும் ஒன்றே.

190. இம்மையிலும் மறுமையிலும் அச்சம் ஒன்றே சீரழிவுக்கு முதல் காரணமாகிறது. துன்பத்தை விளைவிப்பதும் அச்சம், மரணத்தை விளைவிப்பதும்

அச்சம், கேடுகள் அனைத்தையும் உண்டுபண்ணுவதும் அச்சம். அச்சத்துக்கு முதல் காரணம் யாது? நாம் தெய்வத்தின் பிரதிநிதிகள் என்பதை மறப்பதால் அச்சம் வருகிறது.

191. உடல் எடுத்திருப்பவன் பரம்பொருளை முழுதும் தெரிந்துகொள்ள முடியாது. முழுதும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதுமில்லை. நம்மைக் குறியின்கண் கொண்டு செலுத்தப் பூரண விசுவாசம் போதுமானது.

192. நல்வினையாற்றுகின்றவன் அந்த நல்வினையையே திரும்பத் திரும்பச் செய்யட்டும். நலத்தையே அவன் நாடி நிற்கட்டும். நல்வினையினின்று இன்பம் உதிக்கிறது.

193. ஒவ்வொருவனுடைய பூலோக வாழ்வும் கடவுளுடைய பெருந்திட்டத்திஷ் இடம்பெறுகிறது. உனக்கு அமைந்த பொறுப்பை இனிது நிறைவேற்று.

194. மரம் பழுத்தால் அது வளைந்து தாழ்ந்து விடுகிறது. பண்பட்டவனுக்குப் பணிவும் அடக்கமும் வந்துவிடுகின்றன.

195. ஆட்டிக் கொண்டிருக்குமளவு கொள்ளிக் கட்டை ஒளி வீசும், கையாளாமளவு உண்மை ஒளிரும்.

196. அடக்க ஒடுக்கத்துடன் மனச்சாட்சியின் அனுமதியை எதிர்பார்ப்பதும் கடவுள் அனுமதியை எதிர்பார்ப்பதும் ஒன்றே.

197. எல்லார் உள்ளத்திலும் இறைவன் இருப்பதால் யாரையும் நாம் நமக்கு வேற்றாராகக் கருதலாகாது.

அருள் விருந்து

198. தனக்கென வாழ்பவன் தாழ்ந்தவன் ஆகின்றான். பிறர்க்கென வாழ்பவன் பெருவாழ்வு வாழ்கிறான்.

199. இம்மண்ணுலக வாழ்வு கடிதில் கடந்தோடிவிடும். ஈண்டு நாம் பெறும் மதிப்புக்களெல்லாம் வெறும் மதிமயக்கங்களேயாம்.

200. ஒவ்வொரு பேரியக்கத்துக்கும் அடிப்படையாக யாராவது ஒருவருடைய தியாகம் இருந்திருக்கவேண்டும். தியாகத்தாலன்றித் திண்மையை யாரும் பெறமுடியாது.

201. அடிமை புத்தியுள்ளவன் சந்தர்ப்பம் கிடைத்த பொழுதெல்லாம் கொடியோனாக நடந்து கொள்ளுவான். தகுந்த சந்தர்ப்பம் மனிதனது இயல்பை விளக்கும்.

202. வில்லை எப்பொழுதுமே நானேற்றி வைப்பதில்லை. அங்ஙனம் அமைதியுற்று உட்கார அவகாசமில்லாது அலைந்து திரிவது ஆரோக்கியத்தின் அறிகுறியாகாது.

203. சுயநலத் தியாகம் உருவெடுத்தவள் பெண். இவ்வுயர் தன்மையைக் கடைபிடிக்குமளவு அவள் ஆண்மகனுக்கு என்றைக்கும் பின்வாங்க மாட்டாள்.

204. கெட்ட செயல் என்பது எது? எச் செயலைக் குறித்துப் பிறகு மனிதன் வருந்துகிறானோ, எச்செயல் துன்பத்தையும் கண்ணீரையும் விளைவிக் கிறதோ அது தீவினை.

205. வீட்டில் இருந்துகொண்டே ஒருவன் உலகை அறிந்துகொள்ள முடியும். மனது என்னும் ஜன்னலை அவன் முறையாகத் திறந்து வைத்திருந்தால் மண்ணுலகையும் விண்ணுலகையும் பார்க்க அவனுக்கு இயலும்.

206. கடவுள் நமக்குப் புறம்பாக எங்கேயோ இருக்கிறார் என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் பரியந்தம் அஞ்ஞானமிருக்கிறது. கடவுள் நம் உள்ளத்தில் இருக்கிறார் என்று உணரும்போது ஞானோதயமாகிறது.

207. மனிதர் தேவர்களிலும் மேலோர், முக்தியடைதல் மனிதற்கே சாத்தியம். முக்தியடைதல் பொருட்டு தேவர்களும் மக்களாக மண்ணுலகில் பிறக்கின்றனர்.

208. பிழைகள் புரியாது பெருமையுற்றவன் எவனுமில்லை. நீ செய்த பிழைகளைக் குறித்து மனந் தளராதே. அவைகளினின்று பாடம் கற்றுக் கொள்.

209. செல்வம் பயன்படுவது நம்மிடம் இருக்கும் பொழுதல்ல; நம்மைவிட்டுச் செல்லும் பொழுதே அது பயன்படுகிறது.

210. மனிதன் மனிதனுடைய முகத்தைப் பார்க்கிறான். கடவுள் மனிதனுடைய உள்ளம் எத்தகையது என்பதைப் பார்க்கிறார்.

211. மரியாதைக்குரியவர் யார் என்று அறிந்து அவர்களுக்கு மரியாதை காட்டுபவர் மேன்மக்கள் ஆகின்றனர். ஆசாபாசங்களை வென்றவரே மரியாதைக்குரியவர்.

212. மனத்தகத்து இருக்கும் பகைவர்களை வெல்லுபவனே நல்ல வீரன் ஆகிறான். மனத்தகத்து இருக்கும் பகைவர்களை கண்டுபிடிப்பவன் நல்ல அறிவாளியாகிறான்.

213. நீ அணிந்திருக்கும் உடையல்ல, நீ படைத் துள்ள உள்ளமே உன்னை எத்தகையவன் என்று விளக்கிக்காட்டுகிறது.

214. உண்மையை உறுதியாகப் பிடி; சுயநலம் கொள்ளாதே; ஆசையை அகற்று. அப்பொழுது நீ தூய பொருள் ஆய்விடுவாய்.

215. பகல் வேளையில் வானத்தில் நகுத்திரங்கள் தென்படுவதில்லை, ஆகையால் பகலில் வானத்தில் நகுத்திரங்கள் இல்லையென்று இயம்பலாகாது. அக்ஞான நிலையில் மனிதனுக்குக்கடவுள் தென்படுவதில்லை. ஆகையால் கடவுளே இல்லையென்று அவன் இயம்பலாகாது.

216. சுயநலமே வடிவெடுத்திருப்பவன் துராத் மன்-கீழ்மகன். பாமராக்காகவென்று யாருடைய உள்ளம் உருகுகிறதோ அவன் மகாத்மாவாகிறான்.

217. முயற்சியில்லா மனிதன் கீழோன் ஆவது திண்ணம். முயற்சியே வடிவெடுத்திருப்பதற்கு இடையில் எல்லாவிதமான பந்த பாசங்களினின்று விடுதலையடைந்தவனே நிறைமனிதன் ஆகிறான்.

218. உனது பாரத்தைக் குறைக்கவேண்டுமென்று இறைவனிடம் பிரார்த்தனை பண்ணாதே; பாரத்தைத்

தாங்குதற்கான அதிக பலம் தரவேண்டுமென்று பிரார்த்தனை பண்ணு.

219. பிறரை வெல்லுவது வெற்றியல்ல; தனது கீழான இயல்பை வெல்லுவதே வெற்றி, தன்னையே வென்றவனை விண்ணவரும் மண்ணவரும் அலக் கழிக்க முடியாது.

220. தன்னைத் திருத்தியமைப்பதற்கும், தூயவன் ஆக்குதற்கும் மனிதன் எடுத்துக்கொள்ளும் முயற்சி பிரார்த்தனை எனப் பெயர்பெறுகிறது.

221. அறிவுிலிகள் புகழ்ச்சிக்காக வினையாற்று கின்றனர். தொடுத்தகருமம் வெற்றிகரமாய் முடியு மெனக் கண்டால் கோழைகளும் அதைத் துணிந்து செய்கின்றனர். வீரனோ புகழையும் வெற்றியையும் பொருள்படுத்தாது வினையாற்றுகிறான்.

222. அகிலாண்டமும் தானும் ஒன்று என்று உணர்பவனுக்குச், தனித்திருத்தல் என்பது எதற்கு?

223. கடவுளின் அருகில் செல்லச் செல்ல, உள்ளத்தில் சாந்தி ஓங்குகின்றது.

224. சுயநலத்தை வளர்க்கும் செயல்யாவும் துன் மார்க்கம். சுயநலத்தைத் தவிர்க்கும் செயல் யாவும் சன்மார்க்கம், ஆதலால் பரநலத்தையே விரும்பு.

225. உள்ளத்தினுள் நீ கொண்டுள்ள எண்ணமே உனது தகைமைக்கு விளக்கமாகும். உள்ளத்தில் நல் லெண்ணமே கொள்.

226. இறைவன் தீவண்ணன், அவனுடைய தீ கதகதப்பைத் தருகிறது. ஆனால் அது சுட்டுவிடாது. அடின் ஒளியை உள்ளத்தில் காண்.

227. சான்றோர் உள்ளம் சன்மார்க்கத்துக்கு உரிய செயல் புரிகிறது. ஆனால் அவர்கள் உள்ளம் ஆசைப்படுவதில்லை. நிராசைக்கு அது உறைவிடம்.

228. இதுகாறும் உலகில் அவதரித்துள்ள பெரு மக்கள் அனைவரும் பொதுநலத்துக்காகப் பெருந் தியாகம் செய்தவர்களாம். அவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்குமளவு உலகம் நலம் பெறும்.

229. காயம் இல்லாத கையால் விஷத்தைத் தொடலாம். காயம் இல்லாத கையை விஷம் ஒன்றும் செய்யாது. அங்ஙனம் பாபம் செய்யாத மனிதனைப் பாபம் நிறைந்த சூழ்நிலை கெடுத்துவிடாது.

230. கடவுளுடைய கருணையில் நம்பிக்கை வைக்கின்றவன் கடவுளுடைய சிருஷ்டியாகிய ஜன சமூகத்தில் யாரையும் வெறுக்கமாட்டான். ஆனால் கெட்ட வழியில் செல்லுகின்றவர்களது கேட்டினுக்குக் கடவுள் பக்தன் உடந்தையாகான்.

231. இறைவன் ஒவ்வொரு மனிதனையும் தன் தகுதிக்கு ஏற்ற நிலையில் வைக்கிறான். தனக்கு அமைந்த நிலையைப்பற்றிக் குறை கூறுபவன் தன் தகுதியை மேலும் குறைத்துக்கொள்கிறான்.

232. தியானத்தைச் செய்து வருக. படிப்படியாக உள்ளம் அமைதியுற்று ஸ்திரப்பட்டுவிடும். பின்னர் தியானம் செய்யாமலிருப்பது கடினமாய்விடும்.

233. இறைவனை நோக்கி நாம் பிரார்த்தனை செய்யாமலிருப்போமாயின் அதனால் ஆண்டவனுக்கு ஒரு குறைவுமில்லை. அது நம்முடைய தெளர்ப்பாக்கியமே ஆகும்.

234. சந்திரனுக்கு வளர்பிறை தேய்பிறை உண்டு. அதுபோல மனிதனுடைய மனமும் மாறும் நிலைகளை ஏற்கும் தன்மையது.

235. மாந்தரிடையே தோன்றும் சாதாரண அன்பு துக்க ஹேதுவானது. இறைவனிடத்துக் கொள்ளும் பற்று நம்மை பாக்கியசாலிகளாக்க வல்லது.

236. காற்று வீச ஆரம்பித்ததும் மேகங்கள் சிதறடிக்கப்படுகின்றன. அதே போல பகவந் நாமோச்சாரணம் இகபோக வேட்கையை சிதறடித்துவிட வல்லது.

237. ஆண்டவனிடத்து உன்னை ஆத்மார்ப்பணம் செய்துவிடுக, அப்பொழுது அவரது அருளைக் கண்டுணர்வாய்.

238. பிறரிடம் ஒருவன் தோஷங்களைக் காணும் பொழுது அவனுடைய உள்ளமே முதலில் மாசுபடைத்ததாகின்றது. பிறரிடம் குறைகளைக் காண்பதால் ஒருவனுக்கு இலாபமொன்றுமில்லை. அதனால் அவன் தனக்குத்தானே தீங்கிழைத்துக் கொள்கின்றான்.

239. ஒவ்வொருவனும் உழைத்தே தீரவேண்டும். கர்மத்தின் மூலமே கர்ம பந்தம் அறுபட்டு வைராக் கிய புத்தி ஏற்படும். ஒரு கணமேனும் ஒருவன் உழைப்பின்றி இருத்தல் கூடாது.

240. திடீரென்று எழுகின்ற தாற்காலிக உணர்ச்சி வேகத்தில் பகட்டுடைய செயல்கள் புரிவோரைக் காண்கிறோம். அத்தகைய செயல்கள் ஒரு மனிதனுடைய உண்மை இயல்பை விளக்கமாட்டா. ஒருவன் தனது தினசரிக் கடமைகளை எப்படி இயற்றுகிறானோ அதுவே அவன் இயல்பை விளக்கும்.

241. அரசனுடைய காதலுக்குப் பாத்திரமானவன் பாமரன் ஒருவனுடைய பாராட்டுதலைப் பொருள்படுத்தாள். கடவுளின் அருளுக்குப் பாத்திரமான பக்தன் ஒருவன் உலகப் பொருள்களை மதியான்.

242. மாசுகளில் கொடியது அக்ஞானம் என்னும் மாசு. அதை அகற்றிடுக.

243. ஜடப்பொருள் சக்தி வாய்ந்தது என்பது வெளிப்படை. பின்பு எண்ணமோ எல்லாம் வல்லது. நல்லெண்ணமே நிறைந்தவன் ஆய்விடு. தூய எண்ணம் வலுக்குமளவு நீ சக்திமான் ஆகின்றாய்.

244. சான்றோர் உள்ளத்திலிருந்து அன்பு பொங்கிக்கொண்டே இருக்கிறது. அந்த அன்புக்கு உற்றார் வேற்றார் என்ற வரம்பு கிடையாது.

245. பலம் படைத்திருப்பவனுக்கு அமைதி தானே வந்தமைகிறது.

246. மேலோரது கை உதவி கொடுத்துக் கொண்டே இருக்கிறது. அதற்கு ஓய்வு என்பது கிடையாது.

247. நஷ்டம் கஷ்டம் என்னும் ஆழ்கடலில் நாம் அழுந்திக்கிடக்கிற வேளையிலும் இறைவனு

டைய கை நமக்கு நல்வழி காட்டிக்கொண்டே இருக்கிறது. இதை அறியும் அன்பர்கள் அல்லல்படுவதில்லை.

248. தர்மத்துக்கு முரண்பட்டது விரைவில் அழிந்துபோகிறது.

249. ஆண்டவனுக்குப் பணிவிடை செய்ய விரும்புபவர்கள் அவனுடைய ஆர் உயிர்களுக்குப் பணிவிடை செய்யவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவர்கள் கடவுளின் தொண்டர் ஆகின்றனர்.

250. சுயநலப்பற்று நீங்குமளவு ஒருவன் பாரமார்த்திகவாழ்வில் மேலே போனவன் ஆகின்றான். சுயநலப் பற்றுடையவன் ஷேத்திரங்களை யெல்லாம் சென்று சேவித்திருக்கலாம். உடலெங்கும் தெய்வச் சின்னங்களை அணிந்துகொண்டிருக்கலாம். ஆயினும் கடவுளுக்கும் அவனுக்கும் வெகுதூரம்.

251. ஆசாபாசங்கள் உன்னை அமிழ்த்தி விடத் தலையெடுக்குங்கால் முழந்தாளிட்டுத் தெய்வத்தின் துணையை நாடு.

252. தீவிரமாக ஆத்மசாதனம் செய்கின்றவன் கடவுளிடம் விரைந்து செல்கின்றான்.

253. நனைந்து போகாது நீர்ப்பறவை நீரினுள் மூழ்குகிறது. சேற்றுமீன் சேறு படியாது வாழ்கிறது. உலகப் பற்றற்று மனிதன் உலகில் வாழவேண்டும்.

254. சுயநலப் பற்றுடையவனுக்கு அகப்படுவதைவிட அதிகம் சுயநலப்பற்றில்லாதவனுக்கு அகப்

படுகிறது. மாந்தர்க்கு பொறுமையின்மையினால் சுய நலமே வடிவெடுத்து விடுகின்றனர்.

255. எல்லாராலும் புகழப்பட்ட மனிதனோ, எல்லாராலும் இகழப்பட்ட மனிதனோ முன்பு ஒரு காலத்திலும் இருந்ததில்லை, இப்பொழுதும் இல்லை, இனியும் இருக்கப்போவதில்லை.

256. இசையை உண்டுபண்ணும் சொற்களுக்கிடையில் நிசப்தமான இடைநேரம் உண்டு. அதுபோல வேலைக்கிடையில் ஓய்வும் வேண்டும்.

257. பூலோக வாழ்வு என்பது ஒரு பாலம். கடந்து செல்லுதற்குப் பாலம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதிலேயே தங்கியிருப்பதற்குப் பாலம் ஏற்பட்டதன்று.

258. உரம்போன்றது செல்வம். குவிந்துள்ள உரம் பயன்படாது. நிலத்தில் பரப்பப்படுகிற உரம் பயன்படுகிறது. சேமித்துள்ள செல்வம் பயன்பட வேண்டுமானால் தாராளமாக அது வழங்கப்பட வேண்டும்.

259. இறைவனுடைய அன்பை உணராதவர்கள் வானத்தை உற்றுநோக்கும் குருடர்க்கு ஒப்பாகிறார்கள்.

260. பிருந்தாவனத்தில் அன்று ஒலித்த குழல் ஓசை இன்று உன்னைக் காப்பாற்ற வல்லதன்று. அதே ஓசையை இன்று உன் உள்ளத்தில் கேட்பாயாகில் அது உன்னைக் காக்கவல்லது ஆகின்றது.

261. வஜ்ராயுதத்துக்கு ஒப்பான மனம் வேண்டும்.

262. தன்னடக்கம் பழகிய சான்றோர்க்குத் துன்பம் கலவாத இன்பமுண்டு.

263. உலகப்பற்றுடையவர் துன்பத்துக்கு ஆளாவார். தெய்வப்பற்றுடையவர்க்குத் துன்பமில்லை.

264. தீயின் வெளிச்சத்தைக் காணும் விட்டில் பூச்சி இருளுக்குத் திரும்புவதில்லை. பக்தன் கடவுளுக்குக் கென்று தன் உயிரைக் கொடுக்கிறான்.

265. மக்களுக்கிடையில் உள்ள வேற்றுமையாவும் மனவுறுதியைப் பொறுத்ததாகிறது. திடநம்பிக்கையுடையவன் எதையும் சாதிக்கமுடியும்.

266. ஈசுவரனும் ஈசுவர நியதியும் ஒன்றே. ஈசுவரன் அழிவற்றவர். அவர் நியதியும் அழிவற்றது. ஈசுவர நியதிக்கு உட்படுபவன் ஈசுவரனை அடைகிறான்.

267. அற்பச் செயல்கள் போன்று தென்படுபவைகள் சிலவேளைகளில் மனிதனுடைய வாழ்க்கையையே மாற்றியமைக்க வல்லவைகளாகின்றன.

268. தன்னைப் பாபியென்று நினைப்பவன் பாபியாய் விடுகிறான். தன்னைத் தூயவன் என்று உறுதியாக நினைப்பவன் தூயவன் ஆகிறான். எண்ணத்துக்கு ஏற்ப வாழ்வு அமைகிறது.

269. வீடெங்குமுள்ள இருளைக் குறித்துக் குறை கூறுவதைவிட ஒருசிறு விளக்கேற்றிவைப்பது மேல். உலகெங்குமுள்ள கேடுகளைக் குறித்துக் குறை கூறுவதை விட ஒரு சிறு நலன் செய்வது சிறந்தது.

270. ஒரு சீரிய லட்சியத்தில் நம்பிக்கை வைத்து அகற்காகப் பாடுபடுபவனுக்குச் சிரமம் ஒன்றும் தோன்றாது. தூரிய வெப்பம் சந்திரனது தணுப்புப் போன்று அவனுக்குத் தென்படும்.

271. தெய்வத்துக்கு அஞ்சி நடப்பவனுக்கு அஞ்சாமை என்னும் திட்டமுண்டாகிறது.

272. எல்லா உயிர்களுக்கும் பணிவிடை செய்கின்றவனே உண்மையில் இறைவனை வழத்து கின்றான்.

273. மதவெறி பிடித்தவர்கள் மதத்துக்குப் பெருங்கேடு விளைவிக்கின்றனர்.

274. வெள்ளை வஸ்திரத்தில் படும் சிறிய அழுக்கும் பெரியதாகத் தென்படும். சான்றோர் உள்ளத்தில் இருக்கும் சிறிய குற்றமும் அவர்களுக்குப் பெரியதாகத் தென்படும்.

275. இருளைக்கொண்டு இருளை அகற்ற முடியாது. வெளிச்சத்தைக் கொண்டு அதை அகற்றலாம். தீமையைக்கொண்டு தீமையை அகற்ற முடியாது. நலத்தைக் கொண்டு தீமையை வெல்லலாம்.

276. தியானத்தாலும் ஜபத்தாலும் பழைய தீவினையின் பீவகத்தைத் தணிக்கலாம்.

277. நல்லோர் எவ்வுலகில் இருப்பினும், அவர்கள் மனவமைதி நிரம்பப் பெற்றவர்களாயிருக்கின்றனர்.

278. ஓரம் சார்தலினின்று கேடுகள் அனைத்தும் உரு எடுக்கின்றன.

279. உலக இன்பம் செடியில் உள்ள மலர் போன்றது. அதைப் பறித்து நமதாக்க முயன்றால் அது வாடிப்போகின்றது.

280. உறுதியான பானையில் ஒரு ஓட்டை யிருந்தாலும் அது குப்பை மேட்டுக்குப் போய்விடும். மனிதனிடத்து ஒரு குற்றமிருந்தாலும் அது அவனை அழித்துவிடும்.

281. கண்கண்ட தெய்வங்களாக உயிர்களை வணங்கு. உயிர்களுக்கு நிகரான தெய்வத்தை இந்நில வுலகில் காணமுடியாது. அவர்களிடத்து நீ வைக்கும் நல்லிணக்கமே வணக்கமெனப்படுகிறது.

282. சஞ்சலப்படாத மனதை உடைத்திருப்பது மனிதன் அடையும் பேறுகளில் மிகப் பெரிய பேறு ஆகும்.

283. வாழ்வுக்குப் பயன்படும் மேலாம் எண்ணங்களே சர்வகாலமும் உன் மனத்தில் குடிகொண்டிருப்பனவாகுக.

284. தன் கொள்கையினின்று மாறுபட்ட கொள்கையைச் சகிக்காதவன் தன் மதத்துக்கே ஊறு விளைவிக்கின்றான்.

285. பேருக்காகவும் புகழுக்காகவும் பாடுபடுகிறவர்கள் மேலோர் ஆகமாட்டார்கள்; அவர்களுக்குச் சாந்தியும் கிடையாது.

286. சான்றோன் எளிமையே உருவெடுத்தவன் ஆகின்றான். முன்னேற்றம் அடைய முயலும் மற்றவர்களுக்கு அவன் முன்மாதிரியாகின்றான்.

287. உறுதிப்பாடு உயிரை ஓம்புகிறது. தளர்வோ மரணத்துக்கு வாயிலாகிறது. உறுதிப்பாடு இன்பம் தருகிறது. தளர்வு துன்பத்தை உண்டுபண்ணுகிறது.

288. எல்லாரிடத்திலும் அன்பாயிருத்தல், பக்தர்களுக்குப் பணிவிடை செய்தல், இறைவனுடைய நாமத்தை உச்சரித்தல் ஆகியவை அனைவர்க்கும் பொதுவான கடமைகளாகும்.

289. பொறாமைப்படுபவனுடைய வாழ்வு சிதறடைகின்றது. தன் லட்சியத்தினின்று பிறழாதிருப்பதற்கிடையில் பிறரைத் தழுவி நடப்பவன் வெற்றியடைகிறான்.

290. இளமையில் ஒழுங்குப்பாடான வாழ்க்கை வாழாதவர்களும், இளமையில் செல்வத்தைச் சேகரித்து வைக்காதவர்களும் கடந்துபோன காலத்தைக் குறித்து முதுமையில் மிக வருந்துவார்கள்.

291. பிறர்க்கு உரியவைகளைத் தனக்கு உரியவைகள் ஆக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படாதிருப்பவனுக்கு மன அமைதி உண்டாகிறது. அமைதியான உள்ளத்தில் தெய்வீகம் திகழ்கிறது.

292. நல்லார்க்கே உலகம் நலம் நிறைந்ததாகத் தோன்றும்.

293. தீமையின் துணையால் தீமையைப் போக்க முடியாது. நன்மையின் துணைகொண்டு தீமையை அகற்றலாம்.

294. மேன்மைக்கு விளம்பரம் அவசியமான தன்று. விளம்பரம் இல்லாமலேயே சான்றோர் மேன்மக்கள் ஆயிருக்கின்றனர்.

295. நாள்தோறும் கொஞ்சநேரமாவது தன்னந்தனியாக இருந்து பழகுபவன் கடவுள் சான்னித்தியத் துக்குப் பக்கத்தில் வருகிறான்.

296. கலைந்த மனத்துடன் ஒரு மணி நேரம் தியானம் பண்ணுவதைவிட, ஒருமை மனத்துடன் ஒரு நிமிஷம் தியானம் பண்ணுவது மேல்.

297. அறியாமையுள் பெரிய அறியாமை தன்னைப் பாபி என்று நினைத்துக் கொள்ளுதல். தன்னை ஒன்றுக்கும் உதவாதவன் என்று நினைத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டாம்.

298. உற்றார் உறவினர் ஒருவனை மரணத்தினின்று காப்பாற்றமாட்டார்கள். தனது நேரான வாழ்க்கையோ மரணத்துக்கு அஞ்சாத மனப்பான்மையைத் தருகிறது.

299. செடி கொடிகள் காற்றுக்கு அசைகின்றன; கற்பாறை அசையாது. புகழ்ச்சி இகழ்ச்சி என்ற காற்றுக்கு அசையாத கற்பாறைபோன்ற மனம் படைத்திரு.

300. அன்புக்கு எல்லையில்லை. கைம்மாறு கருதாது அன்பு செலுத்து, கைம்மாறு கருதினால்கடல் போன்றஅன்பு துளிபோன்றதாகி வற்றிப்போம்.

301. வெந்தழலுக்கு அருகிலிருந்தாலேயே வெண்ணெய் உருகுகிறது. தகாத சூழ்நிலையில் இருந்தால் நம்மை அறியாது மனம் சீழ்நிலைக்குப் போய்விடுகிறது.

302. ஓர் அற்ப ஜந்துவிடத்திலும் குற்றம் காணாதே. பக்தி வேண்டுமென்று பகவானிடம் பிரார்த்திப்பது போன்று, பிறரிடம் குற்றம்காணாத மனப்பான்மை வேண்டுமென்று பிரார்த்தனை பண்ணு.

303. கடவுளின் பெரிய திட்டம் எல்லா உயிர்கள் மூலம் நிகழ்ந்து வருகிறது.

304. செயற்கரிய செயலைத் துவக்கிவைப்பது நல்லறிவு, அதை நிறைவேற்றி வைப்பது இடையறாத பேருழைப்பு.

305. மனத்துக்கு ஆற்றல் மிக உண்டு. சொர்க்கத்தை நரகமாக்கவும், நரகத்தை சொர்க்கமாக்கவும் வல்லது அது.

306. பண்டைப் பொருள்களிலெல்லாம் பண்டையது பரம்பொருள். ஏனென்றால் அது எப்பொழுதும் இருக்கிறது.

307. அழகியவைகளுள் மிக அழகு வாய்ந்தது இயற்கை. ஏனென்றால் அது இறைவனது சிருஷ்டி; இறைவனது சொரூபம்.

308. சொல்லும் செயலும் எண்ணத்தின் வெளித் தோற்றங்கள், எண்ணம் ஒழுங்கானால் எல்லாம் ஒழுங்காய் விடுகிறது.

309. பிறக்கும் பொழுது மனிதன் மெல்லியல்பே வடிவெடுத்திருக்கிறான். ஆனால் இறக்கும் பொழுது அவன் உறுதியே வடிவெடுத்தவன் ஆக வேண்டும். மரம் அப்படி ஆகிறது. மனிதன் ஏன் அப்படி ஆகலாகாது?

310. அருள்நாட்டம் கொண்டிருக்கும் வரையில் இந்தியாவுக்கு அழிவில்லை. அதற்கு மாறான அரசியல் குழப்பமும் சமூகப் பிணக்கும் அதனுள் வந்து விட்டால் அது அழிந்துபட்டுப்போம்.

311. உண்மையை இரகசியம் என்று மறைத்து வைத்திருப்பவர்களைப் பற்றி எச்சரிக்கையாயிரு. காம நோயில் வருந்துபவர்களிடம் இரகசியம் உண்டு. புரோகிதத் தொழில்புரிந்து பொருள் சம்பாதிப்பவர்களிடம் இரகசியம் உண்டு. போலி மதப் பிரசாரகர்களிடம் இரகசியம் உண்டு.

312. தெளிந்த மனத்தகத்துத் தெய்வம் திகழ்கிறது.

313. சூழ்நிலைக்குஏற்ப மனம் மாறுகிறது. தீய சூழ்நிலையில் தங்கியிராதே. தூய சூழ்நிலையில் யாண்டும் தங்கியிரு.

314. தனது உரிமையாகிய அருளுக்கு உயிர் அழுதுகொண்டிருக்கிறது. இவ்வுண்மையை ஒளித்து வைப்பது எங்ஙனம்!

315. வாழ்வென்பது சிந்தையாலும் செயலாலும் நமக்கு நாமே செய்து கொண்டது. தீமையைத் தகர்த்து எறிந்து விட்ட நல்வாழ்வு ஒன்று உண்டு.

316. இயற்கையில் அல்லல்படுவதற்கு நாம் மனிதராகப் பிறக்கவில்லை. இயற்கையை வென்று அல்லலை அகற்றுதற்கு நாம் மனிதராகப் பிறந்திருக்கிறோம்.

317. இன்றைக்குக் கிருமியாயிருப்பது நாளைக்குக் கடவுளாகப் பரிணமிக்கும் ஆற்றல் படைத்திருக்கிறது என்பதை நன்கு ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்.

318. தலைவனாக இருந்துகொண்டு தொண்டு புரி. அடிமையாக இருந்து கொண்டு அடிமைச் செயல் புரியாதே. இடையறாது உழைத்திரு. ஆனால் அடிமைத்தனத்தை அகற்றிவிடு.

319. உன்னிடமுள்ள நலத்தைப் பிறர்க்கு எடுத்து வழங்கு. பிறரிடம் உள்ள நலத்தை வாங்கிக்கொள். மேலோன் ஆவதற்கு இதுவே உற்ற உபாயம்.

320. அழுதுகொண்டு பிறக்கிறான்; புலம்பிக் கொண்டு வாழ்கிறான்; கதறிக்கொண்டு சாகிறான். இதுவே கயவன் ஒருவனது வரலாறு. நீ கயவன் ஆகாதே.

321. துன்பப்படும் ஒருவனைப் பார்த்து 'உனக்குக் கடவுள் கிருபை செய்வாராக' என்று கூறினால் போதாது. நீயும் அவனுக்குக் கொஞ்சம் தொண்டு செய்.

322. இன்று செய்யக் கூடியதை நாளைக்கென்று ஒத்திவைக்காதே.

323. வாழ்க்கையின் ஒழுங்குப்பாட்டிலிருந்து வாழ்க்கைக்கு வலிவு வருகிறது.

324. பெரியவைகளில் பெரியது எது? வெட்ட வெளி. அதில் படைப்பனைத்தும் தங்கியிருக்கிறது.

325. நிலையற்றவைகளுள் நிலைத்தது எது? நம்பிக்கை, மற்றவைகளெல்லாம் கைநழுவிப் போன பின்பும் அது மனிதனை விட்டு விலகுவதில்லை.

326. நேரான மனமுடையவனுக்கு அருகில் கடவுள் உள்ளார். கோணலான மனமுடையவனுக்கும் கடவுளுக்கும் வெகுதூரம்.

327. மனத்தில் கெட்ட எண்ணங்கள் உதிக்கின்றனவே என்று கவலைப்படாதே. அவைகள் தோன்றத் தோன்ற அவைகளை மறந்துவிடு.

328. மானுடவர்க்கத்தை நேசிப்பவனே கடவுளை நேசிக்கிறான். அத்தகையவன் தனக்கென வாழ்தல் கிடையாது.

329. போர் என்பது ஒருசிலரை மட்டும் கொல்லும். போகவாழ்வோ ஒரு சமுதாயத்தையே அழித்து விடும்.

330. மனசாக்ஷியின் ஆதரவைப் பெறுபவர் இறைவனது அனுமதியைப் பெறுபவர் ஆகின்றனர்.

331. பேசாதிருப்பதால் ஒருவன் முனியாய்விட முடியாது. பேதையனும் பேசாது இருந்து விடலாம். கேட்டைக் களைந்து நலத்தை நாடுபவனே முனி.

332. மனிதன் படைத்திருக்கும் நலன்கள் யாவும் அவன் மௌனமுற்றிருந்த போது வந்தமைந்தவைகளாம். மௌனமாயிருக்கத் தெரிந்து கொண்டவனே பாக்கியவான்.

333. சிற்றின்பத்துக்கும் பேரின்பத்துக்குமிடையில் துன்பம் என்னும் பள்ளத்தாக்கு ஒன்று உண்டு. பேரின்பத்துக்குப் போகிறவர்களெல்லாம் அதைக் கடந்தாக வேண்டும்.

334. வகையறிந்து கொண்டவனுக்கு ஒவ்வொரு கணப்பொழுதும் நல்ல தருணமே.

335. பணிவுக்கு ஒப்பான அணியில்லை. நீ பணிவுடன் இரு.

336. நாம் மற்றவர்களுக்குக் கொடுப்பதற்கு ஏற்றவாறு பெறுகின்றோம்.

337. நாம் சம்மதம் கொடுக்கும் அளவுக்கே புறவுலகம் நம்மீது ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது.

338. இப்பொழுது நாம் அடைந்துள்ள நிலையானது இதுவரையில் நாம் எண்ணிய எண்ணத்தின் விளைவாம்.

339. தான் கண்டு கொண்டிருக்கும் முடிவில்லாத கனவை மனிதன் வாழ்வு என்னும் கண்ணியமான பெயரிட்டு அழைக்கின்றான்.

340. ஊறிப்போன பழக்கம் மனிதனுடைய இயல்பு எனப்படுகிறது. அதை உடைத்துத்தள்ள மனிதனுக்கு இயலும்.

341. வேலையை நிறுத்துவதால் நமக்குத் தொல்லை ஒழிவதில்லை. வேலையை முறையாகச் செய்வதால் அது ஒழிகிறது.

342. இயற்கை முழுதிலும் இனியதோர் ஒழுங்குப்பாடு உண்டு. அந்த ஒழுங்குப்பாடு புரிகின்ற ஆட்சி ஓய்வில்லாதது. அந்த ஆட்சிக்கு அன்பும் நீதியும் அமைச்சர்களாய் அமைந்திருக்கின்றன.

343. மனத்தில் உள்ள கோணல் வெளியுலகில் உள்ள கோணலாக நமக்குத் தோன்றுகிறது. மனதில் உள்ள கோணலை நிமிர்த்திவிட்டால் வெளியுலகில் கோணல் இல்லை என்பதை நாம் உணர்வோம்.

344. எல்லாவற்றிலும் நல்லது எது? ஒழுக்கம். ஏனென்றால் ஒழுக்கம் இல்லாது எதுவும் நல்லதாகிற தில்லை.

345. எல்லாவற்றிலும் வேகமானது எது? எண்ணம். எண்ணும் பொழுதே அது அண்டங்களையெல்லாம் கடந்து செல்லுகிறது.

346. ஆதிக்கம் படைத்தது போன்று புறவுலகம் தென்படுகிறது. ஆனால் மனமோ அவ்வுலகத்தை பொம்மை போன்று ஆட்டவல்லது.

347. எளிய உணவை உண்பது குற்றமாகாது. எளிய எண்ணத்தை எண்ணுவது பெருங்குற்றமாகும்.

348. பணிவுடையவனைப் பயமுறுத்துதற்கு ஒன்றுமில்லை. அவனால் கடக்க முடியாத துழ்நிலையும் எதுவுமில்லை.

349. உயிர் வாழ்ந்திருக்க உணவைப் புசிக்கிறோம். புசிப்பதற்காக நாம் உயிர் வாழ்ந்திருக்கிறோமல்லோம்.

350. மனிதனுக்கு மனத்தளர்வு உதவாது. அவன் உறுதிபடைத்தவன் ஆக வேண்டும். தன்னையே சார்ந்திருத்தல் என்னும் திண்மை அவனுக்கு உண்டாகுக.

351. தன்னை ஒழுங்குபடுத்துதலில் மனிதன் அல்லும்பகலும் கருத்துடையவனாக இருக்கட்டும். அத்தகையவனிடமிருந்து கீழ்மைகளெல்லாம் தாமே அகன்று போய் விடுகின்றன.

352. பந்திக்கு முந்து, படைக்குப் பிந்து என்கின்றனர் சுயநலம் படைத்த கயவர். பந்திக்குப் பிந்து, படைக்கு முந்து என்கின்றனர் பிறர்க்கென வாழும் கர்மவீரர்.

353. பாமரர் பரம்பொருளை பற்றிப் பெருமிதமாகப் பேசுகின்றனர். ஆனால் அவர்கள் அதை அனுஷ்டானத்தில் கொண்டு வருவதில்லை. சான்றோர் செந்நெறியே வடிவெடுத்தவர்களாக வாழ்கின்றனர். அவர்கள் அதைப்பற்றி ஒன்றும் பேசுவதில்லை.

354. முற்றிலும் தன்மயமாயிருப்பவன் யாண்டும் யாவற்றினின்றும் விடுபட்டவன்.

355. மனத்தில் உண்டாகின்ற தூய ஆசைகள் நிறைவேறப் பெறுகின்றன. இது பக்தர்களின் அனுபவம்.

356. எல்லாவற்றிலும் கடினமானது எது? தன்னைத்தான் அறிவது; இது எல்லார்க்கும் இயலுகிறதில்லை.

357. உலகத்தில் உள்ள போராட்டங்கள் அனைத்தும் சுயநலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவைகளாம்.

358. உண்மையைப் புறக்கணித்து வாழ்ந்து வருபவன் மாய்ந்து போனவனுக்கு ஒப்பாகிறான்.

359. மேன்மையைப் புகட்டும் கோட்பாடுகள் மிகமிகப் பழையவைகள் எனினும் என்றைக்கும் புத்தம் புதியவைகளாகவே அவைகள் தென்படும்.

360. தாமிரப் பாத்திரத்தைத் தினந்தோறும் துலக்காவிட்டால் அது துருப் பிடிக்கும். கடவுள் தியானம் தினந்தோறும் செய்யாவிட்டால் மனதில் மாசுபுடியும்.

361. ஒவ்வொரு வினையிலும் நலம் கேடு ஆகிய இரண்டும் அடங்கியிருக்கின்றன. குறைந்த கேடும் மிகுந்த நலனும் உடைய செயல்களையே மனிதன் செய்யவேண்டும்.

362. தூய மனமுடைய சமுதாயம் மேன்மையுறுகிறது. தூய மனமுடைய சமுதாயம் போற்றுதலுக்கு உரியதாகிறது. மனத்தூய்மைக்கு ஒப்பான ஆற்றல் உலகில் எதுவுமில்லை.

363. தளர்வு, தொல்லை, ஆவல், எரிச்சல் ஆகியவை தீமையைக் களைதற்கு உதவமாட்டா. அவைகள் தீமையை வளர்க்கின்றன. மனவமைதியோடு கூடிய முயற்சியே கேட்டைத் களையவல்லது.

364. தூயவாழ்வை விரும்புகிறவன் தினமும் தன் மனதைத் தூயதாக்குகிறான். உண்மையையும் அதன் ஆதிக்கத்தையும் தினமும் எண்ணிப்பார்.

365. சுயநலம் அகலுமிடத்து ஆனந்தம் தோன்றுகிறது. முடிவில்லாத ஆனந்தமடைவதே வீடுபேறு.

366. துயரம் பொறுமையை அழிக்கிறது, துயரம் அறிவை அழிக்கிறது, துயரம் அனைத்தையும் அழிக்கிறது. துயரத்திற்குச்சமனான சத்துரு இல்லை.

367. உண்மையை நாடுகிறவன் மௌனமாயிருந்து பழகவேண்டும். மிக மேலான சாதனங்களுள் ஒன்று மௌனம்.

368. அக்ஞானத்தில் இருப்பவர் உலகைப் பொல்லாதது என்கின்றனர். உலகம் முழுதும் உனக்கு உகந்தது என்பதை அறிந்துகொள்.

369. பதவியை நாடி அலைந்து திரியாதே. அமைதியுற்றிரு. உன்னை நாடிப் பதவி தானே வரும்.

370. சிதறடைந்துபோன கடுகைச் சேகரிப்பது சுலபமானதன்று. சிதறடைந்துபோன மனதும் அத்தகையது. உலக விஷயங்களில் சிதறடைந்து போக மனத்தை விடலாகாது.

371. காற்றுக்கு எதிரே வீசிய தூசிகள் தன் கண்ணிலேயே வந்து படிகின்றன. சான்றோர் மீது செலுத்திய துன்பங்கள் அவைகளைச் செலுத்தியவனையே அதிவேகமாக வந்து தாக்குகின்றன.

372. செருக்கையும் பொறாமையையும் ஒழித்து விடு. பிறருடன் ஒத்திருந்து பொது நன்மைக்கு உழைக்கக் கற்றுக்கொள். நம் நாட்டுக்கு இத்தகைய தொண்டர் தேவை.

373. உலகில் எதையும் உன்னுடையது என்று தனி உரிமை பாராட்டாதே. தனி உரிமை பாராட்டும்

பொழுதெல்லாம் இயற்கையின்கண் நீ மொத்துண்
கின்றாய். உரிமையை ஒழித்துவிடும்படி இயற்கை
யானது அடிமேல் அடி அடித்துப் பாடம் புகட்டு
கிறது.

374. நலம் உறுதற்கு உற்ற உபாயங்களுள் நல்
லார் இணக்கம் தலைசிறந்தது.

375. உள்ளத்தில் உதிக்கின்ற ஒவ்வாத எண்ணங்
களை உடற்கூறு காட்டி விடுகிறது.

376. சான்றோர் சிறப்பு அனைத்துக்கும் இருப்
பிடம் ஆகின்றனர்.

377. நீ உச்சரிக்கும் மந்திரத்தில் முழுநம்பிக்கை
வை. அது உனக்கு எல்லாநலனையும் அளிக்கும்.

378. பிறர்க்கு ஏதேனும் ஒருவிதத்தில் தொண்டு
புரி. பிறர்க்குப் பணிவிடை செய்யாது வாழும்
வாழ்வு வாழ்வல்ல.

379. நீ உறுதி படைத்தவன் ஆகும்பொழுது
உன்னை உடற்றும் கேடுகள் பல தாமே அழிந்து
பட்டுப் போகின்றன.

380. இவ்வுலகை விட்டு வெளியேகும் நாள்
ஒன்று வருவது திண்ணம். இதை மனத்தில் வைத்
திருப்பவன் வீண்காலம் போக்க மாட்டான்.

381. புலன்களிடத்து முறைதவறிப் போகும்
பொறிகள் மனிதனைக் கீழோன் ஆக்குகின்றன.

382. தெளிந்த மனம் படைத்திரு. தூய வாழ்வு
வாழ்ந்திரு. அடக்கமும், பணிவும், சுறுசுறுப்பும்

உடைத்திரு. இத்தகைய பெருவாழ்வு கடினமானது எனினும் இதையே கடைப்பிடி.

383. உடல் வாழ்வு சிறை வாழ்வுக்கு ஒப்பானது. ஆயினும் அதை நன்கு பயன்படுத்து. உடலில் இருக்கும்பொழுதே உடலிலிருந்து விடுபட்ட வனாக இருந்து பழகு.

384. மிகைபட்ட பேச்சுக்களைத் தன் எதிரிகளோடு மனிதன் ஒருவன் வைத்துக் கொள்வதில்லை. சான்றோர் தீமைகளோடு தொடர்வு வைத்துக்கொள்வதில்லை.

385. சுயநலத்துக்கு நிகரான தலைச்சுமை மனிதனுக்கில்லை.

386. மனத்தைத் திருத்தியமைப்பவன் உலகம் திருந்தியமைவதைக் காண்பான்.

387. காட்சி மயமாயிருக்கும் இத்தொல்லுலகில் காண்பதற்கு அரிதாயிருப்பது நல்லொழுக்கம். நல்லொழுக்கத்தை நீ பெற்றிடு.

388. கவலையற்றிருப்பவர்க்கு நல்ல நித்திரை உண்டு. பற்றற்று இருப்பவர்க்கு நல்ல தியானம் கூடுகிறது. அன்பு உடையார்க்கு இன்பமுண்டு.

389. பிறர்க்குப் புத்தி புகட்ட விரும்புகிறவன் மேன்மகன் ஆவதில்லை. தனக்குத் தானே புத்தி புகட்டிக் கொள்பவன் மேன்மகன் ஆகின்றான்.

390. எண்ணம் என்னும் காரணம் வாழ்வு என்னும் காரியமாக இடையறாது வடிவெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. நல்லெண்ணமே எண்ணு.

391. மலையின் மீது ஏறிப் பழகுபவன் உடலை உறுதிப்படுத்துகிறான். பிரதிகூலமான சூழ்நிலையில் சலியாது உழைப்பவன் மனதை உறுதிப்படுத்துகிறான்.

392. மனத்தின் நடுநிலை தற்செயலாய் வருவ தன்று. தன்னைத்தானே வெல்லுவதினின்றி மனத்தின் நடுநிலை வருகிறது.

393. பக்தி புலி போன்றது. புலி உயிர்களைக் கொல்லுகிறது. பக்தியோ தீய எண்ணங்களைக் கொல்லுகிறது. அல்லும்பகலும் பக்தி பண்ணு.

394. கெட்ட வழியில் செல்லும் மனதைக் காட்டிலும் கொடிய பகை எவருமில்லை. மனத்தை வெல்லாதலே கடவுளுக்கு நாம் செய்யும் வணக்கமாகும்.

395. மேகத்தினின்று விடுபட்ட நிலா உலகுக்கு வெளிச்சம் தருகிறது. தீமையினின்று விடுபட்ட மனிதன் உலகுக்கு நல்வாழ்வைக் காட்டித் தருகிறான்.

396. அச்சம் ஆக்கத்துக்கு உரியதல்ல.

397. தூய்மையே தெய்வத்தன்மை என்று சொல்லப்படுகிறது.

398. உண்மையான தொண்டினின்று உனக்கு ஆற்றல் அனைத்தும் வருகிறது.

399. பெரியது என்றும் சிறியது என்றும் வேற்றுமை பாராட்டாது இருப்பவன் தீரன். ஏனென்றால் அவன் பரிபூரணத்தில் நிலைத்திருக்கின்றான்.

400. கல்வியில்லாது போய்விடுவது மனிதனுக்குப் பெரிய நஷ்டமாகாது; பக்தியில்லாது போய்விட்டால் அது பெரு நஷ்டமாகும்.

401. ஆலயங்களை மனிதன் பாழ்படுத்தவும் வல்லவன், தூயவைகளாக்கவும் வல்லவன். நீ தூயவனாயிரு.

402. தன் வாயினின்று இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட ஓட்டகம் முள்செடியையே தின்கிறது. அங்ஙனம் உலகப் பற்றுடையவர் இன்பம்போன்று தென்படும் துன்பங்களை நாடுகின்றனர்.

403. தான் இல்லாது போய்விட்டால் உலகுக்குப் பெரு நஷ்டமாகுமென்று அறிவிலி எண்ணுகிறான். ஒருவனை எதிர்பார்த்து உலகில் இன்னொருவன் வாழ்ந்திருக்கிறான் அல்லன்.

404. உலகப்பொருள்களில் இன்பம் காண்பவன், பொறிகளை அடக்காதவன், மிகைபட உண்பவன், சோம்பித்திரிபவன் மரணத்துக்கு ஆளாகிறான்.

405. உலகப்பொருள்களில் இன்பம் காணாதவன், பொறிகளை அடக்கியவன், அளவுடன் உண்பவன், சுறுசுறுப்புடன் வேலை செய்பவன் மரணத்தை வெல்லுகிறான். கற்பாறை காற்றில் அசையாதிருப்பது போன்று அவன் மரணமிலாப் பெருநிலையில் இருக்கிறான்.

406. எதை நீ அடைய விரும்புகிறாயோ அதன் பொருட்டு நீ இப்பொழுதே முயற்சி செய்.

407. கடவுளின் பெயரைக் கேட்டதும் யாருக்கு உரோமம் சிலிர்த்துக் கண்ணீர் மல்குகிறதோ அவன் உலக பந்தங்களைக் கடந்தவன் என்று அறிக.

408. நம்மைநாம் உயர்த்துமளவு உலகை நாம் உயர்த்தவல்லவர் ஆவோம்.

409. உள்ளத்தின் உள்ளிருந்து நல்லுணர்வோடு உதிப்பதே நல்ல மொழியாகும்.

410. ஆசையை அறவே ஒழித்துவிடு. அது உனக்கு இயலாவிட்டால் நலத்தில் ஆசை வை.

411. நீரினுள் அமிழ்த்தப்பட்டவன் சுவாசத்துக் காகத் திணறுகிறான். அங்ஙனம் நீ கடவுளை அடையக் காழுறு.

412. இணக்கம் ஒன்றும் வேண்டாம். ஏகாந்தத்தை நாடு. அது உனக்கு இயலாவிட்டால் நல்லார் இணக்கத்தை நாடு.

413. காய்ந்த இரும்பு சம்மட்டியால் அடியுண்டு உருமாறுகிறது. உணர்வோடு கூடிய உள்ளம் எண்ணத்தால் உருமாறுகிறது.

414. நீ சிரிக்கும்போது உலகெல்லாம் உன் சிரிப்பில் கலந்து கொள்கிறது. ஆனால் அழும் பொழுது நீ தன்னந்தனியனாய் அழுகிறாய்.

415. புறநாடுகளில் பயணம் போகின்றவன் எச்சரிக்கையாயிருக்கிறான். உலக விஷயங்களில் அங்ஙனம் சான்றோன் எச்சரிக்கையாயிருக்கிறான்.

416. ஆசையோடு கூடிய எண்ணங்களை யெல்லாம் மனத்தகத்தினின்று ஒதுக்கிவைத்துவிட்டுத் தன்னில் தானாயிரு. அப்பொழுது நீ பேரறிஞன் ஆவாய்.

417. அன்பு படைத்திருப்பவனிடத்தில் கபடச் சொல்லுமில்லை. கெஞ்சந் தன்மையுமில்லை.

418. துராத்மாவாய் இருப்பவனுக்குத் துன்பம் திரும்பத் திரும்ப வந்துகொண்டேயிருக்கிறது.

419. தூய உள்ளம் படைத்தவனே இவ்வுலகம் அளிக்கின்ற இன்பத்தை அனுபவிக்கின்றான்.

420. வினையிலேயே உழன்றுகிடப்பது வாழ்வின் நோக்கமன்று. கடவுளின் அருளைப் பெறுவது ஒன்றே வாழ்வின் நோக்கமாகும்.

421. உலகம் உன்னை அறிந்து கொள்ள வில்லையே என்று விசனப்படவேண்டாம். பெரியாரை நீ அறிந்து கொள்ளவில்லையே என்று விசனப்படு.

422. நமது வாழ்வில் ஒழுங்குப்பாடு இருக்க வேண்டும். சுறுசுறுப்பாக நாம் வினையாற்ற வேண்டும். நமது பேச்சில் இனிமை இலங்கவேண்டும்.

423. "யாரைப் பலசாலியென்கிறாய்?" என்றார் குரு. "தோற்கடிப்பவன்" என்று சிஷ்யன் விடையளித்தான். "இல்லை, கோபத்தை வெல்லுபவனே பலசாலி" என்றார் குரு.

424. ஆயுள் முழுதிலும் அறநெறி நிற்பவன் ஆனந்தம் அடைகிறான். மனக்கண் படைத்திருப்பவன் மேன்மையடைகிறான். தீமையினின்று விலகியிருப்பவன் துண்ணியன் ஆகிறான்.

425. வழுக்குப்பாறையின் மீது எச்சரிக்கையாக நடக்கவேண்டும். இல்லையேல் வழுக்கிக் கிழே விழ நேரிடும். நன்னெறியில் ஒழுகுபவன் மிக எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும். இல்லையேல் நெறி பிறழ நேரிடும்.

426. கடவுள் எல்லாரிடத்திலும் பேசுகிறார். ஆனால் நாம் காதை அடைத்துக்கொண்டு அவருக்குச்

செவிசாய்ப்பதில்லை. கடவுள் எல்லார்க்கும் காட்சி யளிக்கிறார். ஆனால் நாம் கண்ணை மூடிக்கொண்டு அவரைக் காண்பதில்லை.

427. உயிர்கள் அனைத்தும் கடவுளிடத்திருந்து வந்துள்ளவை என்று அறிந்து அவைகளை நேசிப்பதே நல்ல நேசமாகும்.

428. மனிதன் செய்யும் வேலைகளுள் உயர்ந்த எண்ணம் எண்ணுவது என்னும் வேலையே மிகக் கடினமானது.

429. ஆத்மசாதனம் ஆழ்ந்து பண்ணுபவர்க்குப் பழையவினையின் கட்டு தானே அவிழ்ந்து போய் விடுகிறது.

430. மனபரிபாகத்துக்கு ஏற்றவாறே மக்கள் பிறர்க்கு நன்மை செய்கின்றனர். பிறர்க்கு நன்மை செய்யாதவர்க்கு ஆத்ம சாந்தியில்லை.

431. உலகப்பற்று உடையவன் மக்களுள் கடையானவன். தெய்வப்பற்று உடையவன் மக்களுள் தலையானவன்.

432. புலனடக்கம் பழகியவர்களின் எண்ணிக் கை அதிகரிக்குமளவு ஒரு சமுதாயம் மேல்நிலைக்கு வருகிறது.

433. கல் ஒன்று அசைவற்றுக்கிடக்கிறது. அதனிடத்துள்ள சாந்தியல்ல நாம் நாடுவது. மனத்தகத்து மிளிரும் தெய்வ சான்னித்தியத்தினின்று பொலியும் சாந்தியே நமக்கு வேண்டும்.

434. பெருக்கெடுத்து ஓடும் ஆற்றைக் கடப் பதில் ஒருவன் எச்சரிக்கையாயிருக்கிறான். சான் றோரோவெனின் தீயநெறிகளைப் பற்றி அவர்கள் எச்சரிக்கையாயிருக்கின்றனர்.

435. சுயநலத்துக்காகவென்று கடவுளிடத்துப் பிரார்த்தனை பண்ணுவது பிரார்த்தனையாகாது. உண்மையான பிரார்த்தனையில் மனிதன் தன்னை மறந்துவிடுகிறான்.

436. மனத்தகத்து மனச்சாക്ഷியாயிருப்பவரே கடவுள். நாஸ்திகர் உள்ளத்திலும் அவர் மனச்சாக்ஷியாயிருக்கிறார். மனச்சாட்சியென்பது இல்லையென்று யாரும் சொல்லமுடியாது. ஆதலால் யாரும் நாஸ்திகர் ஆகமுடியாது.

437. பிறரிடம் குற்றம் காண்பவன் தன் மனத் தையே மாசு படியச் செய்துவிடுகிறான்.

438. கடவுளை உள்ளபடி அறிந்து கொள்ளு மளவு தற்பெருமை தானே மறைந்து போய்விடுகிறது.

439. அண்டம் அனைத்தும் ஈசனுடைய உடல், ஆதலால் அதில் ஒவ்வொரு பகுதியும் புனிதம் நிறைந் தது.

440. பிறர் மீது குறைகூறுவது யாருக்கும் பொருந்தாது. மற்று பிறரிடம் குணம் காண்பவன் தானே குணசீலன் ஆகிறான்.

441. கடலை ஆழம் பார்க்கலாம். சான்றோர் உள்ளமோ கடலினும் ஆழமானது. ஆயினும் அதில் அளப்பரிய எளிமையே நிறைந்துள்ளது.

442. கடவுளைத் தேடித்திரியாதே. கடவுள் நெஞ் சத்தினுள் இருப்பதை உணர்ந்து கொண்டிரு.

443. நீர்க்குமிழி போன்றது இவ்வுலகம் என்று இதைப் பொருள்படுத்தாதவன் அருகில் நமன் வர மாட்டான்.

444. உள்ளன்பு படைத்திருப்பவர்களே உண்மையில் உயிர் வாழ்கின்றனர். அன்பு இல்லாத வாழ்வு சாவு போன்றது.

445. உலகப் பற்றுடையார் புழுப்போன்றவர்கள். பற்றற்றிருந்து பணிவிடை புரிகின்றவர்களே பெருமக்கள் ஆகின்றனர்.

446. தூங்கிக் கொண்டிருந்த இந்தியத் தாய் இப் பொழுது விழித்து எழுந்திருக்கிறாள். தனது முழு மகிமையுடன் அவளை மிளிரச் செய்வது நம் கடமை.

447. பறவைகளைப் போன்று இருக்கின்றனர் சான்றோர். அவர்கள் தங்களுக்காக வென்று எதையும் சேகரித்து வைப்பதில்லை. யாண்டும் கடவுளைச் சார்ந்திருப்பது அவர்கள் இயல்பு.

448. தெளிந்த மனமுடையவர்கள் மரணத்துக்கு அஞ்சுவதில்லை.

449. வாழ்வு என்னும் ஏணிப்படியில் நாம் ஏறிக்கொண்டே இருக்கவேண்டும்.

450. நமக்கு நகைப்பை ஊட்டும் சக்தியில் நம்மை அழச்செய்யும் சக்தியும் மறைந்திருக்கிறது.

451. உலகத்தில் உள்ள தீமைகளைப் பற்றி வருந்தாதே. உன் உள்ளத்தில் உள்ள தீமைகளைப் பற்றி வருந்து.

452. பிறர் திட்டுவதைத் தாங்கமுடியாதவன் யார்? தன்னிடத்துத் தரம் இல்லாதவனே பிறர் திட்டுவதைத் தாங்கமுடியாதவன் ஆகிறான்.

453. ஓயாது பிறர்க்கு நன்மை செய்து கொண்டிருப்பவர்களுக்குக் கடவுளின் அருள் அளப்பரியதாய் அகப்படுகிறது.

454. ஏழையர்களையும் எளியார்களையும் துன்பம் துய்ப்பவர்களையும் சிவசொருபமாகக் காண்பவன் சிவனை வணங்குகிறான்.

455. வேடுவனுடைய வலையினின்று பறவை தப்பித்து ஓடுவதுபோன்று சான்றோர் இந்திரிய சுகங்களினின்று தப்பித்து ஓடுகின்றனர்.

456. உடல் பெரியதாவதற்கிடையில் யாருடைய உள்ளம் குழந்தையின் உள்ளம் போன்று தூயதாயிருக்கிறதோ அம் மனிதன் மேலோன் ஆகின்றான்.

457. எண்ணம் என்னும் அஸ்திவாரத்தில் நாம் வாழ்வு என்னும் வீடுகட்டுகிறோம். எண்ணம் எப்படியோ வாழ்வும் அப்படியே நமக்கு வந்தமைகிறது.

458. தனது மனத்தகத்து மிளிரும் பேரானந்தத்தை அறிந்து கொண்டவனுக்குப் பிறகு எந்நாளும் துன்பமில்லை. ஏனென்றால் இன்பத்துக்குப் பிறப் பிடத்தையே அவன் அறிந்து கொண்டவன் ஆகிறான்.

459. ஒற்றுமையை நாடுபவர் நல்லோர்; வேற்றுமையை வளர்ப்பவர் தீயோர்.

460. உனது உடலையும் உள்ளத்தையும் தளர்வுறச் செய்பவைகளையெல்லாம் விஷமென விலக்கி விடு.

461. அறிவுடையோர் இயற்கையை ஆளுகின்றனர்; அறிவிலார் இயற்கையினால் ஆளப்படுகின்றனர்.

462. மனமுவந்து கொடுப்பதில் யாண்டும் இன்பமுண்டு. தனக்காக வென்று ஏற்பதில் ஒருநாளும் இன்பமில்லை.

463. மனம் மனிதனிடத்துள்ள ஓர் ஒப்பற்ற கருவி. மனம் தூயதாகும்பொழுது செயற்கரிய செயல்களை அதைக்கொண்டு சாதிக்கலாம்.

464. ஜன சமுதாயம் என்னும் மேலாம் பலிபீடத்திலே, வாழ்வை ஒரு பலியாக ஒப்படைப்பது புண்ணியங்களெல்லாம் மிகப் பெரியது.

465. கூடுதலும் கூட்டுப் பொருள்களும் யாண்டும் துன்பத்தை விளைவிக்கின்றன. இதை அறிந்து கொள்பவர் நேரே துன்பம் கலவாத நிலைக்குப் போய்விடலாம்.

466. தெவிட்டும் பாங்குடையது பிரபஞ்சத்தினின்று பஞ்சேந்திரியங்களில் வரும் இன்பம். தெவிட்டாத பாங்குடையது தெய்வத்திடமிருந்து தூயமனத்தில் ஊறும் இன்பம்.

467. ஆடம்பரமாக ஆடையாபரணம் அணிவது, கொலைக்குரிய ஆயுதம்படைத்திருப்பது, மிகைபட உண்பது, பெருமிதமாகப் பொருள் தேடுவது ஆகிய இவையாவும் நாகரிகமான திருட்டு.

468. மனத்தகத்து சாஷியாக மிளிர்பவரே தெய்வம். நாஸ்திகனுடைய உள்ளத்திலும் அவர் கிருபைகூர்ந்து வீற்றிருக்கிறார். அவருடைய துணை கொண்டே மனத்தை நாம் கிளறி ஆராய்கிறோம்.

469. ஒருவன் கொடையாளன் ஆவது அவன் செய்த தவத்தின் பலனேயாம்.

470. எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் சிந்தையி னின்று மேவிவரும் மெய்யையே பேசு.

471. ஈசுவர சாக்ஷாத்காரம் பண்ணியவர்களே உலகை உய்விக்க வல்ல தலைவர்கள் ஆவார்கள். ஈசுவரனை நாடு. தலைவன் ஆக ஆசைப்படாதே.

472. பேரின்பம் உனக்குச் சொந்தம் என்பதை மானுடா, நீ யாண்டும் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள். துன்பம் தானே மறைந்துவிடும்.

473. மலரானது மணம் வீசி மக்களை மகிழ்விக்கிறது. மானுடா, நீ நலம்புரிந்து மக்களை மகிழ்விப்பாயாக.

474. பகுத்தறிவுக்குப் பொருந்தாத கொள்கையோ. கோட்பாடோ உண்மையான மதக்கோட்பாடு ஆகாது.

475. உலகப் பற்றுடையாரை மகிழ்வித்தற் பொருட்டு மேலோர் நன்னெறியினின்று பின்வாங்க மாட்டார்கள்.

476. நம்மிடத்துள்ள தெய்விகமே பிறரிடத்
துள்ள தெய்வீகத்தை வளரச் செய்ய வல்லதாகிறது.

477. வியாபாரத்தில் அபரிமிதமான வெற்றி
என்பது பித்தலாட்டத்தில் அபரிமிதமான வெற்றி
எனப் பொருள்படுகிறது.

478. சுயநலம் குடிகொள்ளுமிடத்துத் துன்பமும்
மனத்தாங்கலும் உண்டாகும். மெய்யன்பும் தியாகமும்
உள்ள இடத்தில் ஆனந்தம் பொங்குகிறது.

479. பிறர் வேறு, தான் வேறு என்று எண்ணு
கிறவனிடத்து வெறுப்பு வளர்கிறது. எல்லாரும்
இறைவனிடத்து ஒன்றுபட்டவர்கள் என்று எண்ணு
கிறவனிடத்து இனியவிருப்பம் வளர்கிறது.

480. எதையும் வெறுக்காதிருப்பனே சான்றோன்
ஆகிறான்.

481. ஆத்மாவின் தேவைகளுள் மிகப் பெரியது
அறநெறி ஒன்றே.

482. அமைதியான வேளைகளில் நமது பேரியல்
பை நாம் உணருகிறோம்.

483. தன் பெருமையை மிகைப்படுத்துபவன்
உண்மையில் அதைச் சிறுமைப்படுத்துகிறான்.

484. சாந்தம் என்னும் பெருநிலை மதிமயக்கத்
தினின்று வருவதல்ல; அது மனத்தெளிவின் விளைவு.

485. வெறுப்பும்சண்டையும் உலகை உய்விக்க
மாட்டா. அன்பும் பணிவிடையும் உலகை உய்விக்க
கூடும்.

486. வாழ்வை அனுபவிக்க விரும்புபவர்கள் அதிலுள்ள மையல்களினின்று தப்பித்துக் கொள்வது அவசியம்.

487. இவ்வையகத்தில் தனது இன்பத்தை வளர்ப்பவன் தனது துன்பத்தையும் வளர்த்துக்கொண்டே வருகிறான்.

488. அபிப்பிராய வேறுபாடு யாண்டும் உள. பிறர் அபிப்பிராயத்துக்கு அஞ்சபவன் பெரியது எதையும் சாதிக்கமுடியாது.

489. வாழ்க்கையில் சிக்கலான பிரச்சினை வந்துவிட்டால் நீ அதைக் குறித்து ஆழ்ந்து எண்ணியாக வேண்டும். உன்னால் சமாளிக்க முடியாத இடுக்கண் உனக்கு வருவதில்லை. நேர்மையும் உறுதியும் கொண்டு முயலுக. வெற்றியடைவாய்.

490. இயற்கை பொழுமையே வடிவெடுத்தது. வால் நகத்திரம் பல்லாயிரம் ஆண்டு சுழன்றோடி ஒரு வட்டமிடுகிறது. கடல் பதினாயிரம் வருஷம் அலை வீசிக் கரையில் உள்ள ஒரு கல்லைக் கரைக்கிறது. மனிதனுக்கு மனபரிபாகம் உண்டாக கற்பங்கள் பல பிடிக்கலாம். எல்லாம் ஒரே நாளில் வந்து அமைந்து விடவேண்டும் என்று அவன் அவசரப்படுவது எதற்காக?

491. அமைதி வேண்டுபவன் அவாவை அறுக்க வேண்டும்.

492. பயன் கருதாது பணியாற்றுவவனுக்குச் சித்தம் தெளிவடைகிறது.

493. துயரம் ஒரு மனிதனுக்குக் கேடு செய்வது போன்று வேறு எதுவும் கேடு செய்யாது.

494. பயப்படும் பாங்குடைய ஒருவன் இவ்வுலகுக்கும் உதவான், வேறு எவ்வுலகுக்கும் உதவான்.

495. தான் உலகெல்லாம் தேடின இன்பம் தன்னிடத்தே இருக்கிறது என்று மனம் தெளிவடைபவன் நிறைஞானி.

496. எரியும் தீயை விறகுக்கட்டை வளர்ப்பது போன்று காம எண்ணம் காமத்தை வளர்க்கிறது.

497. வீரன் ஒருவனுக்கு நன்கு உயிர் வாழவும் தெரியும், வேண்டுமிடத்து உயிர் வழங்கவும் தெரியும்.

498. வாழ்க்கையில் அல்லல்கள் பல தாமாக வந்து அமைகின்றன. அவைகளை மீளுதற்கான ஆத்ம சக்தியும் மனிதனிடத்து அமைந்திருக்கின்றது.

499. உன்னுடைய சிந்தையும், சொல்லும், செயலும் ஒன்றுபட்டிருக்கும் போது உன்னுடைய சொல்லுக்கு அலாதி யான சக்தியுண்டாகிறது.

500. படகு நீரில் இருக்கலாம். ஆனால் படகுக்குள் நீர் நுழையலாகாது. மனிதன் உலகில் வாழலாம். ஆனால் உலக ஆசை அவன் உள்ளத்தில் புகுந்து விடலாகாது.

501. நல்வாழ்விலும் நல்லொழுக்கத்திலும் ஒரு மனிதன் எவ்வளவுதான் மேன்மையடைந்திருந்தாலும் அவனை அவமதித்துப் பேசுபவர் ஒரு சிலர் எப்பொழுதும் உலகில் இருப்பார்கள்.

502. ஆசை இருக்கும்வரையில் பிறப்பதும் இறப்பதும் உண்டு.

503. வெளியுலகில் சத்துரு யாருமில்லையென்பது மனத்தை வென்றவனுக்குத் தெளிவுபட விளங்கும்.

504. தெளிந்து உறுதிபெற்ற உள்ளத்தில் மெய்ப்பொருள் காட்சியானது உதயமான சூரியன் போன்று நன்கு புலனாகிறது.

505. மனிதனை மேலோனாக அல்லது கீழோனாக மாற்றவல்லது அவனுடைய எண்ணம். அதைக் காப்பது விரதம்.

506. கொடையாளியாயிரு. கடன் பட்டவனாயிராதே. கொடை ஒன்றே மனிதனை மேன்மைப்படுத்துகிறது.

507. நீரை இறைக்க இறைக்க அது மேலும் கிணற்றில் ஊறுகிறது. சுயநலம் கருதாத சேவையானது அங்ஙனம் ஆற்றலை வளர்க்கிறது.

508. நல்லவைகளை ஆதரி; அழகியவைகளைப் போற்று. அவையாவும் கடவுளிடத்திருந்து தோன்றியவைகள்.

509. நமக்கு சுகத்தைத் தருவது எதுவோ, அதனிடத்து துக்கத்தைத் தரும் வல்லமையும் மறைந்திருக்கிறது.

510. துன்பத்துக்கு ஏதுவான இவ்வுலக வாழ்க்கையைத் துன்பமற்றதாக யோகி செய்துகொள்கிறான்.

511. மெய்யைக் குப்பையில் களைந்து விட்டுப் பொய்யைப் பொன்போன்று பாராட்டும் மக்கள் பலர் மண்ணுலகில் உண்டு. ஆனால் மறைமுகமாயிருந்து மெய்யை ஐயன் என்றும் காத்து வருகிறான்.

512. மரம் ஒன்று ஓரிடத்தில் முளைத்து வளர்கிறது. அதன் மலரும் கனியும் எங்கெங்கோ எடுத்துச் செல்லப்படுகின்றன. நல்லான் ஒருவன் ஓரிடத்தில் வாழ்ந்திருக்கிறான். அவன் நலன் எங்கெங்கோ பரவுகிறது.

513. பற்றற்று, பயமற்று, சினமற்று இருக்கும் மனதே சீரிய மனதாகிறது.

514. எண்ணிப்பார்ப்பது செயல்கள் அனைத்திலும் கடினமான செயலாம்.

515. நீய் எண்ணத்தைத் தகர்க்கும் தன்மை தெய்விக எண்ணத்துக்கு உண்டு.

516. முகமலர்ச்சி அறிவை வளர்க்கிறது. முக வாட்டம் அறிவைத் தேய்க்கிறது.

517. மனநோய் உடல்நோய் ஆகிய இருவித நோய்க்கும் அடிப்படைக் காரணம் அக்ஞானம்.

518. வெறுப்பு வேற்றுமையை வளர்க்கிறது. உடலெங்கும் அது விஷத்தை உண்டுபண்ணுகிறது.

519. ஈசுவரனுடைய அருளும் துணையும் வரம்பு கடந்தவைகள். உனக்குத் துணைவேண்டின் ஈசனைத் துணைகொள்.

520. உலக இன்பங்கள் அனைத்துக்கும் செத்தாரைப் போல் ஆகின்றவனே உண்மையான இன்பத்தை அனுபவிக்கிறான்.

521. பிறருடைய குணதோஷங்களைப் பற்றிப் பேசுதலில் காலத்தைச் செலவிடுபவன் தன் காலத்தையே வீணில் கழித்தவனாகிறான்.

522. அறிவுடையோர் வழக்காடுவதற்கு நீதி மன்றத்துக்குச் செல்லுவதில்லை. புல்லறிவாளர் நீதி மன்றத்திலே ஆயுளைப் போக்குகின்றனர்.

523. வலிவுடைய அடிமரம் காற்றுக்கு அசைவதில்லை. வலிவற்றகொடி காற்றில் அசைகிறது. கோபத்துக்கு உட்படாத மனம் வலிவு பெறுகிறது.

524. உயரமாய் வளர்ந்துள்ளவன் தன் உயரத்தைப் பற்றிப் பேசவேண்டியதில்லை. பார்ப்பவர்களுக்கு அது விளங்குகிறது. குணத்தில் உயர்ந்தவனையும் மற்றவர்கள் அறிந்துகொள்ள முடியும். தனது விழுப்பத்தைத் தானே விளம்பரம் பண்ண வேண்டியதில்லை.

525. நட்பு உயிர்களை இணைத்துவைக்கிறது.

526. மனத்தகத்து உள்ள மாசு நீங்குமளவு மனிதனுக்குத் துயரமும் நீங்குகிறது.

527. தீமைகளை நினைக்கின்ற பொழுதே நாம் தீமைகளை வளர்க்க ஆரம்பித்து விடுகிறோம். நன்மைகளையே நாம் நினைப்போம்.

528. அச்சம் மரணத்துக்கு ஒப்பானது. அஞ்சும் பொழுதெல்லாம் ஒருவன் அழிந்துபட்டுப் போகிறான்.

529. தன்னைப் பற்றிய எண்ணம் சிறிதேனும் இல்லாதவன் செயற்கரிய செயலைச் செய்யவல்லவனாகிறான்.

530. ஓர் இனத்தில் அல்லது ஒரு சமயத்தில் பிறப்பது நன்று; ஆனால் அதனுள் கட்டுண்டு கிடந்து சாவது தீது.

531. விரும்பிய மாத்திரத்தில் வாலிபனுடைய மனப்பான்மையை பெறவல்லவன் ஒருவன் நுண்ணறிவு படைத்தவனாகிறான்.

532. கால் நுனி விரல்களில் ஒருவன் நெடிது நிற்க முடியாது. தற்பெருமை பூனுபவன் தற்பெருமையில் நெடிது நிற்கமுடியாது.

533. உயிருடன் இருக்கும்போதே எவன் ஒருவன் புலன்களிடத்து செத்தாரைப் போன்று ஆய்விடுகிறானோ அவனே ஞானியாவான்.

534. காப்பத்தைப் பயன்படுத்தியான பிறகு குழந்தை அதைவிட்டு வெளியேருகிறது. உலகைப் பயன்படுத்தியான பிறகு ஞானி அதைவிட்டு வெளியேருகிறான்.

535. பூமிக்குள் ஆழ்ந்து அஸ்திவாரம் அமைக்கப்பெற்ற வீடே வானத்தில் உயர எழும்பவல்லதா கிறது. அறநெறியில் ஆழ்ந்து நிலைத்திருப்பவனே பரத்திணைச்சார வல்லவனாகிறான்.

536. வெவ்வேறு மலைகளில் உற்பத்தியாகும் நதிகள் வெவ்வேறு திசைகளை நோக்கி ஓடினும் இறுதியில் கடலினுள் நுழைகின்றன. அங்ஙனம் எல்லாரும் இறுதியில் இறைவா, நின்னையே வந்தடைகின்றனர்.

537. ஆசைகளை அகற்றுமளவு ஒருவன் தூய வனாகிறான்.

538. தெய்வத்தை நம்புவதால் உள்ளத்தில் உறுதியும் நேர்மையும் இயல்பாகவே உண்டாகின்றன.

539. ஒரு நாட்டில் சட்டம் அதிகரிக்குமளவு குற்றம் செய்யும் தன்மையும் மக்களுக்கிடையில் அதிகரிக்கும்.

540. மன்னுயிரின் நலத்தில் தன்னுயிரை மறந்திருக்கும் வேளையில்தான் மனிதன் உண்மையாக வாழ்ந்திருக்கிறான்.

541. வற்றாத ஊற்றாயிருந்து வழங்கவல்லது தேங்கிய மனம். அக்ஷய பாத்திரம் என்று இயம்பப்படுவதும் அதுவே.

542. சோம்பித்திரிபவன் சான்றோன் ஆவதில்லை. பேருழைப்புக்கிடையில் அமைதியுற்றிருப்பான் சான்றோன் ஆகிறான்.

543. தேட்டையுள் பெரியது அமைதி. அமைதியுற்றிருப்பவன் உலகு அனைத்தையும் தனக்குச் சொந்தமாக்கிக் கொள்கிறான்.

544. சேவை செய்யாதவர்களுக்கு வாழ்க்கை வெற்றியுடையதாகாது. சேவை செய்கின்றவர்களுக்கு வெற்றியும் மனத்தூய்மையும் உண்டாகின்றன.

545. கட்டடம் ஒன்றின் அஸ்திவாரம் பூமியுள் ஆழ்ந்து புதையுமளவு அது மேலே எழ வல்லதாகிறது. பணியுமளவு ஒருவன் மேலோன் ஆகிறான்.

546. தங்களையறியாமலும், விளம்பரம் செய்யாமலும் பக்தர்கள் உலகுக்கு உதவிபுரிகின்றனர். அவர்கள் புரிகின்ற உதவிக்கு நிகரானது வேறு எதுவும் எவ்வுலகிலும் இல்லை.

547. யாசகன் ஒருவன் அருவருப்பை உண்டு பண்ணுகிறான். தாராளமான மனப்பான்மை படை யாத பணக்காரனோ அதைவிடப் பெரிய அருவருப் பை உண்டுபண்ணுகிறான்.

548. அடக்கம் பழகும்ளவு மனம் தூய்மையடை கிறது.

549. அறிவு ஒற்றுமையை உண்டுபண்ணுகிறது. அறியாமை வேற்றுமையை வளர்க்கிறது.

550. நீங்கள் பெருமைபடைத்த மக்கள் என்பதை ஒவ்வொரு செயலிலும் நிரூபித்துக் காட்டுங்கள்.

551. தொண்டன்ஒருவன் கௌரவத்தில் கருத்து வைப்பதில்லை. அவன் அன்பில் கருத்து வைத்தவன் ஆகிறான்.

552. சமய அனுஷ்டானங்களைப் பற்றிப் பெரு மிதமாகப் பேசுபவர் பலர்; அதைப் பழக்கத்தில் கொண்டு வருபவர் மிகச் சிலரே.

553. பிறரை வெறுக்கின்றவன் விரைவில் ஒழிந்து போவான். பிறரை வெறுத்து நெடிது வாழ்ந்திருந்த சமுதாயம் உலகில் இல்லை.

554. பிறரைத் துன்புறுத்துவது சான்றோர் செயலன்று. ஆனால் தீயவரைத் தோற்கடிக்கும் வல்லமை அவர்களிடத்திருந்தாக வேண்டும்.

555. மனிதர்களுக்கிடையில் உள்ள வித்தியாசம் அவர்கள் படைத்துள்ள பொருள்களைப் பற்றியதல்ல; அவர்கள் அடைந்துள்ள மனபரிபாகத்தைப் பற்றியதாம்.

556. சிறையில் அடைபட்டவன் காற்றுக்காகவும், பஞ்சத்தில் வாடுபவன் உணவுக்காகவும் வருந்திக் கிடப்பது போன்று நீ நல்லறிவில் நாட்டங் கொண்டிரு.

557. மனிதனுடைய ஒவ்வொரு அங்கத்திலும் அவனுடைய சொரூபம் இருப்பது போன்று இயற்கையினுடைய ஒவ்வொரு பகுதியிலும் இறைவனுடைய சொரூபம் இருக்கிறது.

558. மரத்தினுடைய உச்சியில் இருக்கும் கனியைப் பறிப்பதற்கு ஏதேனும் ஒரு விதத்தில் நாம் அதை எட்டவேண்டும். மேலோனை அறிந்துகொள்ளுதற்கு நாம் ஏதேனும் ஒரு விதத்தில் மேலோன் ஆகவேண்டும்.

559. மனத்துக்கு நாம் கொடுக்கும் உணவே கல்வி என்னும் பெயர் பெறுகிறது.

560. உள்ளத்தை அடக்கி வைத்திருக்குமளவு ஒரு வனுக்கு ஆற்றல் அதிகரிக்கிறது.

561. ஆரோக்கியமும் ஓய்வும் உடையவர் அனு பவிக்கும் ஆனந்தம் அளப்பரியது.

562. துன்பத்துக்கு ஏதுவான இவ்வுலக வாழ்க்கை யோகி ஒருவனுக்குத் துன்பமற்றதாகிறது.

563. மனிதனிடத்து மறைந்துகிடக்கும் மேன்மைகளையெல்லாம் வெளிப்படுத்துவது பிரார்த்தனை.

564. கூரிய வாளை உடைத்திருப்பது பாராட்டத்தக்கது. வலிவு கொண்ட தோள் படைத்திருப்பது அதிலும் மேலானது.

565. மனிதன் கற்கின்ற மொழி எது என்பது முக்கியமானதல்ல கற்கவல்ல மனம் படைத்திருப்பது மனிதனுக்கு முக்கியமானது.

566. ஊக்கமின்றி எவன் ஒருவன் ஏக்கம் பிடித்தவனாக இருக்கின்றானோ அவன் எடுத்துக்கொண்ட காரியத்தை நிறைவேற்றமாட்டான்.

567. கடவுளிடம் நீ ஏதேனும் ஒன்றைப் பிரார்த்திப்பதற்கு முன்பு நீ அதற்குத் தகுதிவாய்ந்தவனா என்று உன்னை நீ முதலில் ஆராய்ந்து பார்.

568. கிணற்றினின்று நீரை இறைக்க இறைக்க அது மேலும் ஊறுவது போன்று சுயநலம் கருதாத சேவையானது ஆற்றலை வளர்த்துக்கொண்டே போகிறது.

569. உலகில் உள்ள உயிர்களுையெல்லாம் ஓர் அரசனுக்குரிய உயர்நிலையில் வைத்து வழுத்தித் தன்னை மட்டும் கீழ்ப்படிதலுள்ள ஒரு வேலைக் காரனாக வைத்துக் கொள்பவன் சான்றோன் ஆகிறான். பணிவின் உச்ச நிலை அது.

570. கேடுடையதைக் கேடற்றதாக மாற்றிக் கொள்ளுதலே வல்லமைகளுள் பெருவல்லமையாம்.

571. மனிதனைக் கட்டவல்ல கருமத்தைக் கர்ம யோகிஒருவன் முக்தி மார்க்கமாக மாற்றிக்கொள்கிறான்.

572. தனது மனத்தைக் காக்கத் தெரிந்து கொண்டவன் உலகைக் காக்கத் தகுதியுடையவன் ஆகிறான்.

573. எரியும் தீயை விறகுக்கட்டை வளர்ப்பது போன்று காம எண்ணமானது காமத்தை வளர்க்கிறது.

574. பூமியைப் போன்று பொறுமை படைத்திரு. அப்பொழுது நீ அனைத்தையும் அடையப் பெறுபவன் ஆவாய்.

575. மேகத்தைக் காற்று அடித்து அகற்றுவது போன்று உலகப் பற்றை இறைவனது திருநாமம் அகற்றுகிறது.

576. மனிதனை விட மிக்கதொரு சக்தி அவனைக் காத்து வருகிறது. இதை அறிந்து அவன் அச்சமற்றிருக்க வேண்டும்.

577. பேராசை மனிதனுடைய புனிதத்தைப் பாழ்படுத்துகிறது. பகட்டின்றிப் பணிவுடன் உன் கடமையைச் செய்.

578. கனவைக் கனவு என்று அறிந்துகொண்ட வனுக்கு நிகழ்ந்த கனவும் இனி நிகழும் கனவும் பொருளற்றவைகளாம்.

579. நமக்கு இன்னலை உண்டு பண்ணிக் கொண்டவர் நாமே. அவ்வின்னலைக் கூட்டுபவரும் நாமே, குறைப்பவரும் நாமே.

580. காரணமின்றிக் கடவுள் மீது காதல் கொள்ளும் நிலையொன்று உண்டு. அது வந்துவிட்டால் மனிதன் மேலும் பெற வேண்டியது ஒன்று மில்லை.

581. நல்ல மனிதர் இல்லாத காலத்தில் உலகில் நல்ல திட்டம் எதுவும் தலையெடுக்காது. மனிதனைத் தொடர்ந்து நிழல் வருவது போன்று நல்லாரைத் தொடர்ந்து நல்ல வாழ்க்கைத் திட்டம் வருகிறது.

582. ஓரம் சார்வது சிறுமை. நடுவு நிலை எய்து வது பெருமை.

583. சிவனும் ஜீவனும் ஒன்று என்றால் ஜீவனை வருத்துவானேன்?

584. செய்யும் செயலில் முழுமனத்தைச் செலுத்துபவன் நல்ல யோகியாகிறான்.

585. புலன்களில் செல்லும் பொறிகளை வெல்லுமளவு மனிதன் மேலோன் ஆகிறான்.

586. உள்ளபடி தன்னை அறிந்துகொள்பவன் உலகத்தவரையும் சரியாக அறிந்துகொள்வான்.

587. தூய மனத்துக்கு நிகரான ஆயுதம் எதுவுமில்லை. தூய மனதுக்கு நிகரான பக்கபலமும் எதுவுமில்லை.

588. ஒரு மனிதனுக்கு தன் மனதில் உள்ள கேடுகளே புறவுலகில் உள்ள கேடுகளாகத் தென்படுகின்றன.

589. உள்முக நோக்கத்தில் மனத்தை ஆழ்ந்து செலுத்துபவர்கள் வெளியுலக வேலைகளை விளையாட்டுப் போன்று செய்துவிடுவார்கள்.

590. இளமையில் நலனைச் சேகரி. நடு வயதில் அதை உறுதிப்படுத்து. முதுமையில் அதைப் பொது நன்மையில் பயன்படுத்து.

591. ஒரு மனிதன் எதற்குத் தகுதியுடையவனாகத் தன்னை அமைத்துக் கொள்கிறானோ, அது தக்க தருணத்தில் அவனுக்கு எளிதில் வந்தமையும்.

592. உலகுக்கு ஒன்றையும் வழங்காது உலகினின்று எல்லாம் தனக்காகவென்று ஏற்றுக் கொள்ளாதலிலேயே கண்ணும்கருத்துமாக இருப்பவன் திருடனாகிறான்.

593. மழை நீர் மேட்டில் நிற்பதில்லை. பள்ளத்தில் பாய்கிறது. கடவுள் கிருபை வீண் கர்வம் பிடித்தவனுக்குக் கிட்டுவதில்லை. பணிவுடையவனுக்கு அது கிட்டுகிறது.

594. சிந்தையும் செயலும் ஒன்றுபட்டிருப்பது நல்வாழ்வு.

595. சீரிய புலனடக்கமே மேலான நாகரிகம் என்று கருதப்படுகிறது.

596. கொடையொன்றே நம்மை மேலாம் பான்மையில் ஈ ளரச் செய்கிறது.

597. உன் கடமைகளைக் கடவுள் வழிபாடு போன்று கருத்துடன் செய்துவருவாயாக.

598. கெட்ட எண்ணம் என்னும் விருந்தை உள்ளம் என்னும் வீட்டுக்குள் நுழையவிடாதே.

599. உன்னிடத்திலுள்ள கேடுகளைத் திரும்பத் திரும்ப நினைக்கவேண்டாம்; நலன்களையே நினைந்திரு.

600. அச்சத்தினின்று ஏனைய தீங்குகள் உருவ வெடுக்கின்றன. எதற்கும் அஞ்சாதவன் பேரறிஞன் ஆகின்றான்.

601. பிறரிடமுள்ள குற்றத்தைக் கணக்கிடுவதை விடத் தன்னிடமுள்ள குற்றத்தையறிந்து அகற்றுவது மேல்.

602. மனிதனுடைய மனம் திருந்தியமையுமளவு அவன் காண்கிற புறவுலகின் காட்சியும் திருந்தியமை கிறது.

603. மற்றவர்களது முன்னேற்றத்தைக் கண்டு மகிழ்வுறுகின்றவளவு ஒரு மனிதன் தானே முன்னேற்ற மடைகிறான்.

604. போட்டிபோடுதலை வசிக்கைத் திட்டம் என்று எண்ணியிருப்பவர்கள் இறுதியில் ஏமாற்ற மடைந்து துன்பத்துக்கு ஆளாவார்கள்.

605. ஆணவம் அஹங்காரம் என்னும் கொடிய விலங்குகளைக் கொல்லுபவன் கொலைகாரன் ஆகான்; அவன் கடவுளுக்கு உரியவன் ஆகின்றான்.

606. மனிதன் ஒருவன் தன் மனத்தைத் தெய்வத் தினிடத்து வைக்குமளவு அவன் மேலோன் ஆகிறான்.

607. திருடன் தீபவெளிச்சத்துக்கு அஞ்சுகிறான். தீரனோ ஞான வெளிச்சத்தையே நாடி நிற்கிறான்.

608. வாழ்விலும் மாய்விலும் மனிதன் தனது ஆண்மையையே வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

609. இந்திரிய சுகங்களெல்லாம் அதிவிரைவில் துக்கமாக வடிவெடுத்துவிடும் என்பதை அறிந்து கொண்டவன் விவேகி.

610. துன்மார்க்கம் மனிதனைத் தளர்வுறச் செய்கிறது. சன்மார்க்கம் மனிதனுக்கு மேலும் மேலும் உறுதியை நல்குகிறது.

611. மனத்தகத்து மாசு படிந்திருப்பவனுக்குப் புறவுலகில் தென்படுபவைகளெல்லாம் மாசு நிறைந்த வைகளாக இருக்கும்.

612. அரிசி அன்னமாகும் வரையில் அதைச் சமைக்கிறோம். மனிதன் சித்தன் ஆகும் வரையில் அவன் அதற்கு உழைக்க வேண்டும்.

613. மாந்தர் தோன்றவும் அழிந்துபட்டுப்போக வும் செய்கின்றனர். ஆனால் உண்மைக்கோ தோற்ற மும் இல்லை, அழிவும் இல்லை.

614. பேசிக்கொண்டே இருந்தால் பெருவாழ்வு நமக்கு வாய்த்துவிடாது. பேசாது செயல்புரிவதன் மூலம் அதை நாம் அடையப் பெறுவோம்.

615. மனிதன் எக்கடமையைச் செய்கிறான் என்பது முக்கியமானதல்ல. எடுத்துக்கொண்ட கடமையை அவன் என்ன பாங்குடன் செய்கிறான் என்பதே முக்கியமானது.

616. பணம் படைத்திருப்பவன் பணத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு ஆயுதத்தையும் சட்டத்தையும் நாடுகிறான். அருள் படைத்திருப்பவனுக்கு வேறு ஆதரவு ஒன்றும் வேண்டியதில்லை.

617. சீரிய சிந்தனை உறையும் கோயில் போன்றது மௌனம்.

618. ஒவ்வொரு செயலிலும் சீர்மையை விளக்குபவன் வையகத்தை விட்டு வீரனாக வெளியேறுகிறான்.

619. பொதுநல சேவையில் வாழ்வை ஒப்படைக்குமளவு ஒருவனிடம் தெய்விகப்பெற்றி விரிவடைகிறது.

620. தூய்மைமிக்க மக்கள் உலகில் உளர். ஆனால் துயரமற்ற மக்களை உலகில் காண்பது அரிதிலும் அரிது.

621. 'கடவுள் உனக்குக் கிருபைசெய்வார்' என்று கூறினால் போதாது; நீயும் கொஞ்சம் பணிவிடை செய்.

622. கபடம் படைத்திருப்பவர்களுக்குக் காரியம் நிறைவேறுவது போன்று தோன்றிப் பிறகு தோல்வியுண்டாய்விடும்.

623. அற்ப வஸ்துக்களுக்காக ஏன் உயிர்வாழ்ந்திருக்கிறாய்? ஓர் உயர்ந்த லட்சியத்துக்காக உனது வாழ்வை ஒப்படைத்துவிடு.

624. நாம் மரணத்துக்கு நம்மை ஓயாது ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் அம் முயற்சியை நாம் வாழ்வு என்று சொல்லுகிறோம்!

625. மனிதன் வாழ்ந்திருக்கும் இடம் எதுவாயினும் ஆகுக. அவன் மனம் எப்பொழுதும் கடவுளின் சான்றித்தியத்திலேயே இருக்கட்டும்.

626. கடவுளைச் சார்ந்திருந்து அவருக்குப் பணிவிடைசெய். அவர் உனக்கு நன்றே செய்தாலும் தீதே செய்தாலும் அதைப்பற்றிக் கவலைப்படாதே.

627. உலகப் பொருள்கள் அனைத்தும் அழியும் பாங்குடையவைகள். அவைகளுக்கு அடிப்படையாயுள்ள அழியாத வஸ்துவைக் கண்டறிந்து கொள்.

628. பொன்னினின்று மாசு அகலும்வரையில் அதை உருக்கவேண்டும். மபிதினினு மாசு அகலும்வரையில் மனிதன் ஆத்மசாதனங்களில் ஈடுபடவேண்டும்.

629. தூய உள்ளத்தில்வெறுப்புஎன்னும்விழல் வேர் பிடிப்பதில்லை.

630. துன்பத்தில் பெரும்பயன் உண்டு.அது மனிதனைச் சீர்திருத்துகிறது.

631. யாண்டும் குழந்தையின் உள்ளம் படைத் திருப்பவனே சான்றோன் ஆகிறான்.

632. மனிதனுடைய எண்ணத்துக்கு ஏற்ப அவனுடைய வாழ்வு மாறியமைகிறது.

633. நான் என்னும் அகந்தையிலிருந்து விடுதலை அடையுங்கால் அதை முக்தி என்கிறோம்.

634. பூலோகத்தைச் சுவர்க்கமாக மாற்றியமைக்கும் ஆற்றலும் அறிவும் மனிதனுக்கு உண்டு.

635. ஆத்மவளர்ச்சிக்குத் தடையாக நின்று கொண்டு பந்தத்தை உண்டுபண்ணும் கர்மத்துக்குப் பாபம் என்று பெயர் .

636. பொறாமையானது ஒருமனிதனுடையமேன்மைகளையெல்லாம் தலையெடுக்காவண்ணம் தேய்த்து விடுகிறது.

637. ஒருவன் எப்பொருளை எடுத்து மற்றவர்களுக்கு வழங்குகிறானோ அப்பொருள் அவனிடத்து மேலும் அதிகமாக வளர்கிறது.

638. இயற்கை என்னும் சாஸ்திரம் மற்ற சாஸ்திரங்களையெல்லாம் விட மிக மேலானது. அதை யாரும் மீறி நடக்கமுடியாது.

639. மனது தெளிவு அடையுமளவு பிராணாயாமம் தானே இயல்பாக நடைபெறுகிறது. அதைச் செயற்கையாகச் செய்வது சிறந்ததன்று.

640. பொருள் தேடுவது வாழ்க்கையின் முக்கியமான நோக்கமல்ல. மனத்தைப் பண்படுத்துவதே வாழ்க்கையின் முக்கியமான நோக்கமாகும்.

641. நெறியான வாழ்வில் நேர்மையனைத்தும் உண்டு.

642. நன்னெறி கடைப்பிடி. அதன் விளைவு யாது ஆயினும் ஆகுக.

643. மானுட சரீரம் என்னும் கோயில் மற்ற கோயில்களை யெல்லாம்விட மிக மேலானது.

644. பற்றினின்று துன்பம் வருகிறது.பற்று அற்றவனே வினைத்தளையைக் களைந்தவன் ஆகிறான்.

645. மனமுவந்து தன்னை இறைவனுக்கு கொடுத்து விடுபவனே உடல் எடுத்தவர்களுள் உயர்ந்தவன் ஆகிறான்.

646. உடலினின்று எச்சத்தைக் களைவது போன்று மனதினின்று தற்பெருமையைக் களைபவன் மேலோன் ஆகிறான்.

647. நிலையற்ற உலகை நிலைபெற்ற உலகம் என்று எண்ணி அதில் பற்று வைக்கின்றவர் கீழோர் ஆய்விடுகின்றனர்.

648. இயற்கையில் எதைப் பார்த்தாலும் அது அழியும் தன்மையுடையது என்னும் உண்மையை அது புகட்டிக் கொண்டேயிருக்கிறது.

649. இரும்பை உருக்கி எஃகு ஆக்குகிறோம். தெய்விக உணர்ச்சியைக் கொண்டு வாழ்வை உருக்கி அதை மேலான வாழ்வாக மாற்றுகிறோம்.

650. அக்கினியின் உஷ்ணத்தை அடைத்துப் பிடித்து நீராவி யாக்கி வேலைவாங்குகிறோம். சினத்

தை அடக்கி யாண்டும் பாரமார்த்திக வாழ்வுக்குப் பயன்படுத்தலாம்.

651. தீப வெளிச்சம் நிறைந்துள்ள வீட்டுக்குள் திருடன் நுழையான். பகவத் சிந்தனை நிறைந்துள்ள மனத்துக்குள் பாபத்துக்கு ஏதுவான கெட்ட எண்ணங்கள் நுழையா.

652. பற்றற்ற நிலையினின்றே பேரின்பம் பிறக்கிறது.

653. ஒருவனுடைய ஆசை எத்தகையதோ பந்தமும் அத்தகையது.

654. கடவுளின் அன்புக்கு அடுத்தபடியில் இருக்கிறது தாயின் அன்பு.

655. பிறர் இன்பத்தைப் பெருக்குவதன் மூலம் நமது இன்பத்தைப் பெருக்குவதே நல்வழியாகிறது.

656. இயற்கை முழுதுடன் நாம் இணைக்கப் பட்டிருக்கிறோம் என்பதை அறிந்துகொள்ளுதல் மெய்யறிவு.

657. பிரதிபலனை எதிர்பார்த்துச் செய்கிற ஒவ்வொரு செயலும் இறுதியில் துன்பத்தை உண்டு பண்ணுகிறது.

658. வினையாற்றுதல் மூலம் பலர் வெறிபிடித்துப் போகின்றனர். ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ளுதல் மூலம் பலர் தேய்ந்து போகின்றனர்.

659. பிறரை அடக்கியாள வல்லவன் யார்? தன்னை அடக்கியாளத் தெரிந்து கொண்டவனே பிறரை அடக்கியாள வல்லவனாகிறான்.

660. தனக்கு எது வேண்டுமென்று ஒருவன் விரும்புகின்றானோ அது மானுடர் அனைவர்க்கும் வேண்டுமென்று சான்றோன் விரும்புகின்றான்.

661. நிழலை உடைத்திருப்பது உடைமையாகாது. மூலப்பொருளை உடைத்திருப்பதே உடைமை. இறைவன் மூலப்பொருள். உலகம் அவனது நிழல்.

662. இன்றைக்கு இழிந்தவனாய் இருப்பவன் நாளைக்கு நல்லவன் ஆய்விட முடியும். இறைவனுடைய அருள் யார்மீது எப்பொழுது என்ன பாங்கில் சுரக்கும் என்பதை யாரே அறியவல்லவர்!

663. தன்னை மேலோனாக அல்லது கீழோனாகப்படைப்பது தன் எண்ணம்.

664. விருப்பு வெறுப்பு ஆகியவைகளின் தொகுதியே ஒவ்வொரு ஜீவனது இயல்பு ஆகிறது.

665. தாயின் அன்புமூலமாகவே கடவுளின் அன்பை நாம் ஓரளவு அறிந்துகொள்ள முடியும்.

666. இம்மை மறுமை ஆகிய இரண்டிலும் மேன்மையடைதற்கு இந்திரிய நிக்கிரகமே உற்ற உபாயம்.

667. தன்னைத் திருத்தியமைப்பதன் மூலம் ஒரு மனிதன் தனக்குத் தோன்றும் தீமையை வெல்லுகிறான்.

668. வேண்டுமென்று யாரும் தீதை நாடுவதில்லை. தீதை நலமென்று கருதி மாந்தர் அதன் வசப்பட்டு விடுகின்றனர்.

669. வறுமை என்னும் நோய் வாழ்வைப் பண்படுத்துகிறது. மிகைப்பட்ட உடைமையோ வாழ்வைப் பாழ்படுத்துகிறது.

670. இன்றைக்கு அடிபணிந்து நடந்து கொள்ளக்கற்றுக்கொள்பவன் நாளைக்கு ஆளவல்லவன் ஆவான் என்பது உறுதி.

671. ஒரு மனிதனை இன்னொரு மனிதன் கட்டுப்படுத்த முடியாது. ஒருவனுடைய ஆசையே ஒருவனைக் கட்டுப்படுத்துகிறது.

672. சுயநலம் படைத்தவர்கள் முன்னேற்றம் அடைந்து வருபவர்போன்று தென்படுகின்றனர். ஆனால் அவர்கள் இறுதியில் பிற்போக்கு அடைந்தவர்கள் ஆய்விடுகின்றனர்.

673. உலகத்தவர் அனைவரையும் ஒரு குடும்பமாகக் கருதுவது மேன்மை. உலகத்தவர் அனைவரும் ஒரு பொருளின் தோற்றங்கள் என்று அறிந்து கொள்வது மெய்ஞ்ஞானம்.

674. மனம் அடங்கப் பெறாதவனுக்கு இம்மியளவும் இன்பமில்லை.

675. உண்மையில் உலகம் கேடுடையதன்று, அது ஈசுவர சொரூபம்.

676. பிரம்மஞானம் பெறுகிறஞானி தானே பிரம்மசொரூபமாய் விடுகிறான்.

677. காமமானது உன்னைப் புறத்தோற்றங்களில் உழலும்படி அலைக்கழிக்கிறது.

678. பிறர்க்குப் பயமுட்டுபவன் தானே பயத்தி
னின்று தப்பித்துக் கொள்ள முடியாது.

679. இந்திரியங்களுக்கு வசப்படுமளவு மனிதன்
கீழோன் ஆகிறான். இந்திரியங்களை வெல்லுமளவு
மனிதன் மேலோன் ஆகிறான்.

680. நல்லொழுக்கத்தையும் வெறுமனே வைத்
திருந்தால் போதாது. அவைகளைப் பயன்படுத்த
வேண்டும்.

681. தலைவிதியென்று வருந்தாதே. ஆசையை
அகற்றிவிடு. பிறகு நீ விதியில் பிணைக்கப்பட்டவன்
அல்லன் என்பதை அறிந்துகொள்வாய்.

682. மலர் தனது நலத்தைத் தனக்கென்றே
வைத்துக்கொள்வதில்லை. நல்லோர் தங்கள் நலத்தை
தங்களுக்கென்றே வைத்துக்கொள்வதில்லை.

683. வேண்டப்படாதவைகள் அனைத்தையும்
விலக்கிவிட மனிதனுக்கு இயலும். வேண்டப்படாத
வைகளுள் மரணத்தை மட்டும் விலக்கிவிட மனி
தனுக்கு இயலாது.

684. ஒருவன் பெறும் இன்பத்தை மற்றவர்
களுக்கும் எடுத்து வழங்கும்போது அந்த இன்பம்
அதிகரிக்கிறது. துன்பப்படுகின்றவனிடத்து மற்றவர்
அனுதாபம் காட்டும்பொழுது அத்துன்பம் தேய்ந்து
மறைகிறது.

685. மனத்தை அடக்கி ஆளுபவனே வேந்தர்
களுள் பெரிய வேந்தன்.

686. துயரம் மனிதனுக்குச் சத்துரு. அது அவனை அழித்துவிடுகிறது. அதற்கு யாரும் இடந்தரலாகாது.

687. பிறர்க்குப் பணிவிடை செய்து கொண்டிருப்பவர்க்கே பாரமார்த்திக வாழ்வு வாழ்வது சாத்தியமாகிறது.

688. அமைதியுற்றிருப்பதனால் ஆன்றோர்கள் இயற்கையின்கண் உள்ள அழிக்கும் சக்தியை வென்று விடுகின்றனர்.

689. ஒருவன் நல்லவனாவதற்கு ஏராளமாகக் கற்கவும் கேட்கவும் வேண்டியதில்லை. மனத்தை ஒழுங்குப்படுத்தினால் போதும்.

690. நாம் இருக்கும் இடத்திலேயேகடவுள் சான்றித்தியம் நமக்கு உண்டு. அதை நாம் உணரக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

691. தொழில்தேடி அலைவது வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் ஆகாது. தூய்மையில் நிலைத்திருப்பதே வாழ்க்கையின்குறிக்கோள்.

692. நம்மிலும் கீழ்ப்பட்டவர்களை நாம் அலட்சியப்படுத்தாவிட்டால் நம்மிலும் மிக்கார் நம்மை அலட்சியப்படுத்தமாட்டார்கள்.

693. பெருங்காரியங்களைச் சாதிக்க முயன்று கொண்டிருப்பவர்களுக்குப் பிறர் கூறும் அவதூறுகளுக்குச் செவிசாய்க்க அவகாசமில்லை.

694. ஒரு சொட்டுத் தண்ணீரைக் கடலுக்குள் போட்டுவிட்டால் அது அழிந்துபோகாது. மனிதனைக் கடவுளுடன் இணைத்துவிட்டால் அவன் அழிந்துபோகான்.

695. மனிதனுக்குத் தேவையானவைகளைத் தெய்வம் தாராளமாக எடுத்து வழங்குகிறார். சுயநலப் பற்றுடன் மனிதன் அவைகளை ஏற்கின்றபொழுது அவன் பாபத்தை ஏற்கின்றான்.

696. சுயநலத்தினின்று விலகியவன் நரகத்தினின்று விடுதலையடைந்தவன் ஆகிறான்.

697. பிறரிடம் அற்பத்தனமாக நடந்து கொள்பவன் தன்னையே அற்பனாக்கிக் கொள்கிறான்.

698. காற்றுக்கு மலை அசைவதில்லை. அங்ஙனம் இடுக்கண்களுக்குச் சான்றோர் நடுநிலை கலைவதில்லை.

699. சுழலும் சக்கரம் போன்று இராத்தே. சக்கரத்தின் நடுவில் உள்ள அச்சாணி போன்று அசையாதிரு.

700. உலக வாழ்க்கை ஒரு சிறைச்சாலை என்று அறிந்து கொள்பவனுக்கு அதைத்துறப்பது மிக எளிதாகிறது.

701. சூரியோதயம் வந்தால் தீபத்தை அணைக்கிறோம். பரபோதத்தில் அங்ஙனம் ஜீவ போதத்தை அழிக்கிறோம்.

702. தோல்வியடைந்து துயருற்றுச் சாகின்றவன் கோழை. பாம்பின் பல்லைப் பிடுங்க முயன்று பாம்புக்கு இரையாகின்றவன் வீரன்.

703. தலைச்சுமையைக் குறைக்குமளவு சுமையா ளுக்கு வருத்தம் குறைகிறது. மனக்கவலையை அகற்று மளவு மனிதனுக்கு அமைதியுண்டாகிறது.

704. ஏதேனும் ஒன்றை அனுபவிப்பது வாழ்க் கையின் நோக்கமல்ல. ஏதேனும் ஒரு நல்ல நிலையை அடைதல் வாழ்க்கையின் நோக்கமாகும்.

705. சுகஜீவனத்தில் கருத்து வைத்திருப்பவர்கள் மாக்கள் ஆவர். பிறர்க்குப்பயன்படும் பெருவாழ்வு வாழ்கின்றவர்கள் பெருமக்கள் ஆகின்றனர்.

706. அனைத்தையும் குணப்படுத்துபவர் கடவுள். அவருடைய குரல் எங்கும் ஒலிக்கிறது. அவர் எங்கும் இருக்கிறார். ஒவ்வொரு பொருளிலும் அவருடைய ஆற்றல் வெளிப்படுகிறது. காலமெல் லாம் அவர் தம்மைக் காட்டிக்கொண்டே இருக்கிறார்.

707. ஒவ்வொரு மனிதனும் தான் பேசும் மொழி என்னும் சிறையில் அடைபட்டுக் கிடக் கிறான்.

708. தன் கடமையைச் செய்ய மனமில்லா திருப்பவன் வாழ்ந்திருப்பதை விட மாய்ந்து போய் விடுவது மேல்.

709. அளப்பரிய ஆற்றல் மனத்தகத்து மறைந் திருக்கிறது. அதைப் பயன்படுத்துவது வாழ்க்கையின் குறிக்கோள்.

710. உலக வியவகாரங்களில் மனம் அதிகம் உழலலாகாது. அது உள்முக நோக்கம் உடைத்திருப் பது நன்று.

711. மோதுகின்ற காற்றின் மீது துப்பினால் அது உன் முகத்தில்படுகிறது. நீ கோபித்தால் உன் கோபம் உன்னைக் கெடுக்கிறது.

712. நரகத்தில் இடர்ப்பட்டும் நீ பிறர்க்கு நலன் செய். பிறர் நலத்தில் கருத்துடையவனுக்கே நலன் அனைத்தும் வந்தமைகிறது.

713. இவ்வுலக வாழ்வு துன்பம் நிறைந்தது. துன்பத்துக்குப் பிறப்பிடத்தை அறிந்து அதை அகற்ற முயலுபவன் நல்வழியில் ஏகுகிறான்.

714. கடவுள் இருக்கிறார் என்பதை விசுவாசம் உடையவர்கள் அறிந்து கொள்ளமுடியும். அவர் நம்முள் இருக்கிறார். நமக்கு அப்பாலும் இருக்கிறார்.

715. கடலில் வாழும் ஐந்து நீரைக்காண்ப தற்கோ, அதை அருந்துதற்கோ இடம் மாறிப்போவ தில்லை. பரபோதம் அடையப்பெற்றவன் இருந்த படி இறைவன்சன்னிதியில் இருக்கிறான்.

716. நெடுநேரம் புகைந்து கொண்டிருப்பதை விடச் சிறிது நேரம் கொழுந்து விட்டு எரிவது மேல். நெடுநாள் வீணை வாழ்ந்திருப்பவனை விடச் சில நாள் சீருடன் வாழ்ந்திருப்பவன் மேலானவன்.

717. கங்கையினுள் எவ்வளவு அழுக்கைப் போட்டாலும் அதன் தூய்மை கெட்டுப்போய்விடுவ தில்லை. குரு கங்கையைப் போன்றவர். உலகத்தவர் களுடைய இகழ்ச்சி அவரது தூய்மையைக் கெடுத்து விடாது.

718. சுயநலத்தை ஒழிக்கின்றவனே கடவுளை நேசிக்க வல்லவனாகிறான்.

719. சொல்லையும் சிந்தையையும் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு சும்மா இருந்து பழகு.

720. ஆசையைத்தான் மதவாதிகள் நரகம் என்கின்றனர். ஆசை ஒழிந்தவிடத்து நரகமில்லை.

721. கலைகளனைத்தும் அக்கலைகளைக் கடக்க வழிகாட்டுகின்றன. கலைகளைக் கடந்த நிலை கடவுளின் நிலை.

722. நல்லாரிடத்துப் பெரிதும் வலிவு இல்லை; வல்லவரிடத்து நலன் இல்லை. நலனும் வலிவும் சேர்ந்து அமைவது அரிது.

723. இயற்கை என்னும் கண்ணாடி நமது மனத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. நமது மனத்தின் தன்மையைப் பறவுலகில் காண்கிறோம்.

724. கண்ணுக்குத் தென்படுகிற மனிதர்களை நேசிக்கத் தெரிந்துகொள்ளாதவன் கண்ணுக்குத் தென்படாதகடவுளை எப்படி நேசிக்கமுடியும்?

725. மேலாம் எண்ணத்தையே எண்ணு, அதற்கேற்ப வாழ்ந்திரு, அப்படியல்லாது கீழ்மையையே எண்ணினால் நீ கீழ்மையடைந்து விடுவாய்.

726. மனிதன் எம்மதத்தைச் சேர்ந்திருக்கிறான் என்பது முக்கியமானதல்ல. அவன் எத்தகைய பாங்குடையவனாய் இருக்கிறான் என்பதே முக்கியமானது.

727. நீ நீர்மேல் நடந்தால் தவளைக்கு மேலான வன் அல்ல. நீ வானத்தில் பறந்தால் ஈக்கு மேலான வன் அல்ல. உன் உள்ளத்தை நீ செப்பனிட்டால் மக்களுள் நீ மோலோன் ஆவாய்.

728. எங்கும் நிறைபொருளாகிய கடவுளை ஒரு வடிவத்திலோ ஒரு கோயிலிலோ சிறைப்படுத்த மாந்தர் முயலுகின்றனர். தங்கள் முயற்சியை வழிபாடு என்று எண்ணி அவர்கள் இறுமாப்புறுகின்றனர்.

729. உள்ளத்துக்குள் நான் என்னும் சிறிய மனிதன் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறான். கடவுள் என்னும் பெரிய மனிதன் மரியாதையுடன் நின்று கொண்டிருக்கிறார். சிறிய மனிதன் மரியாதையுடன் எழுந்து நின்றாலொழிய பெரிய மனிதனாகிய கடவுள் உள்ளத்தினுள் உட்காரமாட்டார்.

730. சுயநலம் என்னும் மேகம் ஒன்றே ஞான சூரியனை மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

731. பிறரிடம் அன்பும் அனுதாபமும் காட்டுவது மனிதன் செய்யும் சாதனங்களுள் மிகப் பெரியது.

732. வாய்ப்பேச்சு காதுக்கு மட்டும் எட்டுகிறது. வாழ்க்கைச் செயலோ மனதுக்குள் சென்று பதிக்கிறது.

733. வாய்க்கின்ற துக்கத்தை அமைதியாக ஏற்றுக்கொள்ளாதலின் மூலம் அந்தத் துக்கம் வெல்லப் படுகிறது.

734. சாபம் என்று கோழையினால் அஞ்சப் படுவதை வீரன் ஒருவன் ஆசிர்வாதம் என்று ஏற்றுக் கொள்கிறான்.

735. உள்ளது ஒன்றே, அக்ஞானிகளுக்கு அது உலகமாகத் தோன்றுகிறது. ஞானிக்கோ அது கடவுள்.

736. கடவுளை நேசிக்கிறேன் என்று சொல்லிக் கொண்டு எவன் மனிதரைவெறுக்கின்றானோ அவன் பொய்யன்.

737. தங்களைக் கேடுகளினின்று உய்வித்துக் கொள்ள வல்லவரே பிறரையும் கேடுகளினின்று உய்விக்க வல்லவர் ஆகின்றனர்.

738. உன்னிடத்துள்ள ஆத்ம சத்தியைப்பற்றி சதா சிந்தித்துக் கொண்டிரு. அதனால் நீ ஆற்றல் மிகப் படைத்தவன் ஆவாய்.

739. விழுப்பம் நிறைந்த வேட்கை ஒரு பொழுதும் வீண்போவதில்லை. மனத்தில் எழுகிற மேலான நாட்டம் மனிதனை மேலோன் ஆக்குகிறது.

740. பிறரிடம் அன்பு கொள்ளாதலில் பயித்தியம் பிடித்தவன் போன்று இரு. ஆனால் யாரிடத்திலும் பற்று வைக்காதே. அன்பு வேறு, பற்றுதல் வேறு.

741. உலகத்தவர் மீது அணுகுண்டு போடுகிறவன் பெரிய மனிதன் அல்லன். உலகத்தவர் வாழ்ந்திருக்கட்டும் என்று அவர்களை ஆசிரவதிப்பவன் பெரிய மனிதன். உலகத்துக்குப் பெருமக்கள் தேவை.

742. உயிரை உறுதிப்படுத்துவது அறிவு.

743. பற்று ஒழியுமளவு ஒரு மனிதன் பெரியவன் ஆகிறான்.

744. கடவுளை எல்லாரிடத்திலும் எப்பொருளிலும் காண்பவனே கடவுள் பக்தன்.

745. உலகில் வாழும் நீ பாம்புபோன்று சீறு. ஆனால் அது செய்வது போன்று கொத்திவிடாதே.

746. தன்னிடத்துள்ள தெய்வத்தன்மையைப் போக்கடிப்பதையும் புறக்கணிப்பதையும் பாபம் என்று பகருகிறோம்.

747. உயிர் இருக்கும் வரையில் இறைவா, நான் உன் நாமத்தை ஒதிக் கொண்டிருக்கவேண்டும். எனக்கு இந்த வரம் தா.

748. பனிக்கட்டியானது வெயிலில் உருகித் தனது வடிவத்தை இழக்கிறது. சான்றோர் அருளில் உருகித் தங்கள் மருளை நீக்குகின்றனர்.

749. பிணத்தை யாராவது நெடுநாளைக்கு வைத் திருக்கிறார்களா? உன் கதியும் அதுதான் என்பதை நீ எப்பொழுதாவது எண்ணிப் பார்த்தாயா?

750. ஓயாது மாறுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் உலகப் பொருள்களினூடு மாறாதது ஒன்று மிளிர்ந்து கொண்டிருப்பதை நான் உணர்கிறேன். அதுவே கடவுள்.

751. ஒருவன் பூட்டி வைத்திருக்கும் வீட்டை வேறு ஒருவன் திறக்கலாம். ஆனால் ஒருவன் அடைத்து வைத்திருக்கும் பொறிவாயிலை இன்னொருவன் திறக்கமுடியாது.

752. அடிமைக்கு அணிகலமாயிருப்பது பொறாமை, நீ பொறாமைப்படாதே. நலம்செய்வார்க்கெல்

லாம் உதவிபுரி. மூவுலகில் உள்ள உயிர்களுக்கெல் லாம் நல்லெண்ணத்தைக் கொடுத்தபு.

753. நல்வினை செய்கின்றவனைப் புதிய நல் வினையில் அது தூண்டுகிறது.

754. உலகில் வாழ்ந்திரு. ஆனால் உலகப்பற்று உன்னைப் பிடித்துக்கொள்ளாதிருக்கட்டும்.

755. முகஸ்துதி பண்ணுகிற மனிதன் தானும் கெட்டுப் போகிறான். பிறரையும் கெடுத்துவிடுகிறான்.

756. பணியாற்றுதற்குக் கயவன் ஒருவன் பிந்து கிறான்; இன்பம் துய்ப்பதற்கு அவன் முந்துகிறான்.

757. மரணம் வரும்பொழுது அதை மகிழ் வோடு ஏற்றுக் கொள்வதன் மூலம் மரணம் வெல்லப் படுகிறது.

758. உடல் சித்திரவதையுண்டு கொண்டிருப் பதற்கிடையில் உள்ளம் பரமானந்தத்தில் திளைத்திருப் பது சாத்தியம்.

759. கணந்தோறும் நமது உடல் பழுதாய்க் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் உள்ளமோ கணந்தோறும் தெளிவடைய வேண்டும்.

760. சிறுநெறியில் செல்லுகிறவனுக்கு நோய் உண்டாகிறது. பெருநெறி பிடித்தொழுகுகிறவனுக்கு நோய் நீங்குகிறது.

761. மனவலிவு இல்லாதவர்களைத் தீமை துன் புறுத்துகின்றது. மனவலிவு படைத்திருப்பவர்களுக்குத் தீமையுமில்லை, துன்பமுமில்லை.

762. அறவாழியிலும் ஆழ்ஆழியிலும் அரிய பொருள்கள் புதைந்துகிடக்கின்றன. பேருயிர்கள் வாழ்ந்திருக்கவும் அவ் இரண்டு ஆழிகளும் இடந்தருகின்றன.

763. சௌகரியங்களைப் பெருக்குவதற்கு நவீன மனிதன்வேண்டியவாறு முயற்சியெடுத்துக் கொள்கிறான். ஆனால் அன்பையும் அனுதாபத்தையும் பெருக்குதலைப்பற்றி அவன் சிறிதேனும் சிந்திப்பதில்லை.

764. புல்லிய எண்ணங்கள் மனத்தில் குழப்பத்தை உண்டுபண்ணி விடுகின்றன.

765. மெய்ஞ்ஞானம் யாரிடத்திருந்து வருவதாயி ருப்பினும் அதை நீ ஏற்றுக் கொள்.

766. சீலங்களுள் சிறந்தது பொறுமை, பொறுத்திருப்பவர் எதையும் பெற முடியும்.

767. பயங்கரமானதை அமைதியாக ஏற்றுக் கொள்வதன் மூலம் பயங்கரமானது வெல்லப்படுகிறது.

768. பொதுமக்கள் நன்மக்கள் ஆகுமளவு அவர்களுடைய சூடியரசும் நல்ல ஆட்சி முறையாகும்.

769. உலகத்தவர்கள் நல்லவர்களாக வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிற நீ முதலில் நல்லவனாய் இருந்து பழகு.

770. பாதரசத்தை யாரும் ஜீரணம் பண்ண முடியாது. அதே விதத்தில் பாபத்தையும் யாரும் ஜீரணம் பண்ணமுடியாது.

771. அவாவுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பவனைப் புறப்பொருள்கள் பரிகசிக்கின்றன; அவனை இங்கும் அங்கும் அலையச் செய்கின்றன.

772. மனத்தை மனிதன் சுடுகாடு ஆக்க வேண்டும். ஆங்குள்ள ஆசை, ஆணவம், சுயநலம் ஆகியவை களைச் சுட்டெரிக்க வேண்டும்.

773. பகல் என்பதும் இரவு என்பதும் காலத்தின் இருவிதத் தோற்றங்களாம். உளது என்பதும் இலது என்பதும் பொருளின் இருவிதத் தோற்றங்களாம்.

774. மரணத்தை நோக்கி நாம் விரைந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டால் வீண்காலம் போக்க நமக்கு எண்ணம் வராது.

775. நாம் எதிர்பாராத வண்ணம் கடவுள் நம் முன்னிலையில் இருக்கிறார். சாதாரண வாழ்க்கையில் கலந்துள்ள தூய்மையே அவர். கோணலானதென்று உலகத்தவரால் கருதப்படுவதில் பொலியும் அழகு அவர். வெறுப்பினுள் மறைந்திருக்கும் அன்பு அவர்.

776. மடமை மரணத்துக்கு ஒப்பானது.

777. நாம் பாடுபட்டுச் சம்பாதிப்பது ஒன்று நமக்குச் சொந்தமாவதில்லை.

778. முயற்சி குன்றுமளவு தொடுத்த கருமத்தில் வெற்றியும் கீழ்த்தரமானதாய்விடும்.

779. மனபரிபாகம் அடைவதுதான் உலகினின்று நீ பெறுகிற பேறு. இதை நீ மறந்துவிடாதே.

780. தெருவில் தோட்டிவேலை செய்வதும் தேவாலயத்தில் கடவுள் தொண்டு புரிவதும் கர்ம யோகிக்கு ஒன்றேயாம்.

781. அறநெறியில் நிற்பவனுக்குப் புகழ் தானே வருகிறது. ஆனால் புகழை நாடுபவன் புன்மையடை கிறான்.

782. இயற்கையில் நடைபெற்று வருகிற செயலை இயற்கைச் செயல் என்றோ அல்லது தெய்வச் செயல் என்றோ சொல்லலாம்.

783. பொருள் படைத்திருப்பவனுக்கு வறுமை வந்துவிடுமோ என்ற பயமிருக்கிறது. அருள் படைத்திருப்பவனுக்குப் பயமொன்றுமில்லை.

784. தான் எதைச் செய்தாலும் அதை ஆண்டவனுடைய அரும்பணியாக ஆத்மசாதகன் கருத வேண்டும். தனக்கெனச் செய்யும் செயல்களெல்லாம் அனர்த்தமாய்ப் போய்விடுகின்றன.

785. நாம் இவ்வுலகுக்கு எதையும் கொண்டு வரவில்லை. இவ்வுலகினின்று நாம் எதையும் எடுத்துச் செல்லுவதுமில்லை. பின்பு இங்கிருக்கும் பொழுது நாம் ஏன் திருப்தியடைந்திருக்கலாகாது?

786. சம்பளத்தை அதிகப்படுத்தவதால் வேலையாள் ஒருவனுடைய ஆற்றலை அதிகப்படுத்த முடியாது. தன் கடமையில் அவனுக்கு அன்பு அதிகரிக்கும்ளவு அவனுடைய ஆற்றல் அதிகரிக்கிறது.

787. ஆற்றல் மிகப் படைத்திருப்பவர்களுக்குப் புகழ் தானே வந்தமைகிறது.

788. நன்கு வினையார்ற்றத் தெரிந்து கொண்டவனே நன்கு வாழத் தெரிந்து கொண்டவனாகிறான்.

789. இகழ்ச்சியில் கெட்டுப்போனவர்களை விடப் புகழ்ச்சியில் கெட்டுப்போனவர்களே உலகில் அதிகம் பேர்.

790. ஆசாபாசம் என்னும் சேற்றுக்குழியில் வீழ்ந்தவன் திரும்பவும் தூயவன் ஆவது மிகக் கடினம்.

791. சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்களில் கட்டுண்டு கிடப்பவனுக்குப் பாரமார்த்திகப் பெருவாழ்வு உண்டாவதில்லை.

792. பிரபஞ்ச சம்பந்தமான யாவையும் தியாகம் பண்ணுகிறவனுக்கு ஜீவன் முக்திநிலை உடனே வந்துவிடுகிறது.

793. யாரிடத்து விவேகம் இருக்கிறதோ அவனிடத்து உயிர் இருக்கிறது. அது இல்லாதவன் செத்தவனுக்குச் சமானம்.

794. தன்னலங்கருதாது பிறர் நலத்தில் கண்ணுங்கருத்துமாயிருப்பவர்களுக்குச் சிறப்பு அனைத்தும் தாமே வந்தமைகின்றது.

795. அருள்தாகம் இல்லாத மனிதனும் ஓயாது ஜபம் செய்து கொண்டே இருப்பானாகில் அவனுக்கு அருள்தாகம் நாளடைவில் வந்துவிடுகிறது.

796. ஆத்மபோதத்தில் விழிப்படைகிறவனுக்கு அச்சமில்லை, கவலையில்லை, துன்பமில்லை. உலகப்

பொருள்கள் பயனற்றவை என்பதை அவன் நன்கு உணர்கிறான்.

797. நம்முடைய நலத்துக்காகவென்று உழைத்து வரும் நாம் எப்பொழுது நமது சுயநலத்தை மறந்து விடுகின்றோமோ அப்பொழுது பேரானந்தப் பெரு நிலையை எய்துகிறோம்.

798. தன்னலம் கருதாது பணியாற்றுபவன் இவ் வுலகம் நன்றிகெட்டது என்று இதன்மீது குறை கூறுவ தில்லை.

799. நற்செய்தியைக் கொண்டுவருபவனிடத்தும் சாந்தியைப் பரப்புவனிடத்தும் யாண்டும் இனிமை திகழ்கிறது.

800. சிறகுகள் பறவைக்குப் பயன்படுவது போன்று பிரார்த்தனை பக்தனுக்குக் கடவுளை அடையப் பயன்படுகிறது.

801. மனத்தூய்மை அடைந்துள்ளவர்கள் பாக்கி யவான்கள், ஏனென்றால் அவர்களே கடவுளைக் காண வல்லவர் ஆகின்றனர். .

802. எல்லாவற்றிலும் வலிவானது தேவை. ஏனென்றால் அபாயங்களையெல்லாம் பொருட்படுத்தாது அது வினையாற்றுகிறது.

803. மைந்தனாய் இருப்பவனே பின்பு தந்தை யாகப் போகிறான். ஆதலால் அவன்பொறுப்பை யாண்டும் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

804. ஏட்டுக் கல்வி படைத்திருப்பவனுக்கு அது மறந்துபோய்விடுமோ என்ற பயம் வருகிறது. கடவுள் ஞானம் படைத்திருப்பவனுக்கு அப்பயம் இல்லை.

805. மனிதன் படைத்திருப்பவைகளில் மிக எளியது பிறர்க்குப் புத்தி புகட்டும் பான்மை. ஏனென்றால் அதைத்தான் பிறர்க்கெடுத்துத் தாராளமாய் வழங்க மக்கள் முன்வருகின்றனர்.

806. சாதாரண மனிதன் ஒருவன் எண்ணுகிற எண்ணத்துக்கு உட்பட்டு அவனுடைய உடல் வினையாற்றுவதில்லை. ஆனால் சான்றோன் ஒருவன் எண்ணுகிற எண்ணத்துக்கு உட்பட்டு அவனுடைய உடல் வேலை செய்கிறது.

807. காதால் கேட்பவைகளெல்லாம் மங்களமானவைகளாயிருக்கட்டும். கண்ணால் பார்ப்பவைகளெல்லாம் மங்களமானவைகளாயிருக்கட்டும், போற்றுதற்கு உரியதையே புகழ்ந்து பேசுவோமாக. வலிவுடைய அங்கங்களோடு கூடிய உடலில் பெருவாழ்வு வாழ்வோமாக.

808. கஷ்டத்தை அனுபவித்து அறியாத வாழ்வு நல்வாழ்வு ஆகாது.

809. புகழ் படைத்திருப்பவனுக்கு இகழ்ச்சி வந்துவிடுமோ என்ற பயம் வந்துவிடுகிறது.

810. சான்றோன் ஒருவன் பாலகனைப் போன்று களங்கமற்ற பாங்குடையவனாக இருக்கிறான்.

811. உண்மையைப்பற்றி நாம் புத்தகத்தில் படிக்கிறோம். அதைச் சுவானு பூதியில் காண்பவன் ஞானி.

812. உண்டு உறங்குபவன் உயிர் வாழ்பவன் அல்லன். எண்ணியதை எண்ணியாங்கு எய்துபவன் உயிர் வாழ்கிறான்.

813. மேலானதை யாரும் அழித்துவிட முடியாது. வெண்டுமென்றால் கொஞ்ச நாளைக்கு அதை மறைத்துவைக்கலாம்.

814. குடம்கொள்ளுமளவு அதில் நீரை மொள்ளுகிறோம். கற்க இயலுமளவு மனிதன் கல்வியைப் பெற முயலவேண்டும்.

815. மக்களுக்கிடையில் ஒற்றுமையை உண்டு பண்ணுகிற இயக்கம் எதுவாயினும் அதை நன்னெறி என்று நவிலவேண்டும்.

816. நாம் யாண்டும் மக்களாக இருக்க வேண்டும்; மாக்கள் ஆய்விடலாகாது. நாம் படைத்துள்ள உள்ளம் உடலினும் மிக்கது.

817. தன்னுடைய முன்னோர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்பதை ஒவ்வொரு மனிதனுடைய வாழ்வும் ஒருவிதத்தில் விளக்குகிறது.

818. பொருள்களுக்கிடையில் உள்ள ஒற்றுமைகளை அறிந்துகொள்வதால் அறிவு வளர்கிறது. அவைகளுக்கிடையில் உள்ள வேற்றுமைகளை அறிந்து கொள்வதாலும் அறிவு வளர்கிறது.

819. பிறர் பண்ணுவதைப் பார்த்துப் பழகுவது நன்று. பிறர் போன்று நாமும் பிரார்த்தனை பண்ணலாம். அன்பினால் தூண்டப்பெற்று அங்ஙனம் செய்வது மிக நன்று. வெளிப்பகட்டுக்காகப் பிறர் செய்வது போன்று நாமும் செய்வது மிக இழிவானது.

820. துன்பங்கள் அனைத்துக்கும் மூல காரணம் அக்ஞானம்.

821. அனைத்தையும் துறந்தவனுக்கு எதைக் குறித்தும் பயமில்லை.

822. கலை எதுவாயினும் அதன் உச்சநிலையை எட்டுபவன் ரிஷியாகிறான்.

823. தியானம் கடவுளைக் காண்பதற்கான ஞானக்கண்ணை உண்டு பண்ணுகிறது.

824. வாழ்நாட்களெல்லாம் ஒன்றோடொன்று அன்பினால் பிணைக்கப்பட்டவைகளாக வேண்டும்.

825. தனது மனபரிபாகத்துக்கு ஏற்றவாறே மனிதன் புறவுலகினின்று அறிவைப் பெறுகிறான்.

826. நாம் பெற்றுள்ள பெருமைக்கும் சிறுமைக்கும் நாமே பொறுப்பாளிகள் ஆகின்றோம்.

827. ஒரு மனிதன் எதற்குத் தகுதியுடையவன் ஆகின்றானோ அதை அவன் அடைந்தே தீருவான்.

828. மானுட வர்க்கம் முழுவதும் உண்மையில் ஒரே குடும்பம். இதை உலகுக்கு எடுத்துக் காட்டுபவர் சான்றோர்.

829. வெற்றிபெறுகிறவனுக்கு மற்றவர்களின் பொறாமையைப்பற்றிய பயம் வந்துவிடுகிறது. எனவே வெற்றியில் நிம்மதியில்லை.

830. பெருஞ்செயல்களெல்லாம் பெருங் காஷியங்கள் போன்றவை. பெருங்காஷியங்கள் எல்லாம் பெருஞ்செயல்கள் போன்றவை.

831. கடந்துபோன கற்பகாலம் எத்தகையது என்பதை இப்பொழுது நிகழ்ந்து வருகிற ஒவ்வொரு கணப்பொழுதும் விளக்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

832. தீர்த்தயாத்திரை போகின்றவர்களுக்கு சமய உணர்ச்சி பெருகுவது ஒன்றுமட்டுமல்ல; மக்களை அறிந்துகொள்ளுதற்கும் அது நன்கு பயன்படுகிறது.

833. வல்லமை முழுவதும் மனிதனிடத்துண்டு. அதை ஒங்கிடச் செய்வது அவன் கடமை.

834. பிறருடைய உதவி மிகப் பெரியது எனினும் அதனால் நாம் பெரியவர் ஆகமுடியாது.

835. மனிதனுடைய எண்ணத்துக்கு ஏற்றபடியே உலகம் அவனுக்குக் காட்சி கொடுக்கிறது.

836. ஆசைக்கு அடிமைப்பட்டவன் வறியன்; ஆசையை வென்றவன் நிறைசெல்வம் படைத்தவன்.

837. மற்றவைகளை மனிதன் எளிதில் அறிந்து கொள்கிறான். ஆனால் தன் மனத்தை அவன் எளிதில் அறிந்து கொள்வதில்லை.

838. மறைந்துகிடக்கும் மாணிக்கம் போன்று இருந்து பழகு. ஒழுக்கத்தினின்று வரும் ஒளி உன்னை விளக்கிக் காட்டிவிடும்.

839. போற்றுவதும் தூற்றுவதும் உலகத்தவர்க்கு மிக எளிது. ஆதலால் புகழ்ச்சியையும் இகழ்ச்சியையும் பொருள்படுத்தாதே.

840. மனத்தினின்று மாசை நீக்குபவனே பெரு வாழ்வு வாழ்கிறான். மனத்தினின்று மாசை நீக்காத கல்வி வெறும் மனோ முயற்சியேயாம்.

841. குத்திக்கொடுக்குமளவு கொள்ளிக்கட்டை கொழுந்துவிட்டு எரியும். தட்டிக்கொடுக்குமளவு மாந்தர் தங்களிடத்துள்ள தகைமையை வெளிப்படுத்துவார்கள்.

842. கீழ்ப்படிய வேண்டிய இடத்தில் கீழ்ப்படியவும், அதே வேளையில் சுவர்தீனத்தோடு வாழ்ந்திருக்கவும் கற்றுக்கொண்டவனே வாழக்கற்றுக் கொண்டவனாகிறான்.

843. பாலைவனத்தில் சஞ்சரித்த முகமது நபியிடம் ஒட்டகங்களை இரவில் கடவுள் பாதுகாப்பில் விட்டுவிடலாமாவென்று உடன் வந்தவர்கள் கேட்டார்கள். அவைகளைக் கட்டி வைத்துப் பிறகு கடவுள் பாதுகாப்பில் நம்பிக்கை வையுங்கள் என்றார் நபிநாயகம்.

844. வாழ்வு என்பது ஓர் ஓய்வில்லாத போராட்டம்.

845. நமது கடையை நாமே யாண்டும் உருவாக்கி வருகிறோம்.

846. இயற்கைத்தாயே, நீ கடவுளின் உயிர் அங்கி அல்லவா?

847. முரண்படுகின்ற இரண்டு தலைவர்களுக்குத் தொண்டனாக இருக்க யாருக்கும் இயலாது.

848. தனது மன பரிபாகத்துக்கு ஏற்றவாரே மனிதன் புறவுலகினின்று அறிவைப் பெறுகிறான்.

849. பொருள் ஒன்று, அதற்குப் பெயர்கள் பல. பொருளை நாடு, பெயரைக் குறித்துப் போராடாதே.

850. என்னசெய்வது என்று அறிந்துகொள்ளுதல்
எளிது. அதன்படி ஒழுகுவது மிகக் கடினமானது.

851. நலத்தைத் தன் செயலின் மூலம் விளக்கு
பவன் சான்றோன். நலத்தைத் தன் சொல்லால் விளக்கு
பவன் பேச்சாளன்.

852. கற்க அவாவுடையவன் அதன் முடியை,
அதாவது இறைவனை அடையும் வரையில் கற்றுக்
கொண்டே இருக்கிறான்.

853. நீராவி வானவெளியில் மறைந்து போய்
விடுவது போன்று இவ்வுலகமும் ஒரு நாள் வான
வெளியில் மறைந்து போய்விடும்.

854. தான் இந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவன், அந்த
இனத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று மனிதன் எண்ணுகிறான்.
அதைவிடத் தான் மானுட வார்க்கத்தைச் சேர்ந்தவன்
என்று உணர்வது மேல்.

855. உயர்ந்த கோட்பாடுகளை அனுஷ்டிக்க
உலக வாழ்க்கையிலுள்ள கஷ்டங்கள் சாதாரண
மனிதனுக்கு இடந்தருவதில்லை. சான்றோனோ அச்சங்
கடங்களை மீறி உயர்ந்த கோட்பாடுகளுக்கு ஒப்ப
ஒழுகுகிறான்.

856. முயற்சிக் கேற்றவாறே மனிதன் முன்னேற்ற
மடைகிறான்.

857. கீழ்ப்படியத் தெரிந்து கோண்டவனே
பிறகு ஆள வல்லவனாகிறான்.

858. உலகில் தென்படும் துயரத்துக்கும் தீங்குக்கும் காரணமாயிருப்பது அக்ஞானம்.

859. நிழல் உடலைப் பின்பற்றுவது போன்று செயல் எண்ணத்தைப் பின்பற்றுகிறது.

860. கற்கவேண்டும் என்னும் ஆவல் கொண்டிருப்பவனே மேலும் மேலும் கற்க வல்லவனாகிறான்.

861. மனிதனுக்கு அமைந்துள்ள ஒவ்வொரு நிலையும் அவன் தனக்குத்தானே தேடிக்கொண்டதாகும்.

862. தூங்குபவனைத் தட்டியெழுப்பலாம், தூங்குவதுபோன்று பாசாங்கு செய்பவனை எழுப்ப முடியாது.

863. வண்டிச்சக்கரம் எருதின் அடியைப் பின்பற்றுவதுபோன்று வினைப்பயன் வாழ்வைப் பின்பற்றுகிறது.

864. நுண்ணறிலை வளர்ப்பது தாய்மொழி, தாய்மொழியை இழப்பவர் பிறகு தங்களையே இழந்து விடுகின்றனர்.

865. மெய்ப்பொருளைக் காட்டிலும் ஆபாசத்தில் அதிக நம்பிக்கை வைத்திருப்பதாலேயே மாந்தர் நல்வழியினின்று பிசுருகின்றனர்.

866. கோபம் கோபத்தைப் போக்காது; கோப மின்மையே கோபத்தைப் போக்கும். இத் தொல்லுலகம் அறிந்துள்ள அறநெறி இதுவேயாம்.

867. சிற்றின்ப வாஞ்சை வைத்திருக்குமளவு மனிதனுக்கு மெய்ப்பொருள் விளங்காது. அந்த வாஞ்சை அவனது மெய்யறிவை மறைத்து விடுகிறது.

868. புகழ் ஒவ்வொன்றும் காலகதியில் மறைந்துபட்டுப் போய்விடுகிறது.

869. மறைந்துபோன மக்களை யெல்லாம் மறந்து விடுவதே உலகின் இயல்வு.

870. மனிதன் இம்மண்ணுலகில் தாற்காலிகமாக வாழ்ந்திருக்கும் வேற்றான் ஆவான்.

871. பாக்கியம் யாருக்கு என்ன பாங்கில் அமையும் என்பதை யாரும் நிர்ணயித்துச் சொல்ல முடியாது.

872. நம் நிழலைப்பற்றி நாம் நினைப்பதில்லை. அங்ஙனம் சான்றோர் தங்கள் உடலைப்பற்றி நினைப்பதில்லை.

873. நல்ல புலவனுக்குச் சங்கப்பலகை இடம் கொடுக்கிறது. நல்ல செயலுக்கு இயற்கை இடம் தருகிறது.

874. ஒரு மனிதன் கற்றுக்கொள்ள விரும்பாததை அவனுக்குப் புகட்டுவதால் பயன் ஒன்றும் உண்டாகாது.

875. மனிதன் கட்டுக்கதைக்குப் பெரிதும் மதிப்புத் தருகிறான். உண்மையை அவன் ஆர்வத்துடன் போற்றுவதில்லை.

876. காலம் என்பது துவக்கமும் முடிவும் இல்லாத ஒரு நீண்டகோடு. மானுட வாழ்வு என்பது அதில் அமைந்துள்ள ஒரு சிறு புள்ளி.

877. பறக்கும் பொழுது மின்மினிப் பூச்சி ஒளி விடுகிறது. அங்ஙனம் வினையாற்றும் பொழுதே மனிதன் தனது வல்லமையை வெளிப்படுத்துகிறான்.

878. சான்றோன் ஓரம் சார்வதில்லை. எல்லார்க்கும் நடுநிலையில் அவன் இருக்கிறான். ஓரம் சார்பவன் கீழோன். அவன் நடுநிலை வகிப்பதில்லை.

879. சமுதாயத்தில் உள்ள இடைத்தரமான மக்களே பதவியையும் அதிகாரத்தையும் நாடுகின்றனர். தலைத்தரமானவர்களுக்கு அதில் நாட்டம் உண்டாவதில்லை.

880. உனது உள்ளத்தினுள்ளிருக்கும் பேரானந்தத்தைப் புகித்து அமைதியுற்றிரு.

881. பாசாங்குக்காரனும்பெருமிதப்பேச்சுக்காரனும் பரஞானத்தைப் பெறமாட்டார்கள்.

882. வாழ்வு என்னும் இருள் தழ்ந்த நெடும் பாதைக்கு நல்லறிவே கைவிளக்கு ஆகிறது.

883. பிற உயிர்களுக்கு நலத்தையே வழங்குதல் நாம் நலம் பெறுதற்கு உற்ற உபாயம் ஆகும்.

884. ஜபம் செய்ய ஆரம்பிக்கும் பொழுது சர்வ சக்திவாய்ந்த கடவுளோடு நீ தொடர்வு வைப்பதாக உணர்.

885. சாதாரண மனிதன் ஒருவன் மறைந்து போன பிறகு அவனைப்பற்றி ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளுவதற்கு எஞ்சியிருப்பது யாது?

886. மேகம் ஓயாது மாறி அமைந்து கொண்டிருப்பது போன்று மானுட உடலும் ஓயாது மாறி அமைந்துகொண்டிருக்கிறது.

887. பிறர் சிறுமையைத் தூற்றுவதற்குக் காது கொடுப்பவர் பலர். பிறர் பெருமையைப் பாராட்டுவதற்குக் காது கொடுப்பவர் சிலர்.

888. சுயநலம் கருதாதவனுக்கு எல்லா நலன்களும் உண்டாகின்றன. பொறுமையுடன் அதை அனுஷ்டித்து அனுபவத்தில் பார்ப்பவர் மிகச் சிலர்.

889. எவ்வளவுக்கெவ்வளவு குறைந்த செல்வத்தில் ஒருவன் திருப்தியடைகிறானோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு அவன் செல்வர்களுள் பெரியவன் ஆகிறான்.

890. ஒருமனிதன் எண்ணுகிற எண்ணத்தை அவன் புரிகிற செயலினின்று அறிந்துகொள்ளலாம். மேலும் அச்செயலுக்கு ஏற்ப அவனுடைய வாழ்வும் மாறியமைகிறது.

891. நான் செய்த குற்றத்தை முன்னிட்டுப் பிறர் என்னைத் துன்புறுத்துவதை நான் சகிப்பதில்லை. எனவே பிறர் செய்கிற குற்றத்தை முன்னிட்டு நான் அவர்களைத் துன்புறுத்தேன். அவர்களைத் துன்புறுத்தாது அவர்களுடைய குற்றத்தை விளக்கிக் காட்டுவது என் கடமை.

892. தூய அன்புள்ள இடத்தில் அச்சமில்லை.

893. நீ பணியுமளவு கடவுள் உன்னைப் பெரிய வன் ஆக்குகிறார்.

894. தனக்கென நாடுவது பற்றுதல்; பிறர்க்கென நல்குதல் அன்பு.

895. அனைத்தையும் தன்னகத்து அனைத்துக் கொள்ள வல்லது அன்பு.

896. உடல் அபிமானம்கொண்டிருப்பவனுக்கு மரணத்தைப்பற்றிய பயமுண்டு.

897. தன்னைப்பற்றி ஒன்றும் எண்ணாது இருப்பவனுக்கே பேராணந்தம் கிட்டுகிறது.

898. நலத்தை அறிந்திருப்பவன் அதன்படி ஒழுகாவிட்டால் அவன் கேடு செய்பவன் ஆகிறான்.

899. மன்னுயிர்களுக்குத் தீங்கு செய்யாதிருப்பவனுக்கு அவைகளைக் குறித்து அச்சம் உண்டாவ தில்லை.

900. கல்லினுள் ஆணியைச் செலுத்த முடியாது. கல் நெஞ்சத்தினுள் கடவுள் எண்ணத்தைச் செலுத்த முடியாது.

901. உன் மகன் உனக்கு எம்முறையில் பணி விடை செய்ய வேண்டுமென்று விரும்புகிறாயோ அம்முறையில் நீ உன் தந்தைக்குப் பணிவிடை செய்.

902. பூமியைக் காணவிரும்பி ஒருவன் இங்கு மங்கும் நடந்து திரிவதற்கு ஒப்பாகிறது கடவுளைக் காண ஒருவன் இங்குமங்கும் யாத்திரை போவது.

903. செயல் எதுவும் தன்னளவில் நல்லதும்ல்ல, கெட்டதும்ல்ல. செய்கிறவன் கொண்டுள்ள நோக்கத் துக்கு ஏற்ப அது நல்லது அல்லது கெட்டது ஆகிறது.

904. பெரிய கப்பல்ஒன்றைச் சுக்கான் என்னும் சிறிய கருவிகொண்டு எத்திசையில் வேண்டுமானாலும் செலுத்தலாம். நாவடக்கத்தின் மூலம் நமது வாழ்வை எப்படி வேண்டுமானாலும் திருப்பலாம்.

905. கொடைகளுள் பெரியது அன்பு என்னும் கொடை.

906. புறவுலகினின்று எதையும் வேண்டா தவனுக்குச் சாந்தியுண்டாகிறது.

907. கடவுளிடம் தன்னை அர்ப்பணம் செய்பவன் கடவுளோடு கலந்துவிடுகிறான்.

908. அண்டமனைத்துக்கும் விளக்காயிருப்பது எதுவோ அது என் உள்ளத்திலும் ஒளிர்ந்து கொண்டிருப்பதாகுக.

909. முடிவான நிலையைத் தகஷணாமூர்த்தியே வாய்விட்டுப்பேச முடியவில்லை. பின்பு அதை விளக்க முயலுபவர் யார்?

910. கட்டுப்பாட்டுடன் கூடியிருப்பது மெய்யறிவு. மயக்கத்தால் வரும் பற்றுதலோ நெறிவழுவுதற்கு இடந்தருகிறது.

911. காட்டு மிருகங்களை மனிதன் கட்டியாளுகிறான். ஆனால் தனது மனத்தையடக்கியாள அவன் கற்றுக்கொள்ளவில்லை.

912. நலன் எது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளுகிற மனிதன்அதைச் செய்யாவிட்டால் அவன் கேடு செய்பவன் ஆகிறான்.

913. ஊற்றினின்று உப்பு நீரும் நன்னீரும் மாறி மாறி வருவதில்லை. மனிதனுடைய நாவினின்று மட்டும் இன்சொல்லும் இன்னாத சொல்லும் மாறி மாறி வருவானேன்?

914. தன்னைத் தனி வியக்தியாகக் கருதுபவனுக்குத் துன்பமும் தெளர்ப்பாக்கியமும் உண்டு. தன்னையே பொதுவுடைமையாக்கி விடுபவனுக்குத் துன்பமும் தெளர்ப்பாக்கியமும் எங்கே?

915. மனிதனைக் கடவுள் சரியாக மதிப்புப் போடுகிறார். அவர் மதிப்பினை விட அவன் எள்ளளவும் உயர்ந்தவன் அல்லன். அப்படியிருக்கத் தன்னைப்பற்றி மனிதன் வீண் கர்வம் கொள்வானேன்?

916. மனத்தை அடக்கியாளுதற்கு அறிகுறியாயிருப்பது நாவடக்கம்.

917. சத்தியமே பேசுதல் ஆயிரம் அசுவமேத யாகத்தைவிட மேலானது.

918. பதவியில் மோகம் கொள்ளாதவனை உலகம் அடிபணிந்து வணங்குகிறது.

919. சாந்தத்தில் உறுதிபெற்றிருப்பவர்கள் மற்றவர்களையும் சாந்த மூர்த்திகளாக்குகின்றனர்.

920. ஜனக்கூட்டத்துக்கு இடையில் ஏகாந்தத்தை உணர்பவன் மனபரிபாகம் அடைந்தவன் ஆகிறான்.

921. மனிதனுடைய சிந்தை, சொல் செயல் ஆகிய மூன்றையும் கடவுள் ஓயாது கண்காணித்து வருகிறார்.

922. பற்றற்றிப்பது எல்லார்க்கும் சாத்தியமல்ல. வலிவு படைத்திருப்பவனே பற்றற்றிருக்க வல்லவனாகிறான்.

923. இயற்கையில் உள்ளதெல்லாம் மனிதனிடத்து இருக்கிறது; மேலும் மனிதனுக்குத் தனி மகிமையும் ஒன்று உண்டு.

924. உயர்ந்தவை தாழ்ந்தவை என்பன இயற்கையில் இல்லை. அந்த வேற்றுமை மனிதனுடைய கற்பனையில் இருக்கிறது.

925. நலத்தையே நினைந்து, நலத்தையே நவின்று, நலத்தையே நிறைவேற்றி வருபவனுக்கு யாரும் தீங்கு செய்யமாட்டார்கள்.

926. ஒரு மனிதனிடத்து அச்சம் இருக்குமாகில் அவனிடத்து ஏதோ குறைபாடு இருக்கிறது என்று அதினின்று வெளியாகிறது.

927. தன்னை முக்த புருஷனாகக் கருதுபவன் முக்தியடைகிறான். தன்னை பந்தத்தில் இருப்பவனாகக் கருதுபவன் பந்தத்துக்கு உட்படுகிறான்.

928. அன்பில் நிலைத்திருப்பவன் அச்சத்தை அறியான்.

929. நல்வாழ்வு வாழ விரும்புகிறவன் தனது நாளை அடக்கிப் பழகட்டும்.

930. ஒருவனுடைய எண்ணம் எப்படியோ வாழ்வும் அப்படியே ஆகிறது.

931. ஆழ் ஆழி போன்று மனிதனுடைய மனம் யாண்டும் ஆழ்ந்தும் விரிந்தும் இருப்பதாகுக.

932. பல விஷயங்களை அறிந்திருப்பவன் அறிவாளியல்ல, பயன்படுவதை அறிந்திருப்பவனே அறிவாளி.

933. மக்கள் படைத்துள்ள தளராத நெஞ்சமே ஒரு நாட்டுக்கு நெருக்கடி நேர்ந்தகாலை நல்ல அரண் ஆகிறது.

934. வசை மொழியையும் குறைகூறுவதையும் அமைதியாக ஏற்றுக் கொள்வது மனபரிபாகத்துக்கு அறிஞரியாகும்.

935. பூத்த மரத்தின் நறுமணம் நாலா பக்கமும் பரவுகிறது. மனிதனுடைய கீர்த்தியும் தானாகவே நாலாபக்கமும் பரவுகிறது.

936. நலம் புரிவதை முன்னிட்டு ஒருவனுக்கு இன்னல்களும் இடுக்கண்களும் நேரிடுமாயின் அவைகளைக் குறித்து அவன் வருந்தலாகாது.

937. நல்ல நாளா அல்லது மப்பு மந்தார முடைய நாளா என்பதை தூரியோதயம் விளக்குகிறது. மனிதனுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தைப் பிள்ளைப் பருவம் விளக்குகிறது.

938. உலக விஷயங்களுக்கு காது கொடாது செவிடன்போன்று ஆய்விடு. அப்பொழுது பகவத் பெருமை உன் உள்ளத்தினுள் ஒலித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கேட்க வல்லவனாவாய்.

939. மனத்தை நடுநிலையில் வைத்திருப்பவன் உண்ணும்பொழுதும், உறங்கும் பொழுதும், நடக்கும் பொழுதும், இருக்கும் பொழுதும், வினையாற்றும் பொழுதும், எப்பொழுதும் சாந்தியில் நிலை பெற்றிருக்கிறான்.

940. தந்தையை இகழ்பவன் தன்னையே இகழ்ந்து கொள்கிறான்.

941. முறைதவறிக் கையாண்டால் புல்லும் கையைக் காயப்படுத்தி விடும்.

942. நோயுற்றுக் கிடந்தவனே நோயற்ற வாழ்வில் உள்ள சீர்மையை அறிகிறான்.

943. உலகில் பெரிய பணக்காரன் யார்? ஆசையை வென்றவனே பெரிய பணக்காரன்.

944. மௌனமுற்றிருப்பதே தெய்வத்தின் பாஷை. அந்த பாஷையை நீயும் கற்றுவா.

945. பிறரைப் பற்றி அபிப்பிராயம் சொல்லுவதன் மூலம் ஒரு மனிதன் தனது தரத்தை வெளியிடுகின்றான்.

946. எண்ணிய எண்ணம் நல்லதாயினும் கெட்டதாயினும் அது எண்ணியவனிடத்தே திரும்பி வந்து சேருகிறது.

947. உலக விஷயங்களுக்கு செவி கொடா திருந்து பழகு. அப்பொழுது இறைவனுடைய ஆணை உனக்குக் கேட்கும்.

948. நான்கு கால் இருந்தும் குதிரை சில வேளைகளில் இடர்ப்படுகிறது இரண்டு கால் உடைய மனிதன் ஏன் இடர்ப்படமாட்டான்?

949. அறிவிலியோ தான் அடைந்த வெற்றியை விளம்பரம் பண்ணுகிறான். அறிவாளியோ தான் செய்த தவறுதலை எண்ணிப் பார்க்கிறான்.

950. நிறைநிலா மறைநிலாவாக மாறுவதால் உலகுக்கு நஷ்டமொன்றுமில்லை. ஆக்கமானது அழிவாக வடிவெடுக்கும்போது ஞானிக்கு நஷ்டமொன்றுமில்லை.

951. காற்றிலும், மழையிலும், வெயிலிலும், பனியிலும் மலையானது மாறுதல் அடைவதில்லை. புகழ்ச்சியிலும் இகழ்ச்சியிலும் சான்றோன் மனம் மாறுதல் அடைவதில்லை.

952. விவேகம் இல்லாதவன் குருடன் போன்றவன்.

953. தூய அன்பு ஊதியம் எதையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை.

954. சிந்தை, சொல், செயல் ஆகிய மூன்றும் ஒத்திருக்கட்டும்.

955. ஆசை இருக்கும் வரையில் மனிதனுக்கு அல்லல்களும் உண்டு.

956. நல்ல மனமே மனிதனுக்கு என்றென்றும் துணைபுரியும் தோழனாயிருக்கிறது.

957. அண்டத்தில் உள்ளதெல்லாம் பிண்டம் என்னும் நமது உடலிலும் இருக்கிறது.

958. அகண்டமாயுள்ள காலம் என்னும் மேகத் தினுள் வாழ்வு என்னும் மின்னல் தோன்றி மறை கிறது.

959. மனிதன் செல்வத்துக்குச் சொந்தக்காரன் அல்லன்; அதற்கு அவன் வெறும் காப்பாளனே ஆகிறான்.

960. வெளிச்சம் வரும்போது இருள் மறைகிறது. அன்பு ஓங்கும் பொழுது அச்சம் அகன்றுவிடுகிறது.

961. வாழ்வும் காலமும் கிடைப்பதற்கு அரிய வாய்ப்புக்களாம். இரண்டையும் நன்கு பயன்படுத்த வேண்டும்.

962. நிலைத்த சுகத்தை இந்நிலவுலகில் நாடு பவன் நிழலானது உயிர் படைத்திருக்கிறதென்று நினைப்பவனுக்கு ஒப்பாகிறான்.

963. உடல் அழகு தோலில் மட்டும் இருக்கிறது. ஒழுக்கத்தின் அழகோ வாழ்வு முழுதிலும் பொலிந்துகொண்டிருக்கிறது.

964. அழுகிப்போன பழம் ஒன்று கூடையில் உள்ள நல்ல பழங்களையும் கெடுத்துவிடுகிறது. குணக் கேடன் குணவான்களையும் கெடுத்துவிடுகிறான்.

965. துக்கம் தீய செயலினின்று தோன்றுகிறது.

966. மனத்தை அழுக்குப்படுத்துவது பொருந்தாத ஆசை.

967. மனத்தை வேண்டியவாறு மாற்றியமைக்க வல்லது எண்ணம்.

968. ஆத்மா அழிவற்றது. அங்ஙனம் தூய அன்பும் அழிவற்றது.

969. மானுட வர்க்கம் முழுதும் ஒரே பொருளின் பல்வேறு தோற்றங்களாம்.

970. உடல், உள்ளம், உயிர் ஆகிய மும்மூர்த்திகளால் ஆக்கப் பெற்றது நமது அமைப்பு.

971. தனது கருவிகரணங்களை வெல்லுவது மனிதன் அடையும் வெற்றிகளிலெல்லாம் பெரிய வெற்றி.

972. தக்ஷிணாமூர்த்தி செய்வதுபோன்று இயற்கையும் மனிதனுக்கு மௌனோபதேசம் செய்து வருகிறது.

973. பரத்தினை அடைய முயலாதவன் மானுடனாகப் பிறந்தும் அப்பிறப்பை நன்கு பயன்படுத்தியவன் ஆகான்.

974. எல்லார் உள்ளத்திலும் இறைவன் இருக்கிறார். அதை உணர்ந்து கொள்ளாதவர் பிறரை வெறுக்கின்றனர்.

975. உற்றார் உறவினர்க்குப் பணிவிடை செய்ய இயலாதவர்கள் தெய்வத்துக்குத்தொண்டுபுரிந்து ஆராதிக்கவும் இயலாதவர்கள் ஆவார்கள்.

976. படகு நீளினீது மிதக்கலாம். ஆனால் படகுக்குள் நீர் நுழைந்துவிடலாகாது. ஆதம்சாதகன் உலகில் வாழலாம். ஆனால் உலகப்பற்று அவன் உள்ளத்தினுள் நுழைந்துவிடலாகாது.

977. உடல் உணர்ச்சியில் ஊறியிருப்பவன் 'நான் பிரம்ம சொரூபம்' என்றோ 'நான் சிவ' சொரூபம்' என்றோ சொல்லலாகாது. அது அகங்காரத்தை வளர்க்கும். உடல் உணர்வைக் கடந்தவன் அங்ஙனம் சொல்லலாம்.

978. நம்பிக்கை படைத்திருப்பவனுக்கே ஞானம் விரைவில் ஓங்குகிறது.

979. நல்வாழ்வும் வாழ்க்கையில் முன்னேற்றமும் இணைபிரியாதவைகளாம்.

980. சுயநலம் நீங்குமளவு பாரமார்த்திகப் பெரு வாழ்வு உறுதி பெறுகிறது.

981. ஆசையுள்ள இடத்தில் பக்தியில்லை; பக்தியுள்ள இடத்தில் ஆசையில்லை.

982. அமைதியாக மனத்தை வெல்லுபவனே ஒப்பற்ற வெற்றி பெறுபவன் ஆகிறான்.

983. நல்லார் எண்ணிக்கை அதிகரிக்குமளவு உலகம் நலமுடையதாக மாறியமையும்.

984. மானுடா, வாழ்க்கையில் எதை நீ. மன மாரத் தேடுகின்றாயோ அதைப் பெறுவாய்.

985. மனத்தில் அமைதியேற்படுவது புறவுலகி
னின்று வரும் வசதியை முன்னிட்டு அல்ல.

986. முக்திக்குக் காரணமாயிருப்பது மனம்;
பந்தத்துக்குக் காரணமாயிருப்பது மனம்.

987. எல்லார் உள்ளத்திலும் இறைவன் இருக்
கிறார். அதை உணர்ந்து கொள்ளாதவர்குத் துன்பம்
வருகிறது.

988. மனசாக்ஷயைச் சார்ந்திருக்கக் கற்றுக்கொள்;
அது உன்னை ஒருநாளும் வழிதவறிப்போக விட்டு
விடாது.

989. காற்றடிக்கிற பக்கம் அது நறுமணத்தையும்
சுமந்து செல்லுகிறது. கீர்த்தியோ காற்றையும் எதிர்த்
துப் போகவல்லது.

990. எண்ணெய் இல்லாது தீபம் எரியமுடியாது.
ஆனால் தீபம் எரியாது எண்ணெய் இருக்கமுடியும்.
கடவுளுக்கு அன்னியமாகமனிதனுக்கு உயிர் வாழ்க்கை
யில்லை. ஆனால் மானுட வாழ்க்கைக்கு அப்பால்
கடவுள் இருக்கிறார்.

991. தன்னைப் பற்றிய எண்ணம் ஒன்றும்
இல்லாதவன் தெய்விகத்தில் நன்கு ஊறி வளர்கிறான்.

992. துன்பத்தை மகிழ்வுடன் ஏற்றுக்கொள்ப
வனுக்கு இன்பம் யாண்டும் நிலைத்திருக்கிறது.

993. வாழ்க்கையின் இளமைப் பருவத்தை
உயர்ந்த லக்ஷியத்துக்கு ஒப்படைப்பவனே தீரன்.

994. தன்னைத்தானே திருத்தியமைத்துக்கொள்ளு
தலிலும் மிக்கதோர் செயல் மனிதனுக்கு இல்லை.

995. மரணத்தோடு உறவாடத் தெரிந்து கொண்டவனே உயிர் வாழவும் தெரிந்து கொண்டவனாகிறான்.

996. உலக விஷயங்களுக்குக் காது கொடாதிருந்து பழகுபவன் இறைவனுடைய ஆணையைக் கேட்கிறான்.

997. ஊனக் கண்ணினின்று ஒதுங்கியிருந்து பழகுபவன் ஞானக் கண்ணைப் பெறத் தகுதியுடையவனாகிறான்.

998. தனக்கென்று எதையும் தேடிக்கொள்ளாதவனுக்கு உலகத்தில் உள்ளதெல்லாம் சொந்தமாய் விடுகிறது.

999. நூல் பல கற்றிருப்பவன் சான்றோன் ஆகான். மனத்தை அடக்கக் கற்றிருப்பவனே சான்றோன் ஆகிறான்.

1000. கோழையாயிருந்து எதையும் கெஞ்சிக் கேளாதே. வேண்டியதை உறுதியுடனும் அமைதியுடனும் கேள்.

1001. மனிதனுடைய ஒவ்வொரு அங்கத்திலும் அவனுடைய சொரூபம் இருப்பதுபோன்று இயற்கையினுடைய ஒவ்வொரு பகுதியிலும் இறைவனுடைய சொரூபம் இருக்கிறது.

1002. மரத்தின் உச்சியிலுள்ள கனியைப்பறிப்பதற்கு ஏதேனும் ஒருவிதத்தில் நாம் அதை அணுக வேண்டும். மேலோனை அறிந்து கொள்ளுதற்கு நாம் ஏதேனும் ஒருவிதத்தில் மேலோன் ஆக வேண்டும்.

1003. அறமும் அறக்கடவுளும் ஒன்றே.

1004. இனிமை இறைமையின் அறிகுறியாம்.

1005. மனிதனுக்கு நல்லறிவு புகட்ட வல்லது துன்பம்.

1006. அருள்தாகம் கொண்டிருப்பவனுக்கே
ஆரமுது கிட்டுகிறது.

1007. கசப்பதெல்லாம் கேடுடையதல்ல; இனிப்ப
தெல்லாம் நலமுடையதல்ல.

1008. நன்கு பாடுபடுபவனே நோயற்ற வாழ்
வுக்குத் தகுதியுடையவன் ஆகிறான்.

1009. பிரார்த்தனையின் மூலம் மனிதன் தன்
னைத் தெய்வத்தோடு இண்ணத்துக் கொள்கிறான்.

1010. எது வினையாற்றுகிறதோ அது இயற்கை.
எது வினையைக் கடந்திருக்கிறதோ அது ஆத்மா.

1011. உறுதியான நம்பிக்கை உயிரை ஓம்புகிறது.
ஐயப்பாடோ அழிவை உண்டுபண்ணுகிறது.

1012. நாளைக்குச் செய்வது என்பதை இன்றே
செய். இன்றே செய்வது என்பதை இப்பொழுதே
செய்.

1013. தற்பெருமையும் பேராசையும் பிடித்திருப்
பவனுக்குப் பதைபதைப்பும் அசாந்தியும் மிகவுண்டு.

1014. பல தடவைகளில் உண்மை கசக்கிறது.
பின்பு பொய்யோ தித்திக்கிறது. ஆனால் கசக்கும்
உண்மையானது தித்திக்கும் பொய்யினும் பெரியது.

1015. இவ்வுலகுக்குரிய பொருளோ பதவியோ வேண்டுமென்று பிரார்த்தனை பண்ணாதே. ஞானமும் பக்தியும் வேண்டுமென்று பிரார்த்தனை பண்ணு.

1016. சுவர்க்கமும் நரகமும் மனிதனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவைகள். ஆதலால் ஒருமனிதனுக்கு சுவர்க்கமாயிருப்பது மற்றொருவனுக்கு நரகமாகக் கூடும்.

1017. மெய்யறிவு ஓங்குமளவு பேரின்பம் அதிகரிக்கும்.

1018. எண்ணிப்பார்ப்பதற்குக் கருவியாயிருப்பது மொழி.

1019. உள்ளம் உருகிச் செய்யும் பிரார்த்தனைக்குச் சக்தி மிகவுண்டு.

1020. நல்லறிவைத் திரிவுபடுத்தினால் அது கபடமாய் மாறிவிடும்.

1021. பேரறிவு படைத்திருப்பவனே பொறை மிகவுடையவன் ஆகிறான்.

1022. அகமகிழ்ச்சியானது யாண்டும் உள்ளத்துக்கு இளமையூட்டுகிறது.

1023. உள்ளத்தினின்று உதிக்கும் உள்ளன்பை அருட்கவியையென்று கூறலாம்.

1024. சுவர்க்கம் நரகம் ஆகிய இரண்டுக்கும் இருப்பிடம் மனிதனுடைய மனதே.

1025. உலகுக்கு துரியோதயம் பயன்படுவது போன்று வாழ்க்கைக்குச் சிரிப்புப் பயன்படுகிறது.

1026. பிரீதி என்னும் பசும்புல் அன்பு நீர் பாயும் அருள் நிலத்தில் முளைத்து வளர்கிறது.

1027. தெய்விகத்தில் ஊறியுள்ளது இனிமை. மக்களுக்கு இன்பமூட்டும் இசைக்கு ஒப்பானது அது.

1028. ஒரு மனிதனுடைய மனத்தைப் புறவுலகுக்குப் படம் பிடித்துக் காட்டவல்லது அவனுடைய பேச்சு.

1029. பிரார்த்தனைகளுள் சிறந்தது பேரறிவில் ஊறியிருப்பதேயாம். பிரபஞ்சம் முழுதும் இப்பிரார்த்தனைக்குச் செவி சாய்க்கிறது.

1030. வயோதிகத்தில் ஏனைய அழகெல்லாம் மறைந்து போய்விடுகின்றன; ஆனால் நல்லொழுக்கம் என்னும் அழகே அப்பொழுது ஒங்கியிருக்க வேண்டும்.

1031. அச்சம் ஆபத்துக்களை வலிய வரவழைத்து விடுகிறது.

1032. அறிவாளனுக்குப் பொன்றாத பொக்கிஷமாயிருப்பது நல்லறிவு.

1033. உழைப்பின் மூலமாயன்றி ஒருவரும் இன்பத்தைப் பெறமுடியாது.

1034. இயற்கையை முறையாக ஆராய்பவன் படிப்படியாக ஈசனுடைய சன்னதி போய்ச் சேருவான்.

1035. உள்ளத்தில் எழும் எண்ணத்தை உலகுக்கு எடுத்து வழங்குதற்குக் கருவியாயிருந்து உதவுவது மொழி.

1036. வாழ்க்கையில் வாய்க்கும் நிகழ்ச்சிகள் அனைத்துக்கும் சாஷியாய் இருந்து பழகுவதே நல்ல மனநிலையாகும்.

1037. இறைவனிடம் நாம் நேரே பறந்து செல்லுதற்குச் சிறகாய் நம்மிடம் அமைந்திருப்பது சீரிய ஞானம்.

1038. நல்லெண்ணம் படைத்திருப்பவரே நெஞ்சம் நிறைந்து பொங்கித்ததும்ப நகைக்க வல்லவராகின்றனர்.

1039. மனிதன் எதைக்குறித்து மகிழ்வுறுகிறானோ அதினின்று அவனது தரம் அல்லது பண்பாடு வெளியாகிறது.

1040. பிணத்தைச் சுட்டுவிடுகிறோம், அல்லது புதைத்துவிடுகிறோம். அங்ஙனம் பயன்படாத பழைய கொள்கைகளைப் புறக்கணித்துவிடு.

1041. சூரியன் உதயமாகும் பொழுது பனி மறைந்து போய்விடுகிறது. மகிழ்வு மனத்தில் உதயமாகும் பொழுது மனக்கோணல் தானே மறைந்து போய்விடுகிறது.

1042. கூண்டைக் கலைத்துவிட்டால் பறவை வெளியே பறந்து போய்விடுகிறது. உடல் கூற்றை ஞானத்தால் கலைத்துவிட்டால் ஆத்மன் சிதாகாசத் திற்குப் பறந்து போய்விடுகிறது.

1043. பகுத்தறிவு ஓங்குமளவு பரமானந்தமும் ஓங்குகிறது.

1044. ஒரு நாட்டின் பண்பை அதன் மொழியி
னின்றி புரிந்துகொள்ளலாம்.

1045. அருள் மொழியொன்று யாண்டும் எளிதில்
அறிந்துகொள்ளக் கூடியதாம்.

1046. மனிதன் எதைச் சுவைக்கிறானோ அதி
னின்றி அவன் தரம் வெளியாகிறது.

1047. எரியும் தீயில் புகை கிளம்புகிறது. அதே
புறையில் இன்பங்களைத் தொடர்ந்து துன்பங்கள்
வருகின்றன.

1048. மனிதன் புரியும் சித்தியைப் பார்த்து
மயங்குபவன் உண்மையின் கண் நம்பிக்கை வைப்ப
வன் அல்லன்.

1049. ஓளவுதங்களில் உயர்ந்தது ஆனந்தம். அது
எளிதில் கிடைக்கக் கூடியது; துன்பநோயைத் தகர்க்க
வல்லது.

1050. யந்திரம்ஒன்று நன்கு இயங்குதற்கு அதற்கு
எண்ணெய் போடுகிறோம். வாழ்வு இனிது நடை
பெறுதற்கு மனிதன் மகிழ்ந்திருக்க வேண்டும்.

1051. தண்ணீரைப் பின்னுக்குத் தள்ளுவதால்
மனிதன் முன்னுக்கு நீந்துகிறான். உலகைத் துறந்து
பின்னுக்குத் தள்ளுவதால் மனிதன் முன்னேற்ற
மடைகிறான்.

1052. இறைவனை முற்றிலும் சார்ந்திருப்ப
வனுக்கு ஆசை ஒன்றுமில்லை. ஆதலால் தனது
எண்ணம் நிறைவேற வேண்டுமென்று அவன்
இறைவனிடம் பிரார்த்திப்பதில்லை.

1053. உலக துன்பங்களையெல்லாம் களைந்து விட்டு தெய்விக இன்பத்திலேயே திளைத்திரு. மற்ற உயிர்களுக்கு ஆறுதல் அளிக்கும் வல்லமை அப் பொழுது உனக்கு வந்துவிடுகிறது.

1054. மருந்து வாங்குதற்குப் பணம் உதவும்; ஆனால் அது ஆரோக்கியத்தைக் கொடுக்காது. மெல்லிய தலையணை வாங்குதற்குப் பணம் பயன்படும்; ஆனால் தூக்கத்தை வருவிப்பதற்கு அது உதவாது. நகை வாங்குதற்குப் பணம் பயன்படும்; ஆனால் அழகைப் பெறுதற்கு அது பயன்படாது.

1055. புண்பட்ட மனத்தைப் பண்படுத்த வல்லது ஏகாந்தம்.

1056. வாழ்வாங்கு வாழத் தெரியாதவனே துயருறுகிறான்.

1057. பக்தி யென்னும் சுடர்விளக்குக்கு எண்ணெய்யாக அமைவது பிரார்த்தனை.

1058. நெருக்கடி ஒன்றில் நேரும் நெஞ்சழுத்தத்தை நீக்கவல்லது நகைப்பு.

1059. சிந்தை வித்துக்கு ஒப்பானது; சொல் செடிக்கு ஒப்பானது; செயல் மலர்க்கு ஒப்பானது.

1060. ஒருவன் அடைந்துள்ள பண்பு எத்தகையது என்பது அவனுடைய பேச்சின் மூலம் வெளியாகிறது.

1061. கடவுளை அறிபவன் மிகப் பெரியவன் ஆகிறான். ஆயினும் அவன் அனைவர்க்கும் அடியவனாகத் தன்னை வைத்துக் கொள்கிறான்.

1062. அன்பு அளப்பரிய ஆற்றல் படைத்துள்ளது. பலருடைய வெறுப்பால் விளையும் கேடதனை ஒருவனுடைய உள்ளன்பு அகற்றிவிடும்.

1063. தோல் சட்டை தரித்திருக்கும் பாம்புக்குப் பாதரட்சை வேண்டியதில்லை. மனத்திருப்தி படைத்திருப்பவனுக்கு இடர் ஒன்றும் இல்லை.

1064. மிருதுவான செடியும் மலரும் உண்டாவதற்குக் கரடுமுரடான மண் துணைபுரிகிறது. கல் நெஞ்சத்திலும் மெல்லியல்பு தென்படுவதுண்டு.

1065. சுடர் விளக்குக் கவர்ச்சிகரமானது ஆனால் அதற்குக் கவர்ச்சிகரத்தைக் கொடுப்பவன் நீ. உன் உள்ளிருக்கும் கவர்ச்சிகரம் தெய்வத்திடமிருந்து வந்தது.

1066. உலகம் முழுதும் கண் பார்வைக்குள் அடங்கியிருக்கிறது. ஆனால் கண்ணுக்குள் ஒரு தூசியாகிலும் புகுந்துவிடலாகாது. அங்ஙனம் மனதில் உலகைப் பொருள்படுத்து; ஆனால் மனத்துக்குள் உலக ஆசை புகுந்துவிடலாகாது.

1067. அகமகிழ்ச்சியே முகமலர்ச்சியாக வடிவெடுக்கிறது.

1068. எண்ணம் என்னும் செடிக்கு எருவாயிருப்பது மொழி.

1069. பிறர்க்குத் தீங்கு செய்பவன் உண்மையில் தனக்குத்தானே தீங்கு செய்து கொள்கிறான்.

1070. அஞ்சுகிறவனுக்கு இறைவனுடைய அருளில் நம்பிக்கை வரவில்லை யென்பது வெளியாகிறது.

1071. வேற்றுமையுணர்வு பயத்தை உண்டு பண்ணுகிறது. ஒற்றுமையுணர்வு பயத்தைப் போக்குகிறது.

1072. துயரத்தை ஏற்றுக்கொள்ளத் தெரிந்து கொள்ளும் முறையைத் தெரிந்துகொள்வனுக்குத் துயரம் இல்லை.

1073. பகுத்தறிவைக்கொண்டு தெரிந்துகொள்ளாத வாழ்க்கைத் தத்துவங்களை மனிதன் துன்பப்படுவதன் மூலம் தெரிந்தே ஆகவேண்டும்.

1074. எண்ணுகிற எண்ணத்துக்கு ஒப்ப ஒருவன் மாறியமைகிறான். ஆதலால் கடவுளைப் பற்றிய எண்ணமே யாண்டும் வேண்டப்படுகிறது.

1075. மையலூட்டும் உலகப் பொருள்களைப் பாராதிருந்து பழகு; அது விஷயத்தில் நீ குருடன் போன்று ஆய்விடு. அப்பொழுது நீ இறைவனைக் காண்பாய்.

1076. தான் செய்த பாபத்தை ஒரு மனிதன் பிறர் கண்ணில் படாது மறைத்து வைக்கலாம்; ஆனால் தனது மனச்சாക്ഷியினின்று அதை மறைத்துவைக்க அவனுக்கு முடியாது.

1077. ஜீவர்களாகிய நாம் கடவுளின் சந்ததிகள் ஆகிறோம். அவருடைய பூரண ஆற்றல் நமக்குச் சொந்தம். ஆனால் நமது தகுதிக்கு ஏற்ற அளவிலே அந்த ஆற்றலைப் பயன் படுத்துகிறோம்.

1078. சிந்தையை அடக்கத் தெரியாதவன் வாழ்க்கைத் திட்டங்கள் பலவற்றைப் போடுகிறான். சிந்தையை அடக்கியவனோ ஏதேனும் ஒன்றை ஒழுங்காகச் செய்து முடித்துவிட்டுச் செயல்களை யெல்லாம் கடந்த பெருநிலை எய்துகிறான்.

1079. நல்வினையாற்றுதலில் யாண்டும் மகிழ்ச்சி மேலிடுகிறது.

1080. சுகமும் துக்கமும் அகங்காரத்தின் விளைவு. ஆத்மாவோ ஆனந்தசொரூபம்.

1081. மனத்தைத் தூயதாக்கியவனுக்கு மோக்ஷம் உள்ளங்கையிலுள்ள கனிபோன்றது.

1082. வெற்றியைக்குறித்து மகிழவும் வேண்டாம்; தோல்வியைக் குறித்து வருந்தவும் வேண்டாம்.

1083. தீமை என்பது ஒருவித நோய் பின்பு தீமையைக் குறித்துக் கவலைப்படுவது அதிலும் கொடிய நோய்.

1084. நாம் கொள்ளுகிற ஆசையே நாம் கொண்டுள்ள பரிபாகம் எத்தகையது என்பதை விளக்கி விடுகிறது.

1085. நல்லெண்ணத்தைச் செயலில் கொண்டுவர வேண்டும். அப்படிச் செய்யாதவனுக்கு உறுதிப்பாடு உண்டாவதில்லை.

1086. குழந்தை யொன்று நடக்கக் கற்றுக் கொள்வது போன்று மரணமுற்றகாலை அதை ஏற்க மனிதன் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

1087. நம்மிடம் வரும் விருந்தாளிகளுள் அச்சம் என்னும் விருந்தாளியே அதிகமான செலவுக்கு இடம் பண்ணிவைத்து விடுகிறான்.

1088. உலகனைத்துக்கும் பொதுவாயிருப்பது ஒரே வெட்டவெளி. அங்ஙனம் உயிர் அனைத்துக்கும் பொதுவாயிருப்பது ஒரே அறிவுவெளி--சிதாகாசம்.

1089. குழந்தை யொன்று எதைச் செய்தாலும் அதை மகிழ்வுடன் செய்கிறது. நல்ல காரியத்தில் நேர் மையுடன் இறங்கியிருப்பவன் அதை மகிழ்வுடன் செய்கிறான்.

1090. மற்றவர்களைவிட உன்னை உயர்ந்த வனாகவோ தாழ்ந்தவனாகவோ எண்ணவேண்டாம். எல்லாரையும் இறைவனுடைய பல்வேறு தோற்றங்கள் எனக் கருதிப் பழகு.

1091. சோம்பேறிக்கும் சுயநலக்காரனுக்கும் மெய்ஞ்ஞானம் வாய்க்காது.

1092. உலகெங்கும் வியாபித்திருக்கும் பேருயி ருடன் ஒன்றித்திருந்து பழகு.

1093. சிந்தித்துப் பார்க்கிறவனுக்கு தத்துவம் விளங்குகிறது. தத்துவம் விளங்கினால் அமைதியுண் டாகிறது.

1094. தூய வெள்ளை வஸ்திரத்தில் சாயம் நன்கு ஏறுகிறது. அங்ஙனம் தூயமனத்தில் பகவத் விஷயம் நன்கு ஏறுகிறது.

1095. தும்நிலை எதுவாயினும் நமது நலத்துக்கு நாம் அதைப் பயன்படுத்த வேண்டும். தும்நிலையின் போக்குக்கு நாம் அடிமைப்படலாகாது.

1096. உடலை நன்கு பயன்படுத்து. ஆனால் உன் வாழ்க்கைக்கு அதை நடுநாயகமாகக் கொள்ளாதே. உன் அமைப்பில் உடல் முற்றும் நிலையற்றது.

1097. உணவை ஒருவன் தனக்குத்தானே உண்டு செமிப்பதுபோன்று தானே எண்ணிப்பார்த்து நல்ல கருத்துக்களை ஓர்மைப் படுத்தவேண்டும்.

1098. அண்டங்களின் இயக்கங்களில் ஒழுங்குப் பாடும் ஒற்றுமையும் உண்டு. அங்ஙனம் உனது எண்ணங்களில் ஒழுங்குப்பாடும் அமைதியும் இருக்கட்டும்.

1099. வினைப்பயனை விதியென்றும் ஊழ் என்றும் மாந்தர் மொழிகின்றனர். ஆனால் புதிய வினையினால் பழைய வினையின் வேகத்தைத் தடுக்கலாம், அல்லது மாற்றலாம், அல்லது தணிக்கலாம்.

1100. தியானம் பண்ணுதல் என்னும் ஏணிப் படியில் மனிதன் ஏறிப்பழகவேண்டும். மண்ணுலகினின்று விண்ணுலகை எட்டுதற்கு அது உதவும். பொய்யைத் தவிர்த்து மெய்யை அடைதற்கு அதுவே வழி.

1101. மரத்தின் உச்சியில் ஒரு சிறுகிளையின் மீது உட்கார்ந்திருக்கும் பறவையானது மரக்கிளையைச்

சார்ந்திருப்பதை விட அதிகமாகத் தன் சிறகைச் சார்ந்திருக்கிறது. மானுடா, நீ உலகத்தவரைச் சார்ந்திருப்பதைவிட அதிகமாக உனது சுயப்பிரயத்தனத்தைச் சார்ந்திரு.

1102. எண்ணம் மாறுதற்கு ஏற்ப மனிதன் மாறி விடுகிறான்.

1103. எண்ணத்துக்குப் புறம்பாகப் புறவுலகம் என்பதொன்று இல்லை.

1104. நேரான எண்ணமும் உயர்ந்த உணர்வும் உள்ளத்தை அழகுபடுத்துகின்றன.

1105. எதைக் கையாண்டாலும் அதனிடத்து அழகைத் தோற்றுவிப்பது கலைஞானம்.

1106. அகங்காரத்தை அகற்றியவர்கள் வாயிலாகவே அரும்பெரும் காரியங்கள் நிகழ்கின்றன.

1107. அமைதி என்னும் கப்பல் ஏறிப் போகிறவன் மெய்ஞ்ஞானம் என்னும் துறைமுகத்தைச் சென்றடைவான்.

1108. மொழியும் எண்ணமும் இணை பிரியாதவைகள். மொழியினின்று எண்ணமுடியாது; எண்ணாததை மொழியமுடியாது.

1109. துன்பத்தைத் தவிர்த்து இன்பத்தில் நிலைத்திருப்பதற்கு வழியொன்று உண்டு. மனமடங்கியிருப்பதே அதற்கு உற்ற உபாயம்.

1110. பிறருடைய கண்கொண்டு நாம் புறப் பொருளைக் காண்பதில்லை. நூல் கொண்டும்

ஆசாரியனைக்கொண்டும் நாம் ஆத்மதர்சனம் பெறுவ நிலை. ஆத்மாவே ஆத்மாவைக் காண்கிறது.

1111. குழந்தையின் உள்ளத்தில் தீமையில்லை. ஆதலால் அது புறவுலகில் தீமை காண்பதில்லை. புறவுலகில் தீமை காண்பவன் முதலில் தீமையைத் தன் உள்ளத்தில் நிலைநாட்டியாகவேண்டும்.

1112. பொருத்தமான இடத்தில் பொருத்தமாகச் செய்யப்படும் செயல் நலமெனப்படுகிறது. அதே செயல் பொருத்தமற்றவிடத்தில் பொருத்தமற்ற முறையில் செய்யப்படுமாகில் அது தீமையெனப்படுகிறது.

1113. பூஜ்யத்துக்குத் தன்னளவில் மதிப்பில்லை. ஆனால் ஓர் இலக்கத்தைப் பின்பற்றும்போது அதற்கு மதிப்பு வந்துவிடுகிறது. உயிர் ஒன்று எந்த இலட்சியத்தைச் சார்ந்ததோ அதற்கேற்ற மதிப்பை அது பெறுகிறது.

1114. நாம் கொள்ளும் ஆசைகளே நாம் படும் துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணமாகின்றன.

1115. மட்பாண்டங்கள் அனைத்தும் மண் மயம்; அறியப்படுபொருள்கள் அனைத்தும் அறிவு மயம்.

1116. எண்ணத்துக்கு அன்னியமாக உலகம் இல்லை. மூவுலகும் மனிதனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவைகளே.

1117. மக்கள் நிலைக்கு கீழே இறங்கி வர தெய்வம் துணிந்திருப்பதால் தெய்வநிலைக்கு மேல் நோக்கிப் போக நாம் துணிவோமாக.

1118. துரியனிடத்திருந்து சந்திரன் ஒளியைப் பெறுவதுபோன்று உயிர்கள் அனைத்தும் பரமாத்மா விடமிருந்து தத்தம் ஒளியைப் பெறுகின்றன.

1119. தாய்ப்பால் உண்பது குழந்தைக்குத் தகும்; ஆனால் அது முதியோன் ஒருவனுக்குத் தகாது. அறிவில் முதிர்ந்தவன் லட்சியத்திலும் முதிர்ந்தவனாக இருக்கவேண்டும்.

1120. வினைப்பயன் காகிதத்தில் அச்சடித்த நாணயம் போன்றது. நாம் தரும் மதிப்புக்குமேல் காகிதப் பணத்துக்கு மதிப்பில்லை. வினைப்பயனுக்கு நாம் தருகிற அளவுக்குமேல் மதிப்புஇல்லை.

1121. கனவில் நாம் பெற்ற செல்வம் விழிப்பில் மறைந்துபோய்விடுகிறது. விழிப்பில் நாம் கையாளும் தங்கமும் வெள்ளியும் உறக்கத்தில் மறைந்துபோய் விடுகின்றன. இவ்விரண்டினுள் நிலைத்திருப்பது எது என்பது கேள்வி.

1122. எதிரி ஒருவன் உன்னைக் கொல்ல வருவதாகக் கனவு காண்கிறாய். உண்மையில் உன்னைக் கொல்லவந்தது எதிரி வடிவெடுத்திருந்த உனது மனதே யாம். மனதைப் பண்படுத்தியவனுக்குக் கனவிலோ அல்லது நனவிலோ எதிரி யாருமில்லை.

1123. தற்பெருமை படைத்துள்ள ஒருவனைப் பிறர் தூற்றினால் தன்மீது பிறர் பொறாமைப்படுகிறார்கள் என அவன் பொருள்படுத்துவான். பக்தன் ஒருவனைப் பிறர் தூற்றினால் பகவான் தனது தரத்தைப் பிறர் மூலம் சோதிக்கிறார் என அவன் பொருள்படுத்துவான்.

1124. ஒருமுகப்பட்ட மனமுடையவர்களுக்கு அறிவும் ஆற்றலும் தாமாகவே ஓங்குகின்றன.

1125. நமக்குக் கட்புலனாகின்ற அனைத்தும் நமது மனத்தினால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவைகளாம்.

1126. தனக்கும் தெய்வத்துக்கும் இடையில் உள்ள ஒற்றுமையை உணர்ந்திருப்பது ஞானம்.

1127. உடலின் புல்லிய இயல்புகளுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பவன் உயர்ந்த வாழ்வுக்கு உதவான்.

1128. ஒருவன் தன்னை உலகுக்கு உரியவன் ஆக்குமளவு உலகம் அவனுக்கு உரியதாகிவிடுகிறது.

1129. கணப்பொழுதைக் கல்பகாலமாக்க வல்லதும், கல்பகாலத்தைக் கணப்பொழுதாக்க வல்லதும் மனது.

1130. யாண்டும் தனக்குச் சொந்தமாயுள்ள ஆனந்தத்தைப் பாழ்படுத்துவதே மனிதன் செய்யும் குற்றங்களுள் பெரிய குற்றமாகும்.

1131. ஆயுட்காலம் முழுதிலும் ஆகக்கூடிய அனுபவத்தைக் கனவில் ஒரு நொடிப்பொழுதில் பெற்றுவிடலாம். கனவுக்குரிய சிறப்பு இதுவேயாம்.

1132. நிறைவாழ்வு முடிவுறுங்கால் ஒரு மனிதன் அதைப்பற்றிக் கொள்ளும் கொள்கையை நீரினுள் மூழ்கிமாய்பவன் ஒரு நொடிப்பொழுதில் கொள்கிறான்.

1133. அனைத்தையும் மாற்றியமைப்பது இயற்கையின் செயல், உனது உடலிலும் உள்ளத்திலும் உண்

டாகிற மாறுதல்களைத்தடுக்க மானுடா, உனக்கு இயலாது.

1134. நல்ல வித்து ஒன்றின் வளர்ச்சிக்குத் தேவையாயிருக்கும் நிலத்தையும் நீரையும் காற்றையும் வெளிச்சத்தையும் இயற்கை நல்கி விடுகிறது. சமூகத்துக்குப் பயன்படும் வேலைத்திட்டத்துக்கு வேண்டிய வசதிகளையும் இயற்கை இனிது அளித்து விடுகிறது.

1135. கடவுள் நம்பிக்கை வைத்திருப்பவனுக்கு உயிர் நாடியாயிருப்பது பிரார்த்தனை.

1136. ஒருவனுடைய மனத்தை அவனுடைய பேச்சே படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

1137. தகுந்த முயற்சியால் மனிதன் மண்ணுலகில் எதை வேண்டுமானாலும் சாதிக்கலாம்.

1138. வினையும் அவ்வினைப்பயனும் ஒன்றே. தீவினைப்பயன் துன்பமாக வடிவெடுக்கிறது.

1139. நிழலானது உடலைச் , சார்ந்திருக்கிறது; அதேவிதத்தில் சொல்லானது செயலைச் சார்ந்திருக்கிறது.

1140. உன் உள்ளத்தை ஒழுங்குபடுத்து. பின்பு காட்டில் வாழும் விலங்குகளும் உன்னோடு ஒத்து வாழ முன்வரும்.

1141. எதைக்குறித்து நாம் அஞ்சுகிறோமோ அதற்கு அச்சத்தின் மூலம் வரவேற்பையும் நாம் கொடுத்துவிடுகிறோம்.

1142. சந்திரனை ஒவ்வொருவனும் தானே பார்த்துத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். பரமாத்ம தரிசனமும் அத்தகையதே.

1143. நம்மை ஆசீர்வதிக்கும் கை இறைவனுடையது; நம்மை அடிக்கும் கை இறைவனுடையது; இவ்வுண்மையை பக்தன் அறிகிறான்.

1144. பழவினைப்பயனைப் பொறுமையுடன் சகித்துக் கொண்டிருப்பதைவிடப் புதிய வினைப் பயனை ஊக்கத்துடன் உண்டுபண்ணுவது மேலானது.

1145. தலைச்சுமையை ஒருவர் பொருட்டு இன்னொருவர் எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் மனக் கவலையை ஒருவர் பொருட்டு இன்னொருவர் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது.

1146. சமயக் கோட்பாடுகளைப் பற்றிப் பேசுவது எளிது. ஆனால் அவைகளைப் பழக்கத்தில் கொண்டுவருவது மிகக் கடினமானது. அவைகளைப் பழக்கத்தில் கொண்டு வருபவனே சான்றோன் ஆகிறான்.

1147. நகைப்புக்கு நிகரான மருந்து இல்லை.

1148. முகமலர்ச்சி ஆரோக்கியத்தின் அறிகுறியாம்.

1149. இச்சா சக்தியின் ஸ்தூல தோற்றத்தை உடல் என்கிறோம்.

1150. நோயை உண்டுபண்ணுவது மனம்; பின்பு நோயை நீக்கவல்லதும் மனதே.

1151. எண்ணத்தின் உயர்வுக்குஏற்பத் தொடுத்த கருமம் நன்கு நிறைவேறப்பெறுகிறது.

1152. மனத்தைத் தூயதாக்குவது எதோ அது மெய்ஞ்ஞானம், மற்றதெல்லாம் வெறும் ஞானம்.

1153. அச்சம், சினம், பொறாமை, சகிப்பின்மை ஆகியவைகள் நோயின் சிருஷ்டிகர்த்தாக்கள் ஆகும்.

1154. பிறரை மகிழ்விப்பதற்கு வீணை வாசிக் கலாம். ஆனால் தன்னை மேலோன் ஆக்குதற்கு அது உதவாது;

1155. தனது மனதைக் கட்டியாளுபவன் தனது ஜீவிதத்தை வேண்டியவாறு திருத்தியமைத்துக் கொள்ள வல்லவனாகிறான்.

1156. தான் முன்செய்த வினையில் மனிதன் தனக்குத் தானே போட்டுக்கொண்ட முட்டுக்கட்டை யானது இன்று விதி அல்லது ஊழ் என்று பெயர் பெறுகிறது.

1157. மருந்து என்று சொன்னால் நோய் போகாது; நோயைப்போக்க மருந்தை உண்ண வேண் டும். கடவுளே என்று வாயால் சொன்னால் போதாது; கடவுளை அடைந்தாக வேண்டும்.

1158. மனிதன்மீது சொரியும் பொருள் சேராத புகழானது பொய்ம்மை பேசுதலிலும்பொல்லாதது.

1159. பொருள் மிகப் படைத்திருக்க விரும்பு பவனே உலோபம் எண்ணும் பாபத்தைப் பெருக்கு கிறான்.

1160. பேச்சு மிகப் பேசுகிறவர்களுக்குச் சிந்தித்துப் பார்க்கும் திறன் தானாகக் குறைந்துபோய்விடுகிறது.

1161. இன்புற்றிருப்பவன் இறைவனுக்குப் பக்கத்தில் வருகிறான். துன்புற்றிருப்பவன் இறைவனுக்குப் புறம் போகிறான்.

1162. கல் நெஞ்சம் படைத்திருப்பவன் பிறர்க்குத் தீங்கு செய்கிறான். மெலிந்துகிடப்பவனும் பிறர்க்குத் தீங்கு செய்கிறான்.

1163. மன்னித்துவிடுவது மெலிந்திருப்பவனுக்கு ஆபரணமாகாது. வலிவு படைத்திருப்பவனுக்கே அது ஆபரணமாகிறது.

1164. சாஸ்திரங்களில் சொல்லியுள்ள உண்மைகளைச் சரியாக ஆராய்ச்சி பண்ணுகிறவனுக்குப் பகுத்தறிவு ஓங்குகிறது; உள்ளத்தினுள் அவ்வுண்மைகள் ஒளிர்கின்றன.

1165. மிகச் சிறுசெயலையும் முழு மனத்தோடு கூடிச் செய்; அதைத் திறம்படச் செய்; அதை ஒழுங்காகச் செய்து முடி. நீ மேலோன் ஆவதற்கு அதுவே உற்ற உபாயம்.

1166. இனிய செயல்களுள் சின்னஞ் சிறியவைகளாயிருப்பவை வாழ்க்கைக்குச் சுவையளிக் கின்றன; பெரியவைகளாயிருப்பவையோ வாழ்க்கையை உயர்த்துகின்றன.

1167. உலகில் தோன்றிய மேலோர் அனைவரும் ஊரார் உதவியைச் சார்ந்திருந்தவர் அல்லர். உண்மை

யைச் சார்ந்தமையால் அவர்கள் உறுதி மிகப் படைத் திருந்தனர். பின்பு ஊரார் அவர்களைப் பின்பற்ற வேண்டியதாயிற்று.

1168. பேச்சில்லாது உள்ளத்தின் உணர்வைக் கொண்டு ஒருவன் பிரார்த்தனை பண்ணுகிறான். மற்றொருவனுக்கோ பிரார்த்தனை யென்னும் சொல்லை ஓயாது சொரிவதல்லாது உள்ளத்தில் உணர்வு ஒன்றும் உண்டாவதில்லை. உள்ளத்தில் உணர்வு உடையவனே உண்மையில் பிரார்த்தனை பண்ணுகிறான்.

1169. நல்லறிவைப் புகட்டுதற்கு நல்ல ஆசானாயிருப்பது துன்பம்.

1170. மனிதன் செய்த தீங்கு துன்பமாக அவனிடத்துப் பிரதிபலிக்கிறது.

1171. நெடுங்காலம், குறுகிய காலம் என்பதெல்லாம் அவரவர் மனநிலையைப் பொறுத்ததாம்.

1172. நன்கு கழித்த நாள் நல்ல தூக்கத்தைக் கொண்டுவருகிறது. நன்கு வாழ்ந்த வாழ்வு துன்பம் கலவாத மரணத்தைக் கொண்டுவருகிறது.

1173. தத்துவ விசாரத்தில் மேல் நோக்கிப் போயிருப்பவன் கனவைப் போன்றே நனவும் நிலையற்றது என்பதை அறிந்துகொள்கிறான்.

1174. மரணத்தைப் பற்றிய அச்சமே நாம் எப்படியாவது உயிர் வாழ்ந்தாக வேண்டும் என்னும் முயற்சியின்கண் நம்மைத் தூண்டுகிறது.

1175. தக்கமுறையில் உடையணிந்து கொள்
பவனைக் குளிர் தாக்காது. தக்கமுறையில் தனது
மனத்தை வைத்திருப்பவனைப் பிறருடைய அவதூறு
தாக்காது.

1176. நீந்தத் தெரியாதவன் நீரினுள் வீழ்ந்து விட்
டால் அவன் செய்கிற முறைதவறிய முயற்சியே
அவனை மூழ்கச் செய்து விடுகிறது. அமைதியாகக்
கிடப்பானாகில் அவன் மேலே மிதப்பது திண்ணம்.
முறைதவறிய முயற்சியினாலேயே வாழ்வு என்னும்
கடலில் பலர் மூழ்கிப் போகின்றனர்.

1177. மரத்தில் இருக்கும் பழங்களில் பல சுவை
நிறைந்தவை போன்று தென்படுகின்றன; ஆனால்
வாயில் வைத்துப் பார்த்தால் அவை கசக்கின்றன.
நாம் ஆசைப்படுபவைகளில் பல இனியவை போன்று
தென்படுகின்றன; ஆனால் கைக்குக் கிட்டியபின்பே
அவைகள் இன்னாதவைகள் என்பது புலனாகும்.

1178. ஓவியமானது மொழியைப் புறக்கணித்த
கவிதையாகத் திகழ்கிறது.

1179. சிறு நெறியைக் கையாண்டு பெரிய
குறியை அடைந்துவிட முடியாது.

1180. எண்ணியதை எண்ணியாங்கு எய்துகிற
திறமை தூய மனத்துக்கு வருகிறது.

1181. தவிர்க்கமுடியாத முறையில் துன்பம் மனி
தனுக்குப் பாடம் புகட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

1182. செல்வத்தைப் பாதுகாத்து வைத்திருப்
பவனுக்கு அது சொந்தமல்ல; அனுபவிப்பவனுக்கே
அது சொந்தம்.

1183. விஷம் தீண்டப்பெற்ற தேகத்துக்கு ஆரோக் கியமில்லை. அஹங்காரம் தீண்டப் பெற்ற ஆத்ம சாதகனுக்கு முக்தியில்லை.

1184. விருப்பத்துடன் வேலை செய்பவனுக்கு நேரம் பறந்தோடுகிறது. வேலையில் விருப்பமில்லாத வனுக்குப் பொழுது போகமாட்டேனென்கிறது.

1185. எவ்வளவு முயன்றாலும் அலையானது கடலுக்கு அன்னியமாவதில்லை. மனிதன் எவ்வளவு முயன்றாலும் அவன் கடவுளுக்கு அன்னியமாவ தில்லை.

1186. தூய காட்சி, தீய காட்சியாகிய யாவும் இவ்வுலகில் உண்டு. இவைகளுள் யார் எதைக் காணத் தகுதியுடையவராய் இருக்கிறாரோ அதையே அவர் காண்கின்றார்.

1187. உயிர்கள் யாவும் ஓயாது மரணத்தை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் அவை கள் வாழ முயன்று கொண்டிருக்கின்றன வென்று நமக்குத் தோன்றுகிறது.

1188. தூரிய வெளிச்சம் வரும்பொழுது ஒவ் வொரு பொருளும் உள்ளபடி விளங்குகிறது. மனிதன் அருளுக்குப் பாத்திரமாகும் பொழுது தனது குறை களை அவன் நன்கு உணர்கிறான்.

1189. கனவு காணும்பொழுது நமது மனதே புறவுலகம் ஒன்றைப் படைத்துக் கொள்கிறது. அங்ஙனம் ஹிரண்யகர்ப்பன் என்னும் பெரிய மனம் படைத்திருப்பதே நாம் அனைவரும் காணும் பிர பஞ்சம்.

1190. சோராதிருந்து பழகுமளவு மனபரிபாகம் உண்டாகிறது.

1191. பாபம் செய்கிறவனுக்கு உடனடியாகக் கிடைக்கும் தண்டனை பயம்.

1192. அறிவுக்கு எட்டாததனுள் அன்பு ஊடுருவிப் பாய்ந்து பார்க்க வல்லதாகிறது.

1193. மனிதனைத் திரும்பத் திரும்பப் புண்படுத்துவது அவனுடைய மனதேயாம்.

1194. வாழ்வைப் பற்றிய கலைக்குத் தத்துவ தர்சனம் என்னும் பெயர் வழங்குகிறோம்.

1195. வாழ்வைப் பௌதிக உடலில் அடக்கி வைப்பதாலேயே நாம் மரணத்துக்கு ஆளாகிறோம்.

1196. சேர்ந்திருந்து செயல் புரிவதை மனிதன் எறும்பிடத்திருந்து கற்றுக் கொள்ளட்டும்.

1197. உள்ளது ஒன்று. ஊனக்கண்கொண்டு காணுங்கால் அது உலகம். ஞானக்கண்கொண்டு காணுங்கால் அது கடவுள்.

1198. தேனீக்கள் இருள்தழ்ந்த அடைகளுள் வேலை செய்கின்றன. உயர்ந்த எண்ணங்கள் அமைதியான உள்ளத்தில் உருவெடுக்கின்றன.

1199. இப்பிரபஞ்சத்தில் ஓர் உயிர் இருந்தாலும் அதன் மூலம் தான் வாழ்ந்திருப்பதை சுவானுபூதியில் உணர்பவனே மரணத்தை வெல்லுகிறான்.

1200. தியானம் பண்ணும் பொழுது உன்னிடம் உள்ள அமைதி, பேசும்பொழுதும் நடமாடும் பொழுதும், செயல் புரியும் பொழுதும் இருக்கட்டும்.

1201. நமது வாழ்வை நாம் மற்றவர்களிடத்திலும், பிரபஞ்சத்திலுள்ள அனைவரிடத்திலும், வியாபகப்படுத்தும் பொழுதே நாம் வாழ்வாங்கு வாழ்பவர் ஆகிறோம்.

1202. கடவுளைப் புகழ்ந்து பேசுவது நன்று; பேசாது மௌனமுற்றிருப்பது அதிலும் நன்று. ஏனென்றால் மௌன வேளையிலேயே கடவுளுக்கு நமக்குமுள்ள தொடர்பு நமக்கு நன்கு விளங்குகிறது.

1203. இறைவனிடமிருந்து புறம் போவதைப் பாபம் என்கிறோம்.

1204. நலன் ஒன்றே நிலைத்திருக்கிறது. நலனையே யாண்டும் நாடிப்பழகு.

1205. கடலைப் புகழ்ந்து பேசு; ஆனால் நீ நிற்கவேண்டிய இடம் நிலம்; கடல் அல்ல.

1206. திறமை படைத்திருப்பவனே பிறரிடமுள்ள திறமையைப் பாராட்டுகிறான்.

1207. மௌனம் என்னும் கோயிலினுள் உனது தூய எண்ணங்களைப் பிரதிஷ்டை பண்ணிவை.

1208. தொடுத்த கருமத்தை இடையறாது செய்து கொண்டிருப்பவனுக்கே மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது.

1209. ஆழ்ந்த எண்ணம் காந்தத்திலும் வலியது. விரும்பியதை அது தனக்குச் சொந்தமாக்கிக்கொள்கிறது.

1210. நம்மைப் பற்றிய எண்ணங்களையெல்லாம் ஒழிக்கும் பொழுதே நமக்கு நலனும் நல்வாழ்வும் வாய்க்கின்றன.

1211. உடலுக்கு விளக்காயிருப்பது கண், நேர்மையுடைத்திருப்பவன் உடல் முழுதுக்கும் கண் வெளிச்சம் கொடுக்கிறது.

1212. முயற்சியானது எறும்பு ஊர்வது போன்று முன்னேறுவதுமுண்டு; மனோவேகத்தில் அது முன்னேறுவதுமுண்டு.

1213. தன் தாயின் திருவடிகளில் முத்தமிடுபவன் அப்படி முத்தமிடும் பொழுதே சுவர்க்கத்தை அடையப் பெறுபவன் ஆகிறான்.

1214. முறையாகப் பேசத் தெரியாதவனே பிறரைப் பகடி பண்ணுகிறான். முறையாகப் பேசத் தெரிந்தவன் நல்ல பேச்சைக் கோண்டே பிறரை மடக்கிவிடுகிறான்.

1215. போலிப்பட்டு பல தடவைகளில் அசல் பட்டைவிட அதிகம் பளபளப்பு உடையதாயிருக்கும். அதேவிதத்தில் போலிச் சமயாச்சாரி மெய்ஞ்ஞானியை விட அதிகம் பகட்டு உடையவனாயிருப்பதுண்டு.

1216. சொன்ன சொல் தவறாதவன் வீரன்.

1217. நல்லது மனத்தை அழகுபடுத்துகிறது.

1218. பண்பட்டவன் தன் திறமையை விளம்பரப்படுத்துவதில்லை.

1219. கொதிப்பு உள்ளத்தில் குடிகொண்டிருக்கும் போது பகுத்தறிவு பறந்தோடி விடுகிறது.

1220. மனிதன் தன்னை முற்றிலும் அறிந்து கொள்ளாதற்குத் தனது மூலத்தையே அறிந்தாக வேண்டும்.

1221. குறைந்த செல்வம் படைத்திருப்பவன் ஏழையல்ல. அதிக ஆசை படைத்திருப்பவனே ஏழை.

1222. நல்வினையாற்றுமளவு ஒருவன் உள்ளத் தினுள் உறுதிபெறுகிறான். தீவினையோ உள்ளத்தைக் குலைக்கிறது.

1223. எதன் மீது உன் சிந்தையை ஒருமுகப் படுத்திச் செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறாயோ அதை நீ அடையப்பெறுகிறாய்.

1224. இன்பம் உன்னை வந்து சேர்வதில் கருத்து வைக்காதே. அது ஏன் உன்னை விட்டுப்போகிறது என்பதை எண்ணிப்பார்.

1225. உனது வாழ்வின் இறுதிநாள் இன்று வந்துவிட்டது என வைத்துக்கொண்டு நீ செய்ய வேண்டியதைச் செய்துமுடி.

1226. வயதை முன்னிட்டுப் பெரியவர் ஆவது சிறந்தது. மனப்பான்மையை முன்னிட்டுப் பெரியவர் ஆவது அதிலும் சிறந்தது.

1227. கடவுளை அடைதற்கான மார்க்கங்களுள் மௌனம் மிக முக்கியமானது. ஆத்மசாதகர்கள் அனைவரும் அதைப் பழகிவர வேண்டும்.

1228. மனநிலைக்கு ஏற்பக் கால அளவை மாறு கிறது. ஓராயிரம் ஆண்டை ஒரு நொடிப் பொழுது ஆக்குவது ஒருவித மனநிலை. நொடிப் பொழுதை ஓராயிரம் ஆண்டு ஆக்குவது மற்றொருவித மனநிலை.

1229. தோல்வியுறுவது குற்றமாகாது. தகாததைச் செய்வதே குற்றமாகும்.

1230. துன்பத்துக்குப் பிறப்பிடம் ஆசை; இன்பத் துக்குப் பிறப்பிடம் நிராசை.

1231. பகுத்தறிவு உன்னை ஆளட்டும்; ஆனால் பசி உனக்கு அடிமையாயிருக்கட்டும்.

1232. எண்ணத்தில் வளர்ச்சியடையாதவன் வாழ்க்கையில் முன்னேற்றமடையான்.

1233. பேசுபவர்க்கெல்லாம் நீ காது கொடு; ஆனால் எல்லார்க்கும் நீ வாய் கொடுக்கவேண்டாம்.

1234. ஒருவன் புரிகின்ற செயலினின்று அவன் எத்தகைய எண்ணங்களையுடையவன் என்பது வெளியாகிறது.

1235. வெறும் உழைப்புக்கு உரிய இடம் தொழிற்சாலை; அருளோடு நிறைந்த உற்சாகம் ஊட்டவல்ல இடம் இல்லம்.

1236. மனிதனுடைய பரந்த பேரியல்பைக் குறுகியதாக்குவது எதோ அது கேடு. என்றும் பாபம் என்றும் பகரப்படுகிறது.

1237. விசாரித்துப் பார்த்து உண்மையை ஓர்ந்து கொள்ள இயலாதவனுக்கு முனிவர்கள் எல்லாரும் ஒன்று கூடியும் ஞானத்தை நல்கமுடியாது.

1238. மானுடவர்க்கத்துக்குச் சான்றோர் செய்யும் அரும்பெரும் பணிக்குக் கைம்மாறு கிடையாது. கைம் மாறு கொடுக்க யாருக்குமே இயலாது.

1239. முப்பத்துமூக்கோடி தேவர்களின் அனுக் கிரகத்தை நாடுகிற நீ உன் மனத்தின் அனுக்கிரகத்தை நாடாவிடில் ஒரு நலனையும் அடைய மாட்டாய்.

1240. பயிர் பச்சைகளின் செழிப்புக்கு நிலவளம் மூலகாரண மாயிருப்பது போன்று மனிதனுடைய மேன்மையனைத்துக்கும் மூலகாரணமாயிருப்பது தன்னடக்கம்.

1241. ஜீவபோதத்தை பலிகொடுத்தாலொழிய பரபோதத்தைப் பெற முடியாது.

1242. பேச்சு காலத்தில் அடங்கியிருக்கிறது. மௌனமோ காலத்தைக் கடந்துள்ளது.

1243. தோல்வியை மகிழ்வுடன் ஏற்றுக்கொள்ள இயலாதவன் வெற்றிக்குத் தகுதியுடையவன் அல்லன்.

1244. மாம்பழம் சிறிது சிறிதாகப் பழுப்பது போன்று மனதானது இடையறா விசாரத்தால் பரிபாக மடைகிறது.

1245. ஆசையற்றிருக்கும்பொழுது துன்பம் தருகிற அதேபொருள் ஆசையற்றிருக்கும்பொழுது இன்பம் தருகிறது.

1246. ஐம்பொறிகளின் மூலம் அடையப்பெறும் இன்பங்களை ஒதுக்குமளவு மனிதனுக்குப் பேராற்றல் உண்டாகிறது.

1247. ஈசனுடைய பெருந்திட்டம் நடைபெறு தற்கு அவரிடம் வெறும் கருவியாயிருந்து வினை யாற்றுபவன் ஜீவன் முக்தன்.

1248. தனக்கு ஒன்றும் வேண்டாமென்று அனைத் தையும் விட்டுவிடுபவனுக்குக் கடவுள் தம்மையே கொடுத்துவிடுகிறார்.

1249. உனக்கு எதுவேண்டுமோ அதை உலகுக்கு எடுத்து வழங்கு. உன்னால் பிறர்க்கு வழங்கப்படுவதே உன்னிடத்து நிலைத்திருக்கும்.

1250. நல்ல விவேகமுடையவர்களுக்குப் பரம் பொருளைப்பற்றிய அனுபூதி கிட்டுகிறது. விவேக மில்லார்க்குத் தவத்தாலும், தீர்த்தங்களாடுவதாலும், கிரியைகளாலும் அந்த அனுபூதி கிட்டாது.

1251. பாதரசை போட்டுக்கொண்டிருப்பவன் முள்ளின் மீது கவலையற்று நடப்பதுபோன்று மனத் தைவென்ற சான்றோன் துன்பம் நிறைந்துள்ள உலகில் துயரத்தில் தட்டுப்படாது வாழ்ந்திருக்கிறான்.

1252. ஏழையாயிருக்கத் தெரிந்து கொண்டவனுக் குப் பணம் தீங்குசெய்யாது.

1253. மௌனமுற்றிருப்பவர்களே உலகை மேலானதாக மாற்றியமைக்கின்றனர்.

1254. உள்ளம் தூயதாகும்பொழுது வாழ்வில் திண்டாட்டம் ஒன்றும் உண்டாவதில்லை.

1255. மனப் பண்பாடு அடையாதவனுக்குப் பொருட்செல்வம் வெறும் தலைச்சுமையாம்.

1256. ஒருவன்கெட்டவனாயிருந்தால் உலகம்முழுதும் அவனுக்குக் கெட்டதாகக் காட்சிகொடுக்கும்.

1257. பாரமார்த்திகப் பெருவாழ்வில் பந்தபாசத்துக்கு இடமில்லை. அது சுதந்திரத்தில் நிலைத்திருக்கிறது.

1258. நம்மைத் தொடர்ந்து நிழல் வருவது போன்று உலக இன்பத்தைத் தொடர்ந்து துன்பம் வருகிறது.

1259. மனத்தில் தரித்திரம் நிறைந்திருப்பவனைச் சுவர்க்கத்தில் வைத்தாலும் அவன் வறுமை அவனை விட்டுப்போகாது.

1260. நமது தேவைகளே நமது சுவர்க்கத்தைச் சிருஷ்டிக்கின்றன. தேவைகள் மாறும்பொழுது சுவர்க்கமும் நமக்கு மாறிவிடுகிறது.

1261. சுயநலத்தினின்று விடுதலையடைந்திருப்பவன் மகிழ்வுடனும், அமைதியுடனும் தனக்கு வாய்க்கும் கடமையைச் செய்துமுடிக்கிறான்.

1262. கைம்மாறு கருதாத அன்பு, இடர்ப்படுதற்கிடையிலும் மிளிர்கிற அன்பு, தாக்குபவர்கள் மீதும் தயங்காது செலுத்துகிற அன்பு--இத்தகைய அன்பும் தெய்வமும் ஒன்றே.

1263. மேலோரது மேன்மையில் ஆடம்பரம் இல்லை. அன்னவர் அமைதியாக அரும்பணியாற்றுகின்றனர். தங்கள் பணியைப் பிறர் அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் நாடுவதில்லை.

1264. நிறையன்பில் நிறையமைதி நிலவுகிறது.

1265. கொல்லென்ற சிரிப்பு தொல்வினையைத் தூர ஒட்டுகிறது.

1266. உயிர் ஒவ்வொன்றும் இறைவனது நட மாடும் கோயிலாம்.

1267. அனைத்தையும் தெய்விகத்தில் ஒன்றுபடுத்துவது சமயம்.

1268. தடைகளைத் துடைத்துவிட்டால் வளர்ச்சி தானாகவே வாய்க்கிறது.

1269. மண்ணுலக வாழ்வை ஒருசுவர்க்கமாகக் கருதி அதில் மயங்கிவிட வேண்டாம்.

1270. தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியாதவனை வேறு யாருமே காப்பாற்ற முடியாது.

1271. அகமகிழ்வு முகத்தை அலங்கரிக்கிறது; உள்ளக் கொதிப்போ முகத்தைக் கடுகடுத்ததாக்குகிறது.

1272. அபிப்பிராய வித்தியாசம் இருக்கலாம். ஆனால் அதை முன்னிட்டு மனக்கசப்பு வந்துவிடலாகாது.

1273. பட்டுப்புழு தான் கட்டிய கூட்டினுள் சிறை கிடக்கிறது. மனிதனுக்கோ தனது மனதே சிறையாகிறது.

1274. உள்ளத்தை இறைவனுக்கே உகந்தளிப்பவர்க்குத் துன்பமில்லை; ஏனென்றால் அவர்கள் தீங்கு ஒன்றும் செய்வதில்லை.

1275. தாமரையானது தேனுடன் மலர்கிறது; ஆனால் அது ஈயை இரந்தழைப்பதில்லை. தாமரைக்கு ஒப்பாவர் தகைசான்றோர்.

1276. மனிதனது உடல் பஞ்ச பூதங்களுக்கு அன்னியமானதல்ல. மனிதன்காணும் உலகம் அவனது உள்ளத்துக்கு அன்னியமானதல்ல.

1277. வனத்தில் இருக்கிற மரம் எதுவும் தனது இயல்பை இழந்துவிடுவதில்லை. சமுதாயத்தில் இருக்கிற நீ உனது பேரியல்பைப் பறிகொடுத்துவிடாதே.

1278. பேசுவதிலும் சிறந்தது சிந்திப்பது.

1279. தூய அன்பு உள்ள இடத்தில் அச்ச மில்லை.

1280. உலக வாழ்வு என்பது ஓர் ஓய்வில்லாத போராட்டம்.

1281. ஒழுக்கம் வழுவுதல் எளிது; ஒழுக்கம் காத்தல் அரிது.

1282. ஆத்மா ஆத்மாவில் நினைத்திருப்பதே உண்மையான பரிசுத்த நிலையாகும்.

1283. அடங்கிய நாவு மனிதனை எடுக்கிறது; அடங்காத நாவு மனிதனைக் கெடுக்கிறது.

1284. உழைப்பாளிக்கு உறக்கம் வருவது போன்று சோம்பேறிக்கோ செல்வனுக்கோ வாராது.

1285. அருளுக்குப் பாத்திரமானவர்க்கு மரணத்தில் கொடுமையில்லை; சுடலைத்தீயில் அவனுக்குத் துன்பமில்லை.

1286. பகர்கிற பேச்சில் யாண்டும் உறுதியும், ஊக்கமும், மகிழ்வும் திகழ்ந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்.

1287. உனக்கு நீ வஞ்சகம் செய்து கொள்ளா திருந்தால் உலகில் யாருக்குமே நீ வஞ்சகம் செய்ய முடியாது.

1288. கொடுக்கிறவன் ஏற்பவனைவிடச் சிறந்தவன். கடவுளுக்கு உன்னைக் கொடுத்துவிடு. அப் பொழுது அவர் உனக்குக் கடமைப்பட்டவர் ஆய் விடுகிறார்.

1289. தூரிய வெளிச்சம் புஷ்பத்தை மலரச் செய்வது போன்று அன்பும், அகமகிழ்வும், ஆரோக்கியமும், ஊக்கமும், குழந்தையை வளரச்செய்கின்றன.

1290. சான்றோர் பரமனது பேரானந்தத்தில் திளைத்திருக்கின்றனர். உலகத்தவர்களிடமிருந்து வரும் அவமானமோ, துன்பமோ, அல்லது சுயநலமோ அவர்களுக்கில்லை.

1291. ஆத்மாவானது தன்னைத்தானே உணர்வது மெய்யுணர்வு ஆகும்.

1292. மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தவல்லவன் எதையும் சாதிக்க வல்லவனாகிறான்.

1293. மனத்தைத்தூய்மைப்படுத்தவல்ல கல்வியே தலைசிறந்த கல்வியாகிறது.

1294. வேற்றுமை பாராட்டும் இயல்பு பண்படாத மனிதனிடத்து இருக்கிறது.

1295. தெய்விகத்தில் திகழ்பவர்களே நல்ல நாகரிகம் வாய்க்கப்பெற்றவர்களாம்.

1296. விருப்பு வெறுப்பு என்னும் இருமைகளில் இடர்ப்படாது இருந்து பழகு.

1297. பரிபூரணத்தில் பொலிபவனே பிணியையும் பிறவியையும் தாண்டியவன் ஆகிறான்.

1298. தன்னைத்தானே கட்டியாளவல்லவன் ஆற்றல் அனைத்தும் அடையப்பெற்றவன் ஆகிறான்.

1299. பிரகிருதியின் நியதிகளை அனுஷ்டித்து அவைகளுக்கு அப்பாற்செல்லுபவன் முக்த புருஷன்.

1300. தவத்தின் பெயரால் உடலைவாட்டாதே; சுகபோகத்தின் பெயரால் அதைத் தேய்த்து அழிக் காடே.

1301. உள்ளது ஒன்றே என்னும் உண்மையை அறிபவனுக்கு அச்சம் அறவே அகன்று போய்விடுகிறது.

1302. பண்பட்ட மனிதன் நன்கு வளர்ந்துள்ள மரத்துக்கு ஒப்பாகிறான். அவனது புகழ் அம்மரத்தின் நிழலுக்கு ஒப்பானது.

1303. நீ துயருறும் தன்மையனாகும் பொழுதே புறவுலகம் உன்னைத் துயரத்தில் ஆழ்த்துகிறது. நீ துயருற மறுத்துவிட்டால் புறவுலகம் உன்னைத் துயரப்படுத்த மாட்டாது.

1304. அன்பு என்னும் பிடியில் பிரபஞ்சத்தின் நடைமுறையனைத்தும் அடங்கியிருக்கிறது. இதை

யறியும் சான்றோர் தங்கள் வாழ்வு முழுதையும் அன்பில் தோய்த்துவைக்கின்றனர்.

1305. இறைவனது மாளிகையில் ஒவ்வொரு மதமும் ஒவ்வொரு கொலுமண்டபமாகிறது.

1306. பரிபூரணத்தை நோக்கி ஒருபடி மேலேறினால் அடுத்தபடி மேலேறுதற்கு அது வலிவு கொடுக்கிறது.

1307. தன்னுடைய மதத்தை சரியாக அறிந்து கொள்பவன் பிறர் மதங்களையும் சரியாக அறிந்து கொள்வான்.

1308. ஊமையை மெளனி எனலாகாது. பேசும் திறமை படைத்திருப்பதற்கிடையில் நாவடக்கம் படைத்திருப்பவனே மெளனியாவான்.

1309. புறமதங்களைப் பக்தி விசுவாசத்துடன் படிப்பதால் ஒருவனுக்குத் தன்மதப்பற்றுதல் குறைந்து போய்விடும் என்பது உண்மையல்ல.

1310. சுவர்க்கத்திலோ பாதாளத்திலோ உள்ள கடவுளைப்பற்றி நீ கவலைப்பட வேண்டாம். உன் உள்ளத்தில் இருக்கும் கடவுளை நீ போற்றிப் பழகு.

1311. ஒரு நாட்டின் மீது படையெடுத்து அதைக் கைப்பற்றுவதை விடக் கடினமானது உள்ளத்தினுள்ளே இருக்கிற உட்பகைகளை வெல்லுவது.

1312. உண்மையைப் போற்றத் தெரிந்து கொள்ளாதவன் உலகில் எதையும் அல்லது எவரையும்

போற்றான் புல்லியன் என்று அவனைப் பகர வேண்டும்.

1313. நாம் எந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது முக்கியமானதல்ல, நாம் எவ்வளவு சிரத்தையுடன் அதை அனுஷ்டிக்கிறோம் என்பதே முக்கியமானது.

1314. மெய்ஞ்ஞானம் நூல்களினின்று வருவதன்று. அநுபூதியினின்று அது வருகிறது. நூல்கள் மெய்ஞ்ஞானத்துக்குத் துணைபுரிவதுமுண்டு, தடையாவதுமுண்டு.

1315. உலகில் பல மதங்கள் தோன்றியிருப்பதை ஈசனுடைய அனுக்கிரகம் எனவேண்டும். ஏனென்றால் வெவ்வேறு மனப்பான்மைக்கு வெவ்வேறு மதங்கள் தேவையாயிருக்கின்றன.

1316. தூரியகிரணங்கள் பலவெனினும் அவையாவும் ஒரே தூரியனிடத்திலிருந்து தோன்றியுள்ளன. உயிர்கள் பலவெனினும் அவையாவும் ஒரே பேருயிரிடத்திலிருந்து வந்தவைகள்.

1317. காய்ச்சல்களில் கொடிய காய்ச்சல் கோபம்.

1318. தூய உள்ளமே துணிந்த உள்ளமாகிறது.

1319. உண்மை ஒன்றே மனிதனை உய்விக்க வல்லது.

1320. சினந்து சொல்லும் சொல் கூரியவாளினும் கொடியது.

1321. இருள்கள் அனைத்திலும் கார் இருளாயிருப்பது அக்ஞானம்.

1322. மனிதனது தரத்தை விளக்கிக்காட்ட வல்லது அவனுக்கு நிகழும் இடுக்கண்.

1323. சான்றோன் ஒருவன் பேச்சைக் குறைக்கவும் நற்பழக்கத்தை அதிகப்படுத்தவும் செய்கிறான்.

1324. கவலைக்கு உள்ளத்தில் இடம்கொடுத்தால் பிறகு அது நம்மை ஆளும் கொற்றவனாகி விடுகிறது.

1325. இச்சகம் பேசிப் பொய்வேஷக்காரனை மகிழ்விக்கலாம்; சான்றோனை மகிழ்விக்க இச்சகம் உதவாது.

1326. அகமகிழ்ச்சிக்கு நிகரான அன்பன் இல்லை. அது வாழ்வுக்குப் பொலிவையும் இனிமையையும் தருகிறது.

1327. ஆக்கம் என அழைக்கப்படும் திருமகளுக்கு வலது கையாயிருப்பது உழைப்பு; இடது கையாயிருப்பது சிக்கனம்.

1328. உலகினின்று எதையும் எதிர்பார்க்காதவன் பாக்கியவான்; ஏனென்றால் அவன் ஏமாற்றம் அடைதற்கு ஏது ஒன்றும் இல்லை.

1329. தாங்கள் செய்த குற்றத்துக்குப் பிறரைப் பொறுப்பாளிகளாக்குவது குழந்தைகளின் இயல்பு படைத்தவர்கள் செயல் ஆகும்.

1330. இறைவன் நமது உள்ளத்தினுள் ஒளிர்கிறார். உடல் உணர்வை நாம் ஒதுக்கித்தள்ள முடியு

,மானால் அவர் சான்றித்தியத்தை உள்ளே உணர முடியும்.

1331. நாம் எத்தகையவர் என்பதை மக்களோடு நாம் கொள்ளும் இணக்கம் வெளியாக்குகிறது. நாம் எப்படியிருக்க வேண்டும் என்பதை ஏகாந்தம் நமக்கு விளக்கிக் காட்டுகிறது.

1332. பிரபஞ்ச ஞானம் பரஞானத்தின் நிழல் போன்றது.

1333. ஜீவன் முக்தனுக்கு வியவகாரமும் விச்ராந்தியும் ஒன்றே.

1334. பூரணத்தை ஒரு நொடிப்பொழுதில் காண்கிறது ஞானம்.

1335. ஆத்மசொரூபத்தில் மௌனம்வேறு, இசை வேறு அல்ல.

1336. அஹங்காரம் அழியும்பொழுது மனிதன் புதிய பிறவியெடுக்கிறான்.

1337. உலக ஆசைகள் அனைத்தும் நிலத்தில் கிடக்கும்-குப்பை செத்தைகளுக்கு ஒப்பானது.

1338. பக்திவலையில் இறைவன் அகப்படுகிறார். ஆனால் யுக்தி வலையில் இறைவன் அகப்படுவதில்லை.

1339. பேரானந்தத்தை மனிதன் புதிதாகப் பெறுவதல்ல. அவனே பேரானந்தம்; பேரானந்தமே அவன்.

1340. உடல்உணர்வைக்கடந்திருப்பவனது உடலா
னது ஒரு பொழுதும் தனது தாய்மையை இழந்துவிடுவ
தில்லை.

1341. கீழ்மையில் மகிழ்வுடன் உழல்வது
விலங்கு போன்றவனது இயல்பு. அவன் எளிதில்
முன்னேற்றம் அடைவதில்லை.

1342. புகழ்ச்சியில் மனம் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு
இன்புறுகிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அது இகழ்ச்சி
யில் துன்புறும்.

1343. பகலைத் தொடர்ந்து இரவு வருவது
போன்று ஒவ்வோர் இன்பத்தையும் தொடர்ந்து துன்ப
மும் தோன்றுவது திண்ணம்.

1344. பட்டினி கிடப்பவனுடைய உடலை
அவன் உடலே தேய்க்கிறது; சோம்பேறியினுடைய
மனத்தை அவன் மனதே அழிக்கிறது.

1345. மரத்தின் வேருக்கு நீர்பாய்ச்சு; அதனால்
மரம் முழுதும் நீர் பாய்ச்சப்பெறுவதாகிறது. இறை
வனைப் பெறு; இறைவன் மூலம் அனைத்தையும் நீ
பெற்றவனாகின்றாய்.